

1984 மார்ச் 13]

3. 1984-85 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்—
தொடர்ச்சி.

திரு. ஆ. நல்லிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு-செலவு அறிக்கையின் மீது என் கீட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களைக் (முற்பகல் 9.40)

கூற விரும்புகிறேன். இந்த வரவு செலவு அறிக்கை முழுவதையும் படித்தால், இரண்டு வருட வறட்சியும், சமீபத்திலே பெய்த மூன்று மாத வெள்ளச் சேதமும் இல்லாதிருந்தால் தமிழகம் மிகவும் வளமாக இருந்திருக்கும் என்று தெரிகிறது. வறட்சி வெள்ள நிவாரணங்களுக்கும், தொழில், விவசாய வளர்ச்சிக்கும் மத்திய அரசு போதிய நிதி கொடுக்கவில்லை. கொடுத்திருந்தால் தமிழ்நாடு இன்னமும் செழிப்பாக இருந்திருக்கும். அவர்கள் தராவிட்டாலும் நமக்கு ஒன்றும் பாதகமில்லை. அவர்கள் தரா விட்டாலும் கூட நம்முடைய நிதி ஆதாரத்தை வைத்து தமிழ்நாட்டை நாம் மேலும் முன்னேற்றிக் கொண்டிருக்கும் என்ற தோரணையிலே தான் இந்த அறிக்கை அமைந்திருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதை நாளாக எடுத்துக்கொண்டு சொல்லவில்லை. இந்த அறிக்கையிலே சில பாராக்களிலே அரசு சார்பிலே கூறப்பட்டிருப்பதையே நான் படித்துக் கூற விரும்புகிறேன். இரண்டாவது பக்கத்தில் “மக்களின் துயர்களைத் துடைப்பதிலும், ஏழை எளிய நலிவடைந்த மக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிப்பதிலும் பல்வேறு துறைகளில் உற்பத்தி வளங்களைப் பெருக்குவதிலும், வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதிலும், நாட்டில் சட்டம்-ஒழுங்கு-அமைதி நிலைகளைக் காப்பாற்றுவதிலும், இந்த அரசு அக்கறையோடு அரும் பணியாற்றி வந்துள்ளதை அவை உறுப்பினர்கள் நன்கு அறிவார்கள்”. இன்னும் 19-வது பாராவில் சொல்கிறார்கள் “திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாடு பல சிறந்த சாதனைகளைப் புரிந்து முன்னணியில் நிற்கின்றது” 127-வது பாராவை படித்துப் பார்த்தால் “தொடர்ந்து நடைபோட்டுச் செல்லும் அரிமா, ஓரிடத்தில் நின்று, தான் ஏறுநடைபோட்டு வந்த தொலைவைத் திரும்பிப் பார்த்து, தான் செல்ல வேண்டிய தொலைவை ஏறெடுத்துப் பார்க்குமாம். அதுபோல, இந்த நிதிநிலை அறிக்கை சென்ற கால நிகழ்வுகளைச் சுட்டிக் காட்டும் பணியையும், எதிர்கால நிகழ்வுகளைப் பற்றி எடுத்துக் கூறும் பணியையும் செய்கின்றது”. 128-வது பாராவில், “தமிழகம் எல்லா வகைகளிலும் செழித்து ஒங்கவேண்டும், தமிழ் மக்கள் எல்லா வழிகளிலும், சிறப்பிற்றித் திகழ வேண்டும் என்பதை எண்ணத்தில் கொண்டு இதுகாறும் மேற்கொண்ட நற்பணிகள் பற்றியும், 1984-85 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட இருக்கும் சீரிய பணிகள் பற்றியும் ஓரளவுக்குக் கோடிட்டுக்

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

காட்டினேன்". இப்படி எழுதும்போது தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் மக்களுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டிய நற்பணிகள் அனைத்தையும் தமிழ்நாடு அரசு செய்ய முனைந்திருக்கிறது, செய்ய முடிந்திருக்கிறது, என்று ஒரு எதார்த்தம் அல்லாத கருத்து கொடுப்பதற்கு முயற்சிக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு அரசின் நிலைமை, தமிழ்நாட்டுப் பொருளாதார நிலைமை அது தானா? இந்த அரசினுடைய நிதி நிலை அறிக்கையிலே கூறியிருப்பது முழுவதும் தமிழ் நாட்டில் நடந்திருக்கிறதா? இந்த இரண்டு வறட்சியும் இல்லாது இருந்திருந்தால், சமீபத்திய மூன்று மாத கால மழையும் இல்லாது இருந்திருந்தால், தமிழ்நாடு அரசினுடைய செயல் விளக்கம் காரணமாக மாநிலம் ஒரு மிகச் சிறந்த நிலையில் இருக்கிறதென்ற ஒரு படத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். அது தான் தமிழ்நாடு அரசியல் பொருளாதார வாழ்விலே எதார்த்த நிலைமையா என்பதை நாம் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. இது உண்மையான நிலைமை அல்ல என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதற்கு மாறாக அரசியலில் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக தமிழ்நாட்டில் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதென்ற ஒரு படத்தைக் கொடுக்க முயற்சிக்கிறார்கள் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. அதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆழமான நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியிருக்கும் முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தோடு பிணைந்து உள்ளதுதான் இந்தியப் பொருளாதாரம். உலகத்தில் இரண்டு பொருளாதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று சோஷலிசப் பொருளாதாரம், மற்றொன்று முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம். நம்முடைய இந்தியா உலகில் இருக்கிற முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்துடன் இணைந்த ஒரு நாடு. அப்படியானால் அந்த உலக முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்பட்ட ஒரு நெருக்கடி இந்தியாவைப் பாதிக்குமா, பாதிக்காதா? நிச்சயம் பாதிக்கும். ஏனென்றால் இந்தியாவிலேயே ஒரு குளோரிபைடு முனிசிபாலிட்டி யாதிரி இருக்கிற ஒரு மாநிலத்தை அது பாதிக்காமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் நம்முடைய அரசு உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியைப் பற்றியோ அகில சிக்கலிருக்கிற இந்தியாவைப் பற்றியோ

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : வங்காளமும் இதற்கு விதி விலக்கல்லவென்று நம்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 13]

திரு. ஆ. தல்லசிவன் : நான் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எல்லோரையும் சேர்த்துத் தான் சொல்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் அதற்குள் ஏன் முந்திக் கொள்கிறார்கள்? ஆக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு மாநில ஆட்சி மாதிரி பேசுகிறார்கள். அரசு என்னமோ, சுயேட்சையான ஒரு நாடு நடக்கிறது போலவும் அரசின் கையிலிருக்கிற அதிகாரத்தை எடுத்து தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்து வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்தது மாதிரியும் ரிப்போர்ட்டில் சொல்கிறார்களே, அதற்காகச் சொல்கிறேன், உங்களுக்கு ஒரு நெருக்கடி இருக்கிறதென்று, உலகப் பொருளாதாரத்தோடு இணைந்திருக்கிற இந்தியாவிலே ஒரு குளோரிபைடு முனிசிபாலிட்டி மாதிரி இருக்கிற ஒரு மாநிலம் நம்முடைய மாநிலம். தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல, மேற்கு வங்காளத்தாக்கும் இந்த உணர்வு இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேனே தவிர, தமிழ் நாட்டை மற்றும் சொல்லவில்லை. ஆகவே நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், இந்த 1983 ஆம் ஆண்டைப் பற்றி உலக பாங்கு (World Bank) ரிப்போர்ட் என்ன சொல்கிறது என்று தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“The growth of the developing countries was lower than any year since the World War II.”

இரண்டாவது உலக யுத்தத்துக்குப் பிறகு எந்த ஒரு வருஷத்திலும் இருந்ததைவிட இந்த ஆண்டு 1983 ஆம் ஆண்டு டெவலப்பிங் கன்ட்ரிஸ்-வளர்ச்சி அடையும் நாடுகளின் வளர்ச்சி மிகவும் மந்தமாக இருந்தது. இது உலக பாங்கு ரிப்போர்ட். வளரும் நாடுகளின் நிலைமை இந்தியா உள்பட 1983 ஆம் ஆண்டு மந்தமாக இருந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட பொருளாதாரத்தில், இங்கே 28-1-1984 தேதிய இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையிலே ஒரு செய்தி வெளியாகியிருக்கிறது. ரிசர்வ் பாங்க் ரிப்போர்ட்டில் கரன்சி பற்றியும், ஃபைனான்ஸ் பற்றியும் ஒரு ரிப்போர்ட் வெளியாகியிருக்கிறது. பி.டி.ஐ. ரிப்போர்ட்டை அவர்கள் ‘கோட்’ பண்ணியிருக்கின்றார்கள்.

The Indian economy suffered a set-back following a sizable decline in agricultural output and degeneration in industrial growth during 1981-82 and 1982-83.

என்று இந்தியாவினுடைய நிலைமையைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். டெவலப்பிங் கன்ட்ரியாக இருக்கின்ற இந்தியாவின் நிலைமை எப்படி இருக்கின்றது என்று நம்முடைய ரிசர்வ் வங்கியின் ரிப்போர்ட்டிலேயே இருப்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறேன். 1983-ல் அக்ரிகல்சுரல் ப்ரோடக்ஷன் மோசமான நிலைமையில் இருந்தது. ‘இன்டஸ்ட்ரியல்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

புரோடக்ஷன்' மோசமாக இருக்கிறது. எந்த அளவுக்கு எப்படி புரோடக்ஷன் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்த மாதிரியான நிலைமைகள் இருக்கின்றபோது, நம் முடைய இந்த 'காம்பளசண்ட் ஆட்டிடியூட்' எப்படி இருக்கின்றது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய பொருளாதாரம் எப்படி தடுமாறிக்கொண்டிருக்கின்றது என்று பார்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட 'காம்பளசண்ட் ஆட்டிடியூட்'ல் ஸ்டேட் கவர்ன்மென்டும் இருக்கின்றது. சமீபத்தில் 'பிரசிடென்ஷியல் அடர்ஸ்' படிக்கப்பட்டபோது, நம்முடைய பிரசிடெண்ட் மத்திய அரசின் கொள்கைகளை எடுத்துச் சொல்கின்ற போது என்ன சொல்கின்றார்கள்? அதில் 5.4 சதவிகிதம் 'நேஷனல் குரோத்' இருக்கிறது என்று சொல்கின்றார்கள். நம்முடைய தேசிய வருமானம் 5.4 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். 5.4 சதவிகிதம் உயர்ந்திருப்பது அப்படி ஒன்றும் பெருமைப்படத்தக்கது என்ற விஷயம் அல்ல. அதுவும் ஜனாதிபதி கூறுவது உண்மையா, இல்லையா என்ற அந்த விவரங்களையும் நான் கூறவிரும்புகிறேன்.

ஆறாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் முதல் ஆண்டு 1979-80-ஐ 'பேஸ் இயர்ஸ்' என்று வைத்து 'புரோடக்ஷன்' எப்படி இருந்தது. தேசிய வருமானம் எப்படி இருந்தது என்று எடுத்துச் சொல்லும்போது, என்ன சொல்லியிருக்கின்றார்கள். 1979-80 ஆம் ஆண்டு 6-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் பேஸ் இயரில் புரோடக்ஷன், தேசிய வருமானம் எப்படி இருந்தது என்று குறிப்பிடும்போது, நமது பொருளாதார நிபுணர்கள் என்ன சொல்லியிருக்கின்றார்கள் என்றால், அது மைனஸ் 5.31 சதவிகிதம் இருந்தது என்கிறார்கள். 1979-80 ஆம் ஆண்டில் அப்படி இருந்தது என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த பேஸ் இயரைக் கணக்கிட்டு, ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் 1979-80 ஆம் ஆண்டு முதல் வருடத்தை வைத்துக் கொண்டு, பின்னர் கணக்குப் போடுகின்றபோது, 5.4 சதவிகிதம் என்று வைத்து, ஒரு 'கன்ஸீனியன்ட் பிகர்' வைத்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்போது இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி மிகவும் மந்தமாக இருந்த போதிலும் கூட, சரியாக வளர்ந்திருக்கின்றது என்று கன்ஸீனியன்ட் பிகர்ஸ் வைத்துக்கொண்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த மாதிரி ஜனங்கரிடத்திலே ஒரு தவறான நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்ற முயற்சியிலே மத்திய அரசும் இருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தியர்வினுடைய பொருளாதார நிபுணர்கள் சொல்கின்றது என்னவென்றால், 1950-51 ஆம் ஆண்டை எடுத்துக்கொண்டால்,

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

3.5 சதவிகிதத்திற்கு மேலே வருடாந்திர தேசிய வருமானம், வளர்ச்சி இல்லை. 3 சதவிகிதத்திற்கு மேலே இல்லை என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். 1950-51 ஆம் ஆண்டு முதல் 33 வருடங்களாக இந்த வளர்ச்சி விகிதம் பற்றிக் கணக்கெடுத்துக் கொண்டால் கூட, அதற்கு மேலே நிலைமைகள் வளரவில்லை என்று கூறியிருக்கிறார்கள் என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன். இந்தியாவின் எகனாமிஸ்ட்கள் அனாலிஸிஸ்களைத் தான் நான் இங்கே சொல்கிறேன். இப்படி இருக்கின்ற இந்தியாவிலே, 33 வருடங்களாக 3.5 சதவிகிதம் அளவுக்கு மேல் வருடாந்திர வருமானம் உயராத அளவிலே, இந்தியாவிலே 2 சதவிகிதம் பாப்புலேஷன், ஜனத்தொகை கூடியிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு வருடமும் 2 சதவிகிதம் பாப்புலேஷன் கூடியிருக்கின்றது. பெர் கேபிடா இன்கம், தனி நபர் வருமானம் 1 சதவிகிதம் உயர்கிறது. இதுதான் 33 ஆண்டுகளாக இருந்து வருகின்ற நிலைமை. சுதந்திர இந்தியாவிலுடைய பொருளாதார நிலைமை. இப்படிப்பட்ட சுதந்திர இந்தியாவிலுடைய நிலைமையிலே, மத்திய அரசு பொருளாதார நிலைமையைப்பற்றி வலிவாகக் கூறியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பொருளாதார நிலைமையிலே, ஒட்டுமொத்தமாக 3.5 சதவிகிதம் வளர்ச்சி, 2 சதவிகிதம் பாப்புலேஷன் இன்கிரிஸ், ஒரு சதவிகிதம் பெர் கேபிடா இன்கம் வளர்ச்சி என்ற நிலைமை இருக்கின்றது என்று சொல்கிறார்கள். இன்று பொருளாதார வளர்ச்சி மோசமான நிலைமையில் தான் இருக்கின்றது. இந்தியாவிலே எல்லாவிதமான அதிகாரங்களும் மத்திய அரசிடம் தான் குவிந்திருக்கின்றன. அப்படி அதிகாரம் அதிகமாக அங்கே குவிந்திருக்கவேண்டாம் என்பதற்கான முயற்சி நாடு பூராவும் நடக்கின்றது. நான் ஏற்கெனவே சொன்னபடி, நம்முடைய மாநில அரசுக்கு, ஒரு முனிசிபாலிட்டிக்கு இருக்கின்ற அதிகாரம் அளவுக்குக் கூட அதிகாரம் இல்லாத மாநில அரசிடம் நாட்டு மக்கள் அதிகமான எதிர் பார்ப்புகளுடன் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அவர்களுடைய மாநிலத்தின் பக்கத்திலேயே இருப்பதன் காரணமாக, அவர்களுக்குத் தொலைவிலே தான், மத்திய அரசிடம் தான் நிதி ஆதாரங்கள் அளிப்பதன் அதிகாரம் இருப்பதுபற்றித் தெரியாது. அந்த நிலையிலே பக்கத்திலே இருக்கின்ற மாநில அரசுதான் அவர்களுக்கு ஏராளமாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு இருந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த அளவில் இருக்கின்ற ஒரு மாநிலம் நம் மாநிலம் மட்டுமல்ல. மற்ற எல்லா மாநில அரசுகளும் இப்படித்தான் வகையில்தான் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. மக்கள் இந்த மாநில அரசிடம் தான் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நான் ஆளுங்கட்சிகளைக் கேட்கிறேன். நான் சொல்கின்ற இந்த பேக்ட்ஸ் உண்மையா இல்லையா என்று பார்க்க வேண்டும். இந்தியப் பொருளா

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

தாசத்தைப் பற்றியோ உலகப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றியோ படிக்கின்ற வர்கள், ஆராய்கின்றவர்கள் நான் சொல்கின்ற இந்த நிலைமைகள்தான் நம் நாட்டிலே இருக்கின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, பெர் கேபிடா இன்கம் இன்கிரிஸ் 3 சதவிகிதம் என்று சொன்னார்கள். 2 அல்லது 1.74 நம்முடைய ஜன உற்பத்தி என்று சொன்னார்கள். அந்த 3 சதவிகிதத்தைக் கழித்து, ஒரு சதவிகிதம் பெர் கேபிடா என்று சொன்னார்கள். நாம் புத்தகங்களைப் பார்க்கின்றபோது தெரிகிறது,

Three per cent increase in per capita income in spite of two per cent increase in population.

(முற்பகல் 9-50)

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : இதில் ஆக்சுவல் ஃபிகர் ஒர்ட் அவுட், (Actual figure workout) பண்ணுகிறபோது, Agricultural sector, industrial sector வருமானத்தைப் பார்க்கிறபோது, ஒரு சதவீதம்தான் increase in per capita income என்பது பொருளாதார நிபுணர்கள் கணக்கிட்ட குறிப்பாகும். இந்த நிலைமை இருக்கிறபோது, அப்படிப்பட்ட இந்தியா விலையிருக்கிற ஒரு மாநில அரசு தன்னுடைய மாநில மக்களுக்கு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. நம்முடைய பொருளாதாரத்திலே சிறிய மாற்றத்தைச் செய்வதற்குக்கூட சிரமமிருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில் அதுபோன்ற ஒரு Picture -ஐ இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் இந்த அரசு கொடுத்திருக்கிறதா? அதற்குமூலமாக அந்தக் காலத்தில், இராஜாக்கள் மந்திரிகளைக் கேட்பதுபோல “மந்திரி, நாட்டில் மழை பெய்ததா?” என்பது போலவும், மந்திரிகள் “ஆம் அரசே, மாதம் மும்மாரி மழை பொழிந்திருக்கிறது,” என்று சொல்வதுபோலவும் தான் இந்நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கிறது. எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்பது போல் இந்நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒரு படத்தைக் (Picture) கொடுத்திருக்கிறதே இந்த அரசு; இது நியாயம்தானா?

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசுவன்]

எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்று சொல்வதால், நம்முடைய அரசால் எல்லாம் செய்யமுடியும் என்கிற ஓர் எண்ணத்தை மக்கள் மத்தியில் உண்டாக்குகிறார்கள். உண்மையைச் சொல்ல அஞ்சுகிறார்கள். மத்திய அரசு நிதி தர மறுப்பதால்தான், இவ்வளவு மோசமான விளைவுகள் என்பதை மறைப்பதன் காரணமாக, உண்மையான விளைவுகளை மூடி மறைக்கிறார்கள்.

உதாரணமாக இந்த ஆண்டு பட்ஜெட்டில், ரேஷன் அரிசி விலையை பத்து சதவீதம் உயர்த்தியிருக்கிறது இந்த அரசு. அதாவது கிலோ 2 ரூபாய் விற்பனை 2.20 என்று உயர்த்தியிருக்கிறது. நிலக்கரி விலையை 25 சதவீதம் உயர்த்தியிருக்கிறது. தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்திற்கு 11 கோடி ரூபாய் கூடுதலாகச் செலவு.

பட்ஜெட்டுக்கு முன்பாக பெட்ரோல் விலை உயர்வு. டீசல் விலை உயர்வு. பட்ஜெட்டுக்கு முன்னாலேயே அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ரீதியில் சில ஆணைகளாகப் போட்டுச் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த ஆண்டு பகலங்கமாக இரயில்வே கட்டணத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். 400 கோடி ரூபாய் அப்பட்டமாக வரி போட்டிருக்கிறார்கள். 1,200 கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்திருக்கிறது. அதாவது அத்தொகையை நோட்டு அச்சடிப்பதற்காக வைத்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் 2 மடங்கு நோட்டு அச்சடிப்பதைப் பாத்திருக்கிறோம். 1,500 கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்தால், 3,000 கோடி ரூபாய்க்கு நோட்டு அடிக்கப் போகிறார்கள்.

1947-இல் எக்சைஸ் டீட்டி, 87 கோடி ரூபாய்க்கு மத்திய அரசு போட்டது. ஆனால் இன்றைக்கு 3,000 கோடி ரூபாய்க்குப் போட்டிருக்கிறது.

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

1960-61-ல் நேர்முகவரி 34 சதவீதமும் மறைமுக வரி 66 சதவீதமும் போட்டார்கள். அது படிப்படியாக உயர்ந்து 1981-82-ல் நேர்முக வரி 9 சதவீதமும், மறைமுக வரி 91 சதவீதமுமாக மாறியிருக்கிறது. சாதாரண மக்கள்மீது, அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிற பொருள்கள்மீது 91 சதவீதம் மறைமுகவரியை மத்திய அரசு போட்டிருக்கிறது. இது மத்திய அரசே தருகிற புள்ளிவிவரம். இந்த மாதிரி மத்திய அரசு விலைவாசியை உயர்த்துவதன் காரணமாகத்தான்—மறைமுக வரியை அதிகப்படுத்துவதன் காரணமாகத்தான் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் 60 சதவீதம் விலை உயர்ந்திருக்கிறது என்று மத்திய அரசே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது.

இதுமட்டுமல்ல, விலைவாசி உயர்வால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குக் குறைந்தபட்சம் சாப்பிடுகிற அரிசியையாவது ரேஷனில் மாதம் 20 கிலோகூட கொடுக்க முனையவில்லை. 20 கிலோ அரிசி என்பது போதுமானது அல்ல. இருப்பினும் நம்மால் கொடுக்க முடிந்தது அவ்வளவு தான். அந்த 20 கிலோ கொடுத்தால், பாக்கியை மார்க்கெட்டில் பெற்றுக் கொள்வார்கள். அந்த 20 கிலோ கூட கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறோம் என்ற கவலையாவது இந்த பட்ஜெட்டில் பிரதிபலிக்கிறதா? அதற்கு மாறாக பழைய காலத்து ராஜா, மந்திரி பேசுவதுபோல, 'எப்படி இருக்கிறது நாடு' என்று ராஜா கேட்க, 'நன்றாக இருக்கிறது' என்று மந்திரி சொல்வதுபோல 'பட்ஜெட் ஸ்பீச்' இருக்கிறது. எங்கேயாவது தமிழ் நாட்டு மக்கள் படும கஷ்டங்கள்பற்றி விவரம் இருக்கிறதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, வேலையின்மை. ஒன்று விலைவாசி உயர்வு; இன்னொன்று வேலையில்லாத திண்டாட்டம். இன்றைக்கு மத்திய அரசு கொடுக்கும் புள்ளிவிவரப்படி 1982 செப்டம்பர் மாதத்தில் 1 கோடியே 92 இலட்சம் பேர்கள் பதிவு செய்த, படித்த வேலையில்லாதவர்கள். 1983 செப்டம்பர் மாதத்தில் 2 கோடியே 12 இலட்சம் பேர்கள் பதிவு செய்த, படித்த வேலையில்லாதவர்கள். நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் இங்கே பதில் சொல்லும் போது தமிழ்நாட்டில் இன்றைக்கு 14 இலட்சத்து 15 ஆயிரம் பேர்கள்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

படித்த, வேலையில்லாதவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இப்படி வேலையில்லாதவர்கள் எண்ணிக்கை வளரும்போது, தமிழ்நாட்டில் வேலைவாய்ப்பு எத்தனை பேருக்கு என்னும்போது 74,000 பேருக்குத்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு வேலையில்லாத தினாட்டம் இந்தியாவில் இருப்பதுபோல், தமிழ்நாட்டிலும் இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் உள்ள மக்கள் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படும்போது, அவர்கள் நிவாரணத்திற்காக மத்திய அரசிடம் கேட்டிருக்கிறோம் என்று இந்த பட்ஜெட் உரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? அதற்கு மாறாக வேலையின்மையைச் சமாளிக்க சில இலட்சம் ரூபாய் செலவு செய்வது பற்றி பெருமையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் செய்வது, கடலில் பெருங்காயம் கரைத்தது போல இருக்கிறது. ஆளுங்கட்சித் தரப்பில் இருந்து பேசும்போது, ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் புரியாமல் பேசுகிறேன் என்று சொன்னார்கள். நான் கேட்கிறேன், அவர்கள் இதற்கு பதில் சொல்ல முடியுமா என்று. அரசு வேலையின்மையைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, வெல்பேர் மெஷர்ஸ். அதற்கு நம்மிடம் பணம் இருக்கிறதா? மருத்துவ மனையை விரிவாக்க அல்லது கட்ட நம்மால் முடியவில்லை. என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். அம்பாசமுத்திரத்தில் தாலுக்கா ஹெட்குவார்ட்டர்ஸ் மருத்துவ மனை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த மருத்துவ மனை ஒரு இலட்சம் மக்களுடைய தேவைகளைக் கவனிக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில் வேறு பெரிய சர்க்கார் மருத்துவ மனை இல்லை. எனவே ஒரு இலட்சம் மக்களுக்கு மேற்பட்டு அந்த மருத்துவ மனை கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு 400 அவுட்-பேஷன்ட்ஸ் அங்கே வருகிறார்கள். அங்கேயுள்ள 4, 5 டாக்டர்களால் சமாளிக்க முடியவில்லை. அங்கே 30 படுக்கைகள் கொண்ட வார்ட் ஒன்று வேண்டுமென்று கடந்த 8 ஆண்டுகளாகச் சொல்கிறோம். இப்படி பல இடங்களில் இருக்கிறது. அதை அரசாள் செய்ய முடிகிறதா? செய்ய முடியவில்லை.

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

அடுத்து, சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலம் பிள்ளைகள் பள்ளிகளுக்கு வருவதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 3,82,000 பிள்ளைகள், பள்ளிகளுக்கு வருகிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் போதிக்க போதிய ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்களா? கல்வி அமைச்சரவர்கள் ஒரு கேள்விக்கு இங்கே பதில் சொன்னார்கள். 60 முதல் 85 குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று இருந்தால்தான் ஓரளவுக்கு மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும் என்பதை அவர்களே ஒத்துக்கொண்டார்கள். இன்றையதினம் ஒரு ஆசிரியர் 60 முதல் 80 மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. 35 மாணவர்களுக்கு ஓர் ஆசிரியர் என்று போட வேண்டுமென்றால், இன்றைய தினம் 40,000 ஆசிரியர்களைப் புதிதாக நியமிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படும். ஆனால் அதற்குப் பணமில்லை என்று கல்வி அமைச்சரவர்கள் இந்த அவையில் பதில் கொடுத்தார்கள். 402 கோடி ரூபாயைக் கல்விக்காக செலவழித்தும், சத்துணவுத் திட்டத்தால் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு 3,82,000 மாணவர்கள் வந்திருந்தும், 60 முதல் 85 மாணவர்கள் வரை ஒரு ஆசிரியரைத்தான் வைக்க முடிகிறது; இன்றைக்கு 40,000 வேகன்சிகள் இருக்கின்றன; ஆனால் ஆசிரியர்களை நியமிக்க பணமில்லை என்ற நிலைமை இந்த பட்ஜெட் உரையில் பிரதிபலித்திருக்கிறது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு கல்விக்கு 402 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறோம். அது பேதுமானதாக இல்லை. தமிழ்நாட்டு மக்களின் தேவைக்குப் போதுமானதாக இல்லை என்று பட்ஜெட் உரையில் சொல்லி, தமிழ்நாட்டு மக்களை எஜுகேட் பண்ண வேண்டாமா? 402 கோடி ரூபாய் என்று பெருமையாகச் சொல்லி, அதை மறைக்கிறீர்களே; பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆசிரியர்கள் இல்லை என்ற உண்மையை; அதற்குப் பணமில்லை என்ற உண்மையை; 8 ஆம் நிதிக் கமிஷனிடம் அதிகம் பெற நியாயமிருக்கிறது என்பதைப் பொது மக்களுக்குச் சொல்லவில்லையே; பொதுவாக 402 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 10-00)

ரோடுக்குத் தார் போடுகின்ற பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், ஏற்கெனவே ரோடுகளைப் போடுவதற்கு தேவையான பணம் நம்மிடம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். இடையில் மழை வேறு பெய்து ரோடுகள் எல்லாம் பழுதடைந்தன. எப்படியும் அவைகள்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

அனைத்தையும் செப்பனிட்டாக வேண்டும். இதுகுறித்து மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் ஏற்கெனவே இந்த அவையில் சொல்லியிருக்கிறார். டன் ஒன்றுக்கு 500 ரூபாய்க்கு சில வருடங்களுக்கு முன்பு. விற்பதார், இப்போது 3,000 ரூபாய் ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது 6 மடங்கு விலையை மத்திய அரசு உயர்த்தியிருக்கிறது. மத்திய அரசு தன் இஷ்டம்போல் 6 மடங்கு விலையை உயர்த்தியிருக்கிறது. நமக்கு 1 இலட்சம் டன் தேவைப்படுகிறது. ஒரு டன்னுக்கு 2,500 ரூபாய் வீதம் ஒரு இலட்சம் டன் தாருக்கு எவ்வளவு அதிகமாக ரூபாய் தேவைப்படும் என்பதை தயவுசெய்து எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். ஏற்கெனவே நாம் நிதிப் பற்றாக் குறையில் இருக்கிறோம். இந்நிலையில் ரோடுகளைச் செப்ப நிடுவதும் அவசியம். அதற்கு கட்டாயம் தார் வேண்டும். இருக்கிற ரோடுகளைப் பராமரிப்பதற்கே நம்மிடம் பணமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்நிலையில் அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு இவ்வாறு விலையை ஏற்றியிருப்பது நியாயம் தானா? இதைப்பற்றி ஏன் ஒன்றும் நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்லவில்லையென்று நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, 1980 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் நடைபெற்றபோது—இந்த அரசு டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டு மீண்டும் வந்தபோது, பொதுமக்களிடம் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசு உதவி செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், விவசாயிகளுக்கு 200 கோடி ரூபாய்க்கு கடன் ரத்து செய்யப்படும் என்றார்கள். ஆனால் இதுவரை 92 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத்தான் கடன் நிவாரணம் தரப்பட்டிருக்கிறது. சொன்ன படி 200 கோடி ரூபாய்க்கு நிவாரணம் தரப்படவில்லை. முதலமைச்சர் அவர்களின் வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படவில்லை. அதுபற்றி ஏன் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

அடுத்து, ப்பளிக் டிஸ்ட்ரிபியூஷன் சிஸ்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், 80 ஆயிரம் டன் அரிசி தேவை என்று தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம். 40 ஆயிரம் டன் தந்துகொண்டிருந்ததைக் கூட 30 ஆயிரம் டன்னாகக் குறைத்துவிட்டார்கள் என்று மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மேலும் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதற்கு போன ஆண்டு 100 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவாயிற்று. அதற்குத் தேவைப்பட்ட பணத்தைக் கடன் கொடுத்த மத்திய அரசு வட்டிக்கடை போல 18 சதவிகிதம் வட்டி போட்டு கறாராக வசூலித்தது. அதைப்பற்றிக் கூட நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்லவில்லை. இன்னும் நமக்கு 8 மாதத்திற்கு அரிசி தேவை. சம்பர் வேறு சரியாக விளையவில்லை. அரிசி நல்ல படியாக விளைகிற மாநிலங்களில் பெருமளவு வேறு பெய்து உற்பத்தி இல்லாமல் போயிற்று. இந்நிலையில் இந்த அரசு பொதுவிநியோகத்திற்கு குடும்பக் கார்டு ஒன்றுக்கு எவ்வாறு 20 கிலோ வீதம் தரப்போகிறது? அப்படி அரிசி தரவிட்டால், அதற்கு பதிலாக பணமாகத் தரப்போகிறார்களா?

அடுத்து, வெள்ள நிவாரணத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாம் 118 கோடி ரூபாய் கேட்டோம். ஆனால் மத்திய அரசு தந்தது 15 கோடி ரூபாய் தான். அதுபோல் வறட்சி நிவாரணத்திற்கு 209 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கேட்டும், அவர்கள் தந்தது 50 கோடி ரூபாய் தான். இப்படியெல்லாம் மத்திய அரசு செய்வது நியாயம்தானா? இன்றைக்கு உள்ளாட்சித் துறையின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிற ரோடுகளில் உள்ள கம்பங்களில் லைட் இல்லை. மினுக் மினுக் என்று எரிகிற வகையில் கூட லைட் இல்லை. உள்ளாட்சித் துறையின் நிர்வாகம் அப்படி இருக்கிறது. இப்படி நிலைமை இருக்கிறபோது, மாநிலம் பொருளாதார நெருக்கடியில் இருக்கிறபோது, மத்திய அரசு ஏற்கெனவே 5 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு விற்பனை வரி போடுகிற உரிமையையும் நம்மிடமிருந்து பிடுங்க முயற்சி செய்திருக்கிறதே, அதனால் நமக்கு 158 கோடி ரூபாய் வருமானம் போய்விடுகிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்களே, அதையும் பிடுங்க மத்திய அரசு முயற்சி செய்கிறதே. இப்படிப்பட்ட அளவுக்கு மத்திய அரசு செய்கிறபோது, இந்த நிலைமைகளையெல்லாம் இந்த பட்ஜெட் உரையில் சொல்லியிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், ஒரு இடத்திலும் செகஸ்ஸப்படவில்லை.

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

திட்டத்தைப்பற்றிச் சொல்ல வருகிறபோது, மத்திய அரசு என்ன சொல் கிறதென்றால், ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 3,500 கோடி ரூபாய் மொத்த மூலதனம் செலவு செய்யப்போகிறோம் என்று ஐந்தாறு வருடத் திற்கு முன்பு முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் இப்போது நாங்கள் 511 கோடியே 60 இலட்சம் ரூபாய் அதிகமாக மத்திய அரசிடமிருந்து வாங்கி யிருக்கிறோம் என்று மாநில அரசின் சார்பில் இருக்கிற நிதியமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறாரே, அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்? தமிழ் நாட்டில் அதிகமான திட்டங்களைப் போடுகிறோம் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கு கிறார்களே, அது உண்மையா இல்லையா? 6-வது திட்டத்தில் ரூ. 3,500 கோடி என்பது ஆரம்பத்தில் மத்திய அரசால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தொகை. இப்போது நாங்கள் மைய அரசிடம் வாதாடி ரூ. 511 கோடி அதிகமாக வாங்கியிருக்கிறோம் என்று சொன்னதன் மூலமாக, நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? இப்படிச் சொன்னதன் மூலமாக தமிழ் நாட்டில் அதிக திட்டங்கள் நிறைவேற்றுகிறோம் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்குகிறார்களே, அது உண்மையா? இதைக் கணக்கிடும்போது, ரூபாயை வைத்துக் கணக்கிடுவதா? ஃபிசிகல் டார்கெட்டை வைத்துக் கணக்கிடுவதா? இந்த ஆண்டு மத்திய திட்டக் குழுவின் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால், **Physical targets on plan have been cut down** திட்டத்தின் மூலமாக நிறைவேற்றக்கூடிய ஃபிசிகல் டார்கெட், நாம் நிறை வேற்றக்கூடிய திட்டங்கள் வெட்டிக் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று பிளானிங் கமிஷன் சொல்கிறபோது, ரூ. 3,500 கோடி திட்டத்தில் நாம் அதிகமாக 511 கோடி ரூபாய் எங்களுடைய சாமர்த்தியத்தால் வாங்கி விட்டோம் என்று சொல்லி, தமிழ் நாட்டில் போதிய தொழில் வளர்ச்சி இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிற நிலைமையை மறைக்கிற அரசின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுகிறது. மத்திய அரசு பணம் கொடுக்காத நிலை ஏற்பட்டிருக் கிறதே, அது உண்மை இல்லையா? இப்போது நிலைமை அப்படி ஆகி விட்டதே, இதற்கு என்ன செய்யப்போகிறார்கள்?

இந்தியா பூராவும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் பிளானிங் கமிஷன் ஃபிசிகல் டார்கெட்டின் அளவை வெட்டுகிறார்கள். ஆனால் இந்த அரசு சொல்கிறபடி, தமிழ் மாநிலத்திற்கு மட்டும் ஃபிசிகல் டார்கெட் அதிகமாகிவிட்டதாகச் சொல்கிறார்களே, ஏன் இப்படித் தவறான எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறார்கள்? அப்படியே 511 கோடி ரூபாய் அதிகமாகத் தந்தாலும், “நாங்கள் கொடுத்த ஃபிசிகல் டார்கெட்டில் வெட்டி விட்டார்கள்” என்ற உண்மையைச் சொல்லாமல் மத்திய அரசிடம் போய்,

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

“எங்களுடைய திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று பணம் கேட்கிற போது, எவ்வளவு ஃபிசிகல் டார்கெட் கொண்டு போகிறோமோ அது குறைக்கப்படுகிறது” என்று சொல்லாமல், ரூபாயை அதிகமாகக் காட்டி, தமிழ் நாட்டுக்கு அதிகமாகப் பணம், எங்களுடைய சாமர்த்தியத்தால் வாங்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்வது உண்மையா? அதனால்தான் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன், நம்முடைய எஸ்டிமேட் கமிட்டிக்கும், பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டிக்கும் போனவர்களுக்குத் தெரியும், 90 திட்டத்திற்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்த பிறகு, அந்தக் காலக்கெடுவுக்குள் அதை நிறைவேற்றாமல் போனால், அந்தத் திட்டச் செலவு அதன் எஸ்டிமேட் போக 50 சதவீதம் 60 சதவீதம் உயருகிறது என்று நாமே பப்ளிக் கணக்கு கமிட்டியிலும் எஸ்டிமேட் கமிட்டியிலும் பார்த்துவிட்டு, “இப்போது ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு, நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முடிவு செய்த ரூ. 3,150 கோடிக்குப் பதிலாக இப்போது ரூ. 3,600 கோடியைப் பெற்றிருக்கிறோம்” என்று சொல்வதும், “அது எங்களுடைய சாமர்த்தியத் தால்தான்” என்றும் சொல்வது எப்படி இருக்கிறது என்றால், அது “ஏமாற்றுவதற்கு” என்று சொன்னால் வருத்தப்படுவீர்கள். அந்த வார்த்தையைப் பயன் படுத்தவில்லை. ஆனால் நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? அதற்கு என்ன அர்த்தம்? உண்மையிலேயே ஃபிசிகல் டார்கெட் எவ்வளவு தூரம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது? அதற்காகத்தானே மேற்குவங்க நிதியமைச்சர் திரு. அசோக் மித்ரா வாதாடுகிறார்? அது உங்களுக்குத் தெரியாதா? நீங்கள் இதுமாதிரி குறைக்கிறீர்கள் என்று அவர் பகிரங்கமாகக் கூறுகிறார். அதற்காகத்தானே டெல்லியில் தகராறு பண்ணிக்கொண்டு போனார்? ஆனால் திரும்பவும் இரண்டு வாரத்தில் அவரைக் கூப்பிட்டுப் பேசுகிறார்கள். நீங்கள் எங்களுடைய சாமர்த்தியத்தால் 511 கோடி ரூபாய் அதிகமாக வாங்கிவிட்டோம் என்று கூறுகிறீர்களே, ஃபிசிகல் டார்கெட்டை மறைக்கிற காரியத்தைச் செய்கிறீர்களே, இது சரிதானா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, தொழில் வளர்ச்சி. சிறு தொழில் வளர்ச்சி தமிழ் நாட்டில் ஏற்படவில்லை என்று முதலில் ஒப்புக்கொண்டு, பிறகு என்ன சொல்லப்படுகிறதென்றால், “31—3—1979-ல் 22,754 சிறு தொழில் பிரிவுகள் இருந்தன, 1983 கடைசியில் 40,925 பிரிவுகள் இருந்தன” என்று சொல்கிறார்கள். ஆக ஸ்மால் ஸ்கேல் இன்டஸ்ட்ரீசின் வளர்ச்சி கூடியிருக்கிறது என்று தவறான எண்ணத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்த எண்ணிக்கை அந்த ஆண்டில் பதிவானது. இப்படி 1979-ல் இயங்கிக்

1984 மார்ச் 13]

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

கொண்டிருந்த சிறுதொழில் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை 22,254 ஆக இருக்க 1983-ல் அது 40,925 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது என்று போடப்பட்டிருக்கிறதே இது உண்மையா? இந்த 40,000 சொச்சம் யூனிட்களும் வேலை செய்கின்றனவா? மொத்தம் பதிவான சிறு தொழில் யூனிட்களின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லி இது தமிழகத்தில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறது என்று சொல்வது யாரை ஏமாற்ற? இது சாதாரண மக்களை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதா? இதைப் போய் சட்டமன்றத்தில் வைக்கலாமா என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 10-10)

1976-77-ல் “ஆன்புவல் எக்னாமிக் அப்ரைசல் ஃபார் 1977-78” என்று தமிழ் நாடு அரசாங்கத்தாலே தரப்பட்ட விவரத்தில் ஒரு கருத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது 50 சதவிகிதம் தொழிற்சாலைகள் பங்ஷன் செய்யவில்லை என்று அரசாங்கமே அதில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. இது 1976-77-ல் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிற “ஆன்புவல் எக்னாமிக் அப்ரைசல் ஃபார் டமில் நாடு ஃபார் 1977-78” என்பதில் இருக்கிறது. அதில் 50 சதவீதம் தொழிற்சாலைகள் மட்டுமே செயல்படுகின்றன என்று சொல்லிவிட்டு இப்போது அவர்களே, இங்கே தயாரித்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கையில் 1979 ஆம் ஆண்டில் 22,254 ஆக இருந்த தொழில் பிரிவுகள் 1983-ல் அது 40,925 ஆக வளர்ந்திருக்கின்றன என்று இப்படி தவறான எண்ணத்தை நாட்டு மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கலாமா? 1976-77ல் மொத்தம் 18,986 ஆக இருந்த தொழில் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை 3000 அதிகமாகியிருக்கிறது என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லி அதிலே 50 சதவீதம் தான் அதாவது 9,000 யூனிட்கள்தான் பங்ஷன் செய்கின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னாலே என்ன விவரம் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. அதையெல்லாம் ரெவின்யூ பண்ணினால்தான் உண்மையான விவரம் தெரியும். அரசாங்கமே ஏற்கெனவே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது, அதாவது இந்தச் சிறுதொழில் பிரிவுகளில் 50 சதவீதம் தான் பங்ஷன் செய்கின்றன என்று. அப்படிப் பார்த்தால், தற்போது 40,000 சொச்சம் யூனிட்கள் ரெஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், சுமார் 20,000 யூனிட்கள்தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்று அர்த்தமாகும். எனவே இப்படித் தவறான எண்ணிக்கைகளைக் கொடுத்து ஜனங்களை ஏமாற்ற முனையாதீர்கள். இப்படியெல்லாம் சொல்லி, தமிழ் நாடு ரொம்பவும் கேடமமாக இருக்கிறது என்று அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கினால், நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளலாமா? ஜனங்களை ஏமாற்றலாமா?

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

இன்றைக்கிருக்கிற நிலைமை பெரிய தொழில்களின் செயல்முறை காரணமாக சிறு தொழில்கள் நசித்து வருகின்றன, நலிந்து வருகின்றன. பல்வேறு காரணங்கள் காரணமாக பெருந்தொழில்களோடு சிறுதொழில்கள் போட்டியிட முடியாத நிலைமையில் இருக்கின்றன. எனவே இந்த உண்மை நிலையைப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, பதிவு செய்யப்பட்ட சிறு தொழில்களின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லி மக்கள் மத்தியில் ஒரு தவறான எண்ணத்தை உண்டாக்க விரும்பலாமா? இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்கள் பேசும்போது, சிறு தொழில்களுக்கு இங்கே எந்த அளவுக்கு வாய்ப்புக்கள இருக்கின்றன என்பதுபற்றிப் பேசினார்கள். குறிப்பாக கைத்தறிக்கு எவ்வளவுதான் ரிபேட் கொடுத்தாலும் இந்த ஆண்டு பல கோடி ரூபாய் பெருமானுள்ள துணிகள் தேங்கியிருக்கின்றன என்ற விவரத்தையெல்லாம் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். கைத்தறித் துணியை விற்பதற்கு இவ்வளவு சிரமப்படுகிறபோது சிறுதொழில் இந்த மாநிலத்தில் மிகவும் நல்ல முறையில் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாமா? சிறுதொழில் வளர்ச்சி தமிழகத்தில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டதன் காரணமாக, கைத்தறித் துணியை வாங்குகிறவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் உண்மையான நிலை. நிலைமை இப்படி இருக்கும் போது, 22,000 ஆக இருந்த சிறுதொழில் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை 42,000 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி மக்களிடத்திலே ஒரு ப்ரமையை உண்டாக்க முயற்சிக்கலாமா?

திரு. சி. இராமலிங்கம்: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது, இந்த நிலைமை சிறு தொழில் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறதா அல்லது அதன் அழிவைக் காட்டுகிறதா என்று கேட்டார்கள். நான் பேசும்போது குறிப்பிட்டது, பாலியஸ்டர் துணி நம் நாட்டில் விற்பனைக்கு வந்துவிட்ட காரணத்தால், கைத்தறித் துணியும், மில் துணியும், பருத்தித் துணியும் விற்பனையாகாமல் தேங்கி மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டேன். இரண்டாவது காரணமாக, வெளி நாடுகளிலிருந்து பார்சல் பார்சல்களாக பல வீடுகளுக்கு வருகிற டி ஷர்ட் என்ற துணிகள் - அதிலும் குறிப்பாக கம்ப்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலிருந்து வரும் துணிகள் - எல்லாம் இங்கே விற்கப்படுகிற காரணத்தால், கைத்தறித் துணி தேங்கியிருக்கிறது என்று தெரிவித்தேன் என்பதை தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாக இங்கே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 13]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய நாட்டு மக்களிடம் வாங்கும் சக்தியில்லை. இதுதான் உண்மையான காரணம். கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் சீப்பாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டு இங்கே அனுப்பப் படுவதால் நிற்கவில்லை என்று கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளோடு இணைத்துப் பேசி பிரச்சினையை வேறுபக்கம் திருப்புவது சரியல்ல.

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : தலைவர் அவர்களே, வாங்கும் சக்தி தமிழ் நாட்டில் உள்ள மக்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லும் மாண்புமிகு உறுப்பினர், கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் உள்ள மக்கள் செருப்புகள், ஷூக்கள் ஆகியவற்றுக்குக்கூட அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இருப்பதால், வாங்குகின்ற சூழ்நிலையில் இல்லாமல் இருக்கிறார்களே, அங்கேயும் வாங்கும் சக்தி மக்களுக்கு இல்லை என்று சொல்கிறார்களா அல்லது வேறு காரணங்களைச் சொல்கிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : எட்டு வருஷத்திற்கு முன்பு எங்கள் கட்சியில் பெங்களூரில் இருந்தவர்.

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : நான் தொழிற் சங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், தொழிற் சங்க வாதியாக இருந்தவன். மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய கட்சியில் உறுப்பினராக இருந்ததில்லை. நான் தொழிற் சங்கவாதியாகவே இருக்க ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : ரோம்ப சந்தோஷம். தொழிற் சங்கத்திலிருந்த போது சோஷலிச நாடுகளைப்பற்றி அவருக்குத் தெரியும். ஆகவே அவர் கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லாமலே அவருக்கு விவரம் தெரியும். சோஷலிச நாடுகளில் உள்ள பொருளாதாரத்தோடு நான் ஒப்பிட்டுப் பேசவில்லை. சோஷலிச நாடுகளில் 25 வருஷத்திற்கு முன்பு இருந்த விலையே இப்போது இருக்கிறது. அந்த விலைவாசியில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. ஆகவே அந்தப் பிரச்சினைக்குள் நான் போக விரும்பவில்லை. நான், நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஐந்து கோடி மக்களைப் பற்றியும், இந்திய நாட்டில் உள்ள 70 கோடி மக்களைப் பற்றியும்தான் பேசுகிறேன். ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலம் முழுவதற்கும் மத்திய அரசு தன்னுடைய முதலீட்டில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படுத்தியுள்ள புதிய தொழில் பிளாஸ்டிக் பொறியியல் கருவிகள் உற்பத்தி நிறுவனம் ஒன்றுதான். இதற்காகப் போட்டுள்ள மூலதனம் ஒரு கோடியே ஆறு இலட்சம் ரூபாய். இது இந்த அரசினுடைய அறிக்கையிலேயே தெளிவாக இருக்கிறது. அந்த

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

அளவிற்குத் தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில், ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை மத்திய அரசுக்கு இருந்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த மாநில அரசு தன்னுடைய பட்ஜெட் புரபோசல்களை வைக்கின்றபோது, இப்படி நிதி நெருக்கடி (Financial constraints) காரணமாக தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அதிகமாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை, மத்திய அரசின் இந்த நிதிக் கொள்கையின் விளைவாக பொருளாதார கொள்கையின் விளைவாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்ற உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் அதை மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். மக்கள் எதிர்பார்ப்பார்ப்பதைச் செய்ய முடியாமல் இருப்பதற்குரிய உண்மையான காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும். இதற்குக் காரணம் (Financial constraints) மத்திய அரசின் நிதிக் கொள்கைதான் என்பதை இந்த அரசு சொல்லத் தயாராக இல்லை. மத்திய அரசின் விரோதத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டாமென்று நினைப்பதால், நிறைவேற்றி விட்டேன் என்று தவறான விவரங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அடுத்து, 'அரிமா சமாச்சாரம்'. அரிமா நடந்து போய் பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்து பின்னாலே திரும்பிப் பார்க்கும். ஆனால் இந்த மாநில அரசைப் பொறுத்தவரையில், அப்படி இல்லை. கடந்த ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளில் எந்தச் சாதனையும் செய்யவில்லை. ஆகவே நடப்பாண்டிற்கு முந்தியுள்ள, ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குரியவைகளையெல்லாம் சேர்த்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் அரிமாலைப் போன்று கம்பிரமாகத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. கடந்த ஆறு வருஷ காலத்தில் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட இயலாத நிலையில் ஐந்தாறு வருஷத்தையும் மொத்தமாகப் பேச ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இதுதான் உண்மையான நிலை என்பதை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டின் உண்மையான பொருளாதார நிலை இதுதான். இந்த உண்மையை தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல என்ன பயம்? மத்திய அரசின் கொள்கை காரணமாக இன்னும் விலைவாசி உயரப் போகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் மத்திய அரசு வரியை உயர்த்துகிறது, பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போடுகிறது, நிர்வாகச் செலவை உயர்த்துகிறது. அதன் காரணமாக விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டு போகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதன் காரணமாக தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு 20 கிலோ அரிசி கொடுப்பதற்குப் பதிலாக இரண்டு கிலோ, ஐந்து கிலோதான் தருகிறார்கள். எவ்வளவுதான் சட்டமன்றங்களில் மறுத்தாலும், மாற்றிச் சொன்னாலும் சரி, இதை இவர்களால் மறுக்க முடியாது.

1984 மார்ச் 13]

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

சமீபத்தில் டிசம்பர் மாதம் 15ஆம் நாள் நடந்த மறியலின்போது சிலர் கைதானார்கள். ஆனால் இரண்டு நாளைக்கு முன்பு 20 ஆயிரம் பேர் கைது செய்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டு மக்களிடத்திலே எங்கே கோபம் வருகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். சரியான பிரச்சினையை மக்களிடம் பரப்பாததால்தான் இரண்டு நாட்களாக அப்படி நடக்கின்றன. இருபதாயிரம் பேரை இரவோடு இரவாகக் கைது செய்திருக்கிறார்கள். அரசு 20 கிலோ அரிசி கொடுக்காததன் காரணமாக ஏற்பட்ட பயத்தினால்,

(முற்பகல் 10-20)

அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்பது மாதிரி இங்கே சாதாரணமாக அது நடக்கிறது, இது நடக்கிறது என்று சொல்லி 20 ஆயிரம் பேர்களை இரண்டு நாட்களில் கைது செய்திருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக ஒரு லட்சம் தொண்டர்கள் தமிழ்நாட்டிலே மறியல் பண்ணினார்கள். அதனாலே இந்த மாநிலத்துக்கு அதிக அதிகாரம் என்பதுதான் முக்கியமான பிரச்சினை. அந்தப் பிரச்சினை வரும்போது என்ன பண்ணுகிறார்களென்று கேட்டால், திரு. அண்ணாதுரை அவர்களுடைய ஆயுட்காலத்திலே எழுதி வைத்த மாநில சுயாட்சி அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி அதை ஷோ பண்ணிக் காட்டுகிறார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் என்கிறபோது கருத்து மட்டும் தான் இருக்கிறது. கருத்து மட்டத்தைத் தாண்டி அந்தப் பிரச்சினைக்குப் போராட வேண்டிய கட்டத்திலே நிலைமை வந்துவிட்டது. இந்தியாவிலே ஆறு மாநிலங்களிலே காங்கிரஸ் அல்லாத அரசுகள் நிலைமை களைச் சகித்துக்கொண்டு எதிர்பார்க்கிற மக்களுக்கு எதுவும் செய்ய முடியாமல் திண்டாடுகிறோம். ஆகவே 'எங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தாராங்கள்' என்று மனு போடவில்லை. தத்துவம் பேசவில்லை. நீங்களே துவக்கி வைத்தவர்கள். "ஒரு மாநிலத்துக்கு நிதி நிலைமை எவ்வளவு தேவை? வறட்சி ஏற்படுகிறபோது, வெள்ளம் ஏற்படுகிறபோது ஏற்கெனவே குறைந்த பொருளாதாரம் வைத்திருக்கக் கூடிய ஒரு மாநிலத்தால் அதைச் சமாளிக்க முடியாது. ஆகவே வெள்ளமும் வறட்சியும் ஏற்படுகிறபோது, டிஸ்சார்ச் செலவுகள் அனைத்தையும் மத்திய அரசு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்" என்று நீங்களும் பேசுகின்றபோது காங்கிரஸ் அல்லாத மாநில அரசுகளும் சேர்ந்து பேசினார்களே. இன்றைக்கு அந்தப் பிரச்சினை நீங்கள் துவக்கி வைத்தது ஒரு பெரிய விருகமாக, பெரிய மாமாக தேசம் புராவும் ஒரு இயக்கமாக உருவாகி வந்து, மத்திய அரசு அதைக் கண்டு பயப்படுகிற அளவுக்கு, "இவர்கள் மத்திய அரசைப் பலவீனப்படுத்த முயற்சி"

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

கிறார்கள், இப்படிச் கூட்டம் போட்டுக் கேட்டதே தப்பு, இப்படிச் கேட்கிறவர்கள் எல்லாம் மத்திய அரசை பயமுறுத்துகிறார்கள்” என்கிறீர்கள். நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? திரு. அண்ணாதுரையை மேற்கோள் காட்டிய நீங்கள், 15, 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கூறிய ஒரு கருத்து இன்றைக்கு ஒரு பெரிய ஆலமரமாக இந்தியாவில் உருவேடுத்து பல மாநில அரசுகள், அரசு மட்டத்திலேயே, அரசியல் கட்சிகள் மட்டத்தில் அல்ல, போராடக்கூடிய அளவுக்கு வருகிற காலத்தில், திரு அண்ணாதுரை அவர்கள் வழி நடந்துவந்த அரசுக்கு இங்கே தலைமை வகிக்கிறீர்கள். அதை எதிர்த்து ஒரு குரல் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இல்லாமல் பயந்து சாகுகிறீர்கள் என்று நான் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாநில சுயாட்சி அல்லது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தரவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்த நம்முடைய தமிழக அரசு, மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் யாருக்கும் பயந்து சாவதில்லை. பயம் என்பதை அறியாத வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறவர்கள். எந்த இடத்திலே எப்போது யாரை எதிர்த்து வேண்டுமானாலும் குரல் கொடுப்பதற்கும், நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வதற்கும் தமிழக அரசு இந்தப் பிரச்சினையிலே தெளிவாக இருக்கிறதென்பதைப் பல நேரங்களிலே நம்முடைய அரசு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே முதல், 4, 5, 6 பத்திகள் எல்லாம் கூட அதைத் தான் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்கின்றன, உறுப்பினர் அவர்கள் எதிர்பார்க்கிற வார்த்தைகள் அதிலே இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் கருத்தின் ஆழமும் அழுத்தமும் இருக்கிறது. மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில், தமிழக அரசைப் பொருத்த வரையில் இந்தப் பிரச்சினையிலே எந்தவிதமான கருத்து மாறுபாடும் கிடையாது. ஆனால் உறுப்பினர் அவர்கள் விரும்புகிறவாறு தெருவிற்கு வந்துவிட வேண்டுமென்று சொல்கிற சூழ்நிலையில் தமிழக முதல்வர் அவர்களுக்கும் தமிழக அரசுக்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். தெருவிற்கு வருகின்ற நிலைமை ஏற்படுமே யானால், அப்போது தமிழக அரசு அல்லது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் யாருக்கும் தயவு தாட்சண்யம் பார்க்காது அந்த இடத்திலே வந்து மாநிலங்களுடைய உரிமையைப் பெறுவதற்கு நிற்பார்கள்.

1984 மார்ச் 13]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தனிப்பட்ட முறையில் முதல்வர் அவர்களுடைய தைரியத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு அரசுக்கு வேண்டிய 'பொலிட்டிக்கல் வில்' பிரச்சினையைப் பற்றி நான் பேசுகிறேன். தனிப்பட்ட ஒருவருடைய பிரச்சினையைப் பற்றியோ, தனிப்பட்ட ஒருவருக்குள்ள வீரத்தைப் பற்றியோ அல்லது நான் வீரமானவன் என்றோ பேசவில்லை. ஒரு அரசு, மத்திய அரசை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய கால கட்டம் வந்துவிடுமென்று நான் நினைக்கிறேன். நீங்கள் விரும்புகிற மாதிரி பெட்டிஷன் போட்டு அனுப்புவது, தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவது எல்லாம் வேறு விஷயம். திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் கூறிய ஒரு கருத்து மட்டும் நிற்கிறதா? நம்முடைய காங்ஸ்டிடியூஷனில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு மாறாக மாநில அரசுகளுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்கிற கருத்து மட்டும் இருக்கிறதா? அல்லது மாநிலங்களிலுடைய அதிகாரத்திலே கை வைக்கிற அரசுக்கு "நீங்கள் தரவிட்டால் நாங்கள் இப்படிச் செய்வோம்" என்று மத்திய அரசுக்குச் சொல்லி . . .

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, மன்னிக்க வேண்டும். நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், "வேறு சில காங்கிரஸ் அல்லாத அரசுகள் அல்லது கட்சிகள் ஏதோ தீவிரமான நடவடிக்கைகளிலே இருக்கின்றன, நம்முடைய அரசு அந்த நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவாக இல்லை, நாம் ஏதோ தீர்மானம் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம் அல்லது வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம், அங்கே கோரிக்கை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்" என்று சொல்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்கின்ற அந்த அரசுகள் அல்லது கட்சிகள் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கின்றார்கள்? தீர்மானம் போடுவதைத் தவிர வேறு எந்த கட்டத்திற்கு அவர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள்? ஒருவேளை எங்களுக்கெல்லாம் தெரியாமல், இப்படி அதிகாரமற்ற, மத்திய அரசுக்கு உட்பட்ட மாநில அரசுகள் மத்திய அரசு அதிகாரத்தின் கீழ் நாங்கள் இருக்கமாட்டோம் என்று அதை உதறிவிட்டுத் தெருவிற்கு வந்துவிட்டோம் என்று வந்திருக்கின்றார்களா? எந்த அரசாவது இன்றைக்கு அப்படித் தெரிவித்து நடுத்தெருவிற்கு வந்திருக்கின்றதா

(திரு. இராம. வீரப்பன்)

[1984 மார்ச் 13]

அல்லது அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளிலே இறங்கி இருக்கின்றனவா? தீர்மானம் போடுவதைத் தவிர, வேறு பிரச்சினைகளிலே, அவர்கள் தங்களுடைய தீவிரத்தைக் காட்டியிருக்கின்றார்களா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். தீர்மானத்திலே, வார்த்தைகளிலே, சொற்களிலே வேண்டுமானால் வீரத்தைக் காட்டுவதில் கொஞ்சம் வேறுபாடு இருக்கலாம். நாம் அதை வார்த்தைகளிலே காட்டுவதா, செயலிலே காட்டுவதா என்பதை காலம் தான் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மற்ற அரசுகள் என்ன செய்திருக்கின்றன என்று கேட்கின்றார்கள். இந்த அரசினர் தீர்மானம் போடக்கூட வரமாட்டேன் என்கின்றார்கள். தீர்மானம் போடுகின்றபோது வரமாட்டேன் என்கின்றார்கள். அதற்குக் காரணம் என்ன? ஆளும் கட்சிக்குத் தெரியாத தல்ல. ஒரு 'பொலிட்டிக்கல் அட்ஜெஸ்ட்மெண்டு'க்காக, அதற்கு ஒரு ஆசை வைத்திருப்பதால், அப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, தீர்மானம் போடுவதற்கு நம்முடைய முதல்வர் அவர்களும், நம்முடைய மாநில அரசும் தயாராக இருந்தன என்பதல்லாமல், அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, அதற்கு வழி அமைத்துத் தந்ததே தமிழக அரசு தான். ஆனால் அவர்கள் மாநில மத்திய உரிமைகளைப் பற்றித் தீர்மானம் போடுவதை விட்டு, ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியை எதிர்த்து, குறிப்பிட்ட தலைவரை எதிர்த்துப் போர்க்கோலம் பூணவேண்டுமென்று ஒரு முடிவு எடுத்த நேரத்தில், நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள், மிகத் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். இது மத்திய அரசிடமிருந்து நம்முடைய மாநில அரசுகள் உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக நாம் கூட்டுகின்ற கூட்டமாக இருந்தால், அந்தக் கூட்டத்திற்கு மாநில சம்பந்தப்பட்ட அனைவரையும் அழைத்தாக வேண்டும். அப்படி இல்லையானால், குறிப்பிட்ட கட்சியினர் அல்லது குறிப்பிட்ட பிரிவினர் குறிப்பிட்ட தலைவரை அல்லது குறிப்பிட்ட கட்சியை எதிர்க்கின்ற கூட்டமாகத்தான் அது இருக்குமே தவிர, மாநில மத்திய அரசுகளுடைய உரிமைகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற, அதற்காக முடிவுகள் எடுக்கின்ற கூட்டமாக இருக்காது என்பதை மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

1984 மார்ச் 13]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கேள்வியைப்பற்றி போன தடவை சில தினங்களுக்கு முன்பாக முதல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். நான் அப்போதே சொன்னேன். அவர்களே, கூட்டத்தைக் கூட்டினார்கள். அவர்களே காங்கிரஸ் முதலமைச்சர் திரு. கருணாகரன் அவர்களை அழைத்தார்கள். அவர்கள் வராதது மட்டுமல்ல. இந்தத் தீர்மானத்தைப் போடுவதே தேசத்துரோகம் என்று திரு. கருணாகரன் அவர்கள் கூறினார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்களைக் கூப்பிடவில்லை. இப்போது 'ஒரு கட்டுக்கு எதிராக கூட்டம்' என்கின்றார்கள். நான் கேட்கிறேன். 1930-க்கு அப்பும் என்ன பண்ணுகின்றீர்கள்? இந்த அரசை எதற்காகக் கலைத்தார்கள்? இந்த அரசுக்கு நான் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். 1980 பிப்ரவரியிலே இந்த அரசு என்ன பாவம் செய்தது? இந்த மாநிலப் பேரவையை இந்த மாநில அரசை, மத்திய அரசு என்ன காரணம் காட்டிக் கலைத்தார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதை ஒத்துக்கொள்கின்றார்களா? அன்று என்ன பேசினார்கள்? "இந்த மத்திய அரசு சர்வாதிகார அரசு. எதேச்சாதிகார அரசு. அதனுடைய போக்கை மாற்ற வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, அப்படி மத்திய அரசு அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கின்ற பிரிவைப் பயன்படுத்தி மாநில அரசுகளைக் கலைப்பதை இன்றைக்கும் சர்வாதிகாரம் என்றுதான் தமிழக அரசு சொல்லி எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. மாநில அரசுகளை ஒட்டுமொத்தமாக கூண்டோடு அனுப்புவதுபோல் கலைக்கலாம் என்பதை இந்திய துணைக் கண்டத்திலே எடுத்துக்காட்டியதே 1977-லே அமைந்த ஜனதா அரசுதான். அதற்கு முன்னாலே ஏதோ ஒரு மாநிலத்தில்தான் கலைக்கப்பட்டதாக வரலாறு உண்டு. கூண்டோடு கைலாசம் அனுப்புவதுபோல ஒரு 5, 6 மாநிலங்கள் . . .

[1984 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 9 மாநிலங்கள்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : 9 மாநில அரசுகளைக் கலைக்கலாம் என்று இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் ஒரு கரும்புள்ளியை ஏற்படுத்தியது அன்றைக்கு இருந்த ஜனதா அரசு. மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சேர்ந்து ஆதரித்த அரசு. இந்த அரசு அப்படி எடுத்த முடிவையும் கண்டித்திருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு அமைந்த அரசு எடுத்த முடிவையும் கண்டித்திருக்கிறது. அப்படி கண்டித்ததன் விளைவாக மக்கள் மன்றத்திலேயே நாம் தீர்ப்பைப் பெற்று மீண்டும் ஆட்சியை அமைத்திருக்கிறோம். அந்தப் பிரச்சினையை என்றைக்கும் எதிர்ப் பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். அதிலே கருத்து மாறுபாடே கிடையாது. இந்த சாக்கை வைத்துக்கொண்டு சமயத்திற்கு ஏற்றவாறு யாராவது ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவன் அல்லது கட்சியின் மீது காழ்ப் புணர்ச்சியை, வெறுப்பு உணர்ச்சியைக் காட்டி, ஒரு அரசியல் இயக்கமாக இந்த இயக்கத்தை மாற்றுவதற்கு, மாநிலங்களுக்கு அதிக உரிமை பெறுகின்ற இயக்கத்தை மாற்றுவதற்கு அனைத்து இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயாராக இல்லை என்பதைத் தான் மாண்புமிகு முத்தலவர் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : தேவைக்கு அதிகமாகவே அந்த விஷயத்தில் போய் ஆய்ந்து. இனியும் போக வேண்டாம்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தேவைக்கு அதிகமாகத் தலையிடுகின்றார்கள். நான் என்ன பண்ணுவது?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பரவாயில்லை. உறுப்பினர் விஷயத் திற்கு வரலாம்.

(முற்பகல் 10-30)

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : ஒரு விஷயம் மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். 1957 ஆம் ஆண்டு திரு. ஈ.எம்.எஸ். அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த கோள் அமைச்சரவையை, அது பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதும், கலைத்த பெருமை இன்றைக்குப் பிரதமராக இருக்கிறவர், அன்றைய காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக இருந்தபோதுதான். அவருக்கு இந்த அரசினரும் வக்காலத்து வாங்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களே. 1967-ல் தன் கையிலே இருக்கின்ற அதிகாரத்தை காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரமாகப் பயன்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

படுத்துகிறது என்று சொல்லி, தமிழ் நாட்டு மக்களை காங்கிரசுக்கு எதிராகத் திரட்டிய அண்ணாவின் வாரிசாக உள்ள இந்த அரசினரே ஜனதா கட்சியைவிட காங்கிரஸ் கட்சி பரவாயில்லை என்று சாட்டிபிகேட் கொடுப்பது காலத்தின் கோலம் என்பதைத் தவிர வேறல்ல என்று சொல்லிக் கொண்டு அடுத்த விஷயத்திற்குப் போக விரும்புகிறேன்.

இந்த நிலைமையிலே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்க மறுக்கும் மத்திய அரசுடைய போக்கை எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிட்டது. மற்ற மாநில மக்களோடு, தமிழ் நாட்டு மக்களையும் மத்திய அரசுக்கெதிராகத் திரட்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : உறுப்பினருக்குக் கொடுத்த நேரம் முடிந்து விட்டது.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : முடிக்கிறேன், முடிக்கிறேன். அடுத்து, இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் பற்றி, நாங்கள் அப்போதே சொன்னோம். தொழில் வளர்ச்சி அதிகமில்லை. 1983-ல் ஒரு விஷயம் நடந்திருக்கிறது. 1982-ல் 187 ஆக இருந்த வொர்க் ஸ்டாப்பேஜ் (Work stoppage) 1983-ல் 300 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. 1982-ல் 18 இலட்சம் மனித நாட்கள் இழப்பாக இருந்தது, 1983-ல் 30 இலட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுக் கணக்கைச் சொல்கிறேன். 80,000 தொழிலாளர்கள் 180 தொழற் சாலைகளில் வேலைக்கு இருந்தார்கள். மேஜாரிட்டி தொழிற்சாலைகள் சென்னை நகரில்தான். அதிலே மட்டும் 200 கோடியிலிருந்து 250 கோடி ரூபாய் உற்பத்தி நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று மாநில அரசே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் 300 கோடி ரூபாய் சம்பள இழப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள். அரசுக்கு வருமானத்தில் 35 கோடி ரூபாய் நஷ்டம். கம்பெனிகளுக்கு 40 கோடி ரூபாய் நஷ்டம். இப்படி ஒரு வருஷத்திற்கு மட்டும் தொழில் துறையில் இவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறபோது இதைப் பற்றி இந்த பட்ஜெட்டில் ஒரு வார்த்தை கூறியிருக்கிறார்களா?

இந்தியா பூராவும் உள்ள பொருளாதார நிலைமையின் காரணமாக லாக்கவுட், குளோஷரினால் ஏற்பட்ட உற்பத்தி நஷ்டம், தமிழ் நாட்டையும் பாதித்திருக்கிறது. இது ஒரு முக்கியமான விஷயமாயிற்றே. அது தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டும் இல்லையா? பூனை கண்ணை முடிவிட்டால் உலகம் இருண்டு விடுமா? தமிழ் நாட்டில் இண்டஸ்ட்ரியல் ரிலேஷன்ஸ்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

எப்படி 1981, 1982, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்தது என்பதைப் பார்க்கிற போது, 1983 ஆம் ஆண்டு 1981-க்கு ஆகிவிட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே, அது ஏன் ஏற்பட்டது? அதற்கும் இந்த அரசுதான் பூரண காரணமென்று சொல்லவில்லை. இந்த அரசு கையாண்ட முறையும் ஒரு காரணமென்று சொல்கிறேன்.

தொழில் தகராறு சட்டத்தில் 25-என் என்கிற ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. அந்த ஷரத்து செல்லாது என்று பி. அண்டு சி. மில்லில் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்து, உயர்நீதிமன்றமும் மேற்படி ஷரத்து செல்லாது என்று கூறிவிட்டது அதை வைத்து பி. அண்டு சி. மில்லில் ஆட்குறைப்பு செய்தார்கள். ஆனால் அதை எதிர்த்து மாநில அரசு உச்சநீதி மன்றத் திற்குப் போகவில்லை. இது ஒரு உழைப்பாளி மக்கள் அரசு என்று கூறுகிறது. ஆனால் அரசின் சம்மதம் இல்லாமலேயே, ஏற்கெனவே இருந்த சட்டத்தின் ஷரத்தை உபயோகித்து உயர்நீதிமன்றத்தின் ஆணை பெற்று ஆட்குறைப்பு செய்கிறபோது, அதை எதிர்த்து, உச்ச நீதிமன்றத் திற்கு இந்த அரசு போகவில்லை. அதைப் பயன்படுத்தித்தான் நண்டர் திரு. விஸ்வநாதன் அவர்களை இந்த அரசுக்கு மிகவும் வேண்டிய திருச்சி விஸ்வநாதன் அவர்கள்—300 சிம்கோ மீட்டர் தொழிலாளர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். சிம்கோ நிர்வாகம், லேபர் டிபார்ட்மெண்ட்டிடம் இம்மாதிரி உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பு வந்திருக்கிறதே, எனவே ஆர்பிட்டரேஷன் நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். லேபர் டிபார்ட்மெண்ட், உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பு இருப்பதால், அந்த மாதிரி தர வேண்டாம் என்று பதில் தந்திருக்கிறது. ஆனால் தொழிற் சங்கம் உச்சநீதி மன்றத்திற்குப் போகிறபோது, உச்சநீதிமன்றம் “நீ மீண்டும் 25-என் பிரகாரம் மாநில அரசுக்கு விண்ணப்பம் செய்” என்று முதலாளிக்கு உத்தரவிடுகிறது. அவ்வாறு சொன்னதற்குப் பிறகு, அந்த முதலாளி அரசுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். தொழிலாளிக்குப் பாதகமான தீர்ப்பு வருகிற போது, அரசு அப்பீல் பண்ணவில்லை. தொழிலாளிக்குப் பாதகமாக தீர்ப்பு என்றால், அப்பீல் பண்ணவில்லை. சுப்ரீம் கோர்ட், மாநில அரசுக்குப் போகச் சொன்ன பிறகு, இந்த அரசு ஆட்குறைப்பு செய்வதற்கு அனுமதி கொடுக்கிறது. இந்த மாதிரி தமிழ் நாட்டிலே லாக் கவுட், குளோஷர், செய்கிற முதலாளிகளுக்கு உதவி செய்வதன் காரணமாகத்தான் 1983ல் 30 லட்சம் மனித நாட்கள் இழப்பேற்பட்டது என்று சொல்ல விருப்புகிறேன். இவ்வளவு சமாதானம் வருகிறபோது, இவைகளைப் பூராவும் Suppress பண்ணி, பட்ஜெட்டில் சொல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

1984 மார்ச் 13]

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

அசெம்பிளி கூடுகிறபோது தமிழ் நாட்டில் எந்த வேலை நிறுத்தமும் கிடையாது, எந்த லாக்கவுட்டும் கிடையாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த அரசின் கொள்கை தோற்றுவிட்டது. தமிழ் நாட்டில் ஆர்கனைஸ்டு லேபரை 'அட்டேக்' பண்ணிப் பண்ணி, அவர்களைப் பிரித்ததன் காரணமாக தமிழ் நாட்டு முதலாளிகளுக்கு தைரியம் ஏற்பட்டு, அதன் விளைவாக 1983ஆம் ஆண்டில் என்றுமில்லாத அளவுக்கு 'மேன் டேஸ் லாஸ்' ஏற்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தி நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட முக்கியமான பொருளாதார நிலைமைகளைச் சொல்லாமல் இருப்பது ஃபில் ரிப்போர்ட் ஆகுமா? தமிழ் நாட்டில் நிலைகமைகளை 'பட்ஜெட்' 'ரெப்ளெக்ட்' பண்ணியிருக்கிறதா? ஏன் அப்படி இல்லை? அரசினுடைய பாலிசியில் ஏற்பட்ட தோல்வியை மறைக்க முக்கியமான பொருளாதார சம்பவங்களைச் சொல்லவில்லை என்று கூற விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கிராப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அவர்களுக்கு அறிக்கப்பட்ட நேரத்தையும் தாண்டி பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : தலைவரவர்களே, கிராப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஸ்கீமில் எனை செய்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிகாரிகள் என்ன பண்ணுகிறார்களென்றால், நல்ல விவசாயிகளாகப் பார்த்து, அவர்களில் நான்கு பேர்களை 'கூஸ்' பண்ணி, அவர்கள் பயிரைப் பார்க்க களில் நான்கு பேர்களை 'கூஸ்' பண்ணி, அவர்கள் பயிர்களைப் பார்க்க வருகிறார்கள். அந்த விளைச்சலைப் பார்த்துவிட்டு இழப்பு ஏற்படவில்லை என்று காரணம் சொல்லி, நஷ்ட ஈடு தருவதில்லை. இப்படி 'கூஸ்' பண்ணுவது யாரென்றால், சர்க்கார் அதிகாரிகள்தான். நல்ல விவசாயிகளைத் தேர்ந்தெடுக்காமல், சராசரி விவசாயிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் பயிர்களைப் பார்த்து, விளைச்சல் சரியாக இல்லை என்று அவர்கள் கண்டு பிடிப்பதில்லை. எனவே கிராப் இன்ஷ்யூரன்ஸ்க்குப் பணம் பிடிப்பதை நிறுத்த வேண்டுமென்றும், அதனால் எங்களுக்குப் பயனில்லை என்றும்

(திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

[1984 மார்ச் 13]

சொல்லியிருக்கிறோம். கிரெடிட் சொசைட்டியில் கடன் கொடுக்கும்போதே இதைப் பிடிக்கிறார்கள். அரசு கிராப் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீம் குறிப்பிட்ட ஏரியாவில் அமுலுக்கு வருகிறதென்று சொல்லுகிறது. ஆனால் விவசாயிகள் இஷ்டப்படாமலேயே, அவர்களுக்கு கிரெடிட் சொசைட்டியில் கடன் கொடுக்கும்போது, இதற்கான பணத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள். அதை நிறுத்த வேண்டுமென்று எங்கள் கிராமத்திலே கூட தீர்மானம் போட்டு முதலமைச்சருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டம் தோல்வி அடைந்துவிட்டது. அது விவசாயிகளுக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமல், மீண்டும் கிராப் இன்ஷூரன்ஸ்பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் மணியடித்தார்)

முதியோருக்கு ஒப்பீதியம் அளிக்கும் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், 1,99,639 பேர்கள் பலனடைகிறார்கள் என்ற கணக்கை மூன்று ஆண்டுகளாகக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு தாலுக்காவுக்கு 200 பேர்களுக்கு மேல் கிடைக்காது. யாராவது செத்தால்தான் புதிதாக ஒருத்தருக்குக் கொடுக்க முடியும். மூன்று ஆண்டுகளாக 1,99,639 பேர்கள் என்பதற்கு மேல் பேரக வில்லை. யாராவது செத்தால்தான், அடுத்த ஆளுக்குத் தருவார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் 1 மணி நேரத்திற்கும் மேலாகப் பேசினால் ஏப்படி? இன்றைக்கு ஏழு உறுப்பினர்கள் பேசுவதற்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே விரைவில் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : விவசாயத் தொழிலாளர்கள் காப்புறுதித் திட்டம் அதில் பாதிப் பணம் அரசு போடுகிறது; பாதிப் பணத்தை விவசாயி போட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். விவசாயிகள் உயிரோடு இருக்கும்போது, மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டின்படி சம்பளத்தை உத்தரவாதப் படுத்த மாட்டார்கள். அதற்காக லேபர் டிபார்ட்மென்டில் ஒரு பிரிவு ஏற்படுத்துங்கள் என்றால் முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு, பாதிக்கப்படுகிற ஒவ்வொரு விவசாயத் தொழிலாளியும் லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள லட்சக்கணக்கான விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பக்கத்து ஊரிலுள்ள தியேட்டருக்குப் போய்

1984 மார்ச் 13] (திரு. ஆ. நல்லசிவன்)

சினிமா பார்க்கக்கூட பணம் இல்லாதவர்கள் தான். அவர்கள் லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போய், கேஸ் போட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் உயிரோடு இருக்கும்வரை மினிமம் வேஜஸ்-க்கு உத்தரவாதம் கொடுக்காமல், செத்த பிறகு கொடுக்கத் திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குக்கூட, அவன் பாதி போட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட திட்டத்தைப் போட்டால், நடைமுறையில் இதனைப் பயன்படுத்த முடியாமல்தான் இருக்கும். இது பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படும். தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்குப் பயன்படும். மக்களுக்குப் பயன்படாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

57 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். அந்த வரிகளை வாங்கிச் சாப்பிடும் மக்கள்மீதுதான் சுமத்துவார்கள். ஆகவே நான் இந்த (மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் மணியடித்தார்)

(முற்பகல் 10-40)

வரிகளை எல்லாம் எதிர்க்கிறேன். இது மூடி மறைக்கும் பட்ஜெட். அரசியல் பொருளாதார நிலைமைகளையெல்லாம் சொல்லாத பட்ஜெட். பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ் மக்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் பிரதிபலிக்காத பட்ஜெட், சொல்ல வேண்டிய காரியங்களைச் சொல்லாமல் மூடி மறைக்கிற பட்ஜெட் என்று கூறி, இந்த பட்ஜெட்டினுடைய அடிப்படையை ஆட்சேபித்து, அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் உணர்ச்சிபூர்வமான கருத்துக்களை இங்கே சொன்னார்கள். கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருந்துகொண்டு அவருடைய கருத்துக்களை இங்கே உணர்ச்சிபூர்வமாகவும், ஆணித்தரமாகவும் சொல்லி வந்திருக்கிறார். ஆனால் இந்த முறை அவர் எப்போதும் பேசுகிற அளவுக்கு ஒரு படி மேலே போய் இன்னும் அதிகமாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு, கண்ணாடி பேனா கிழே விடுகிற அளவுக்கு உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசினார்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : வய்சாயிற்று அல்லவா? (சிரிப்பு)

[1984 மார்ச் 13]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : உண்மையில் அவருக்குள்ள வருத்தம் எல்லாம் அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மத்திய மாநில உறவு குறித்து ஏன் மத்திய அரசோடு சண்டை போடவில்லை என்பது தான். அவர் பொறுமையிழக்கும் அளவுக்கு பேசியது மத்திய மாநில அரசு உறவு குறித்துதான். அது சம்பந்தமான பிரச்சினைகளையெல்லாம் நாங்கள் தெளிவாக ஏற்கெனவே எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறோம் என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சொன்னார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், “நீங்கள் சண்டை போட்டால் போதாது, தெருவிலே நின்று மத்திய அரசோடு சண்டை போட வேண்டும்” என்கிற வகையில் இன்று மட்டுமல்ல, கடந்த நான்கு, ஐந்து நாட்களாகவே எப்போது அவருக்குப் பேசுகின்ற சந்தர்ப்பம் வந்தாலும் அப்போதெல்லாம் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்தபோதெல்லாம் சட்டமன்றத்தை அவர்கள் தெருவுக்கு இழுத்த காட்சியை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். மாநில அரசை மத்திய அரசு ஏதோ முனிசிபாலிட்டி போல் பார்ப்பதாகச் சொன்னார்கள். மேலும் பட்ஜெட்டைப்பற்றி பேச ஆரம்பிக்கிறபோது இந்த மாநில பட்ஜெட்டைப் பற்றித்தான் அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்று நாமெல்லாம் ஐயுறுகிற அளவுக்கு அகில உலகப் பொருளாதாரம் பற்றியும், சோசலிச சித்தாந்தம் பற்றியும் அங்கு இருக்கிற தனி மனித உரிமை பற்றியும், தனியுடமை சித்தாந்தம் பற்றியும் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்கு மேலாக இந்தியப் பொருளாதாரம் பற்றி யெல்லாம் பேசி, கடைசியில் மாநிலப் பொருளாதாரத் துறைக்கு வந்தார்கள். கிட்டத்தட்ட பத்து நிமிடம் அவர்கள் உலகப் பொருளாதாரம் பற்றியும், அரை மணி நேரம் அகில இந்தியப் பொருளாதாரம் பற்றியும் பேசினார்கள். கால் மணி நேரம் மாநிலப் பொருளாதாரம்பற்றியும் அவர்கள் பேசியிருக்கக் கூடும். எனக்குள்ள வருத்தம் எல்லாம் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களிடத்தில் மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள்கூட மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட, மிகவும் தன்மையாகப் பழகுகிறவர்கள். அவர்களுடைய பதவிக் காலம் அண்மையில் முடியப் போகிறது. அவர்கள் மேல்சபைக்கு வேட்பு மனு செய்திருப்பதாக பத்திரிகையில் நாம் பார்த்தோம். அவர்கள் மீண்டும் மேல்சபைக்கு வர வேண்டும் என்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. அவர் ராஜ்ய சபைக்குப் போட்டியிட்டிருந்தால், இங்கு பேசுகின்ற பேச்சுக்களை அங்கு பேசுவதாக இருந்தால், இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்குமே என்பதுதான் என் எண்ணம். (சிரிப்பு)

1984 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : ஏற்கெனவே வேட்புமனு தாக்கல் செய்துவிட்டார்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தாக்கல் செய்திருந்தால் கூட, இன்னொரு நாமனேஷன் போடுவதில் தவறு ஒன்றும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வில்லை. பின்னால் இரண்டில் ஒன்றை ரத்து செய்யலாம். அவர்கள் இங்கே பேசிக் கொண்டிருப்பதை டெல்லியில் பேசினால் நன்றாக இருக்கும். இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இங்கே மத்திய மாநில உறவுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : நான் இங்கே பேசியதைக் குறிப்பிட்டு அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப, நான் அதிக அளவில் அகில உலகத்தைப் பற்றிப் பேசியதாக இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் நாடு குறித்து குறைவாகக் குறிப்பிட்டதாகவும் சொன்னார்கள். யதார்த்தமாக நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டின் பொருளாதாரம் அகில இந்தியப் பொருளாதாரத்தோடு சம்பந்தப்படவில்லையா? அகில இந்தியப் பொருளாதாரம் உலகப் பொருளாதாரத்தோடு சம்பந்தப்படவில்லையா? இந்திய அரசின் பொருளாதாரக் கொள்கையால் தமிழ் நாட்டின் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படும் அளவுக்கு இருக்கிறதா இல்லையா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அம்மாதிரி நினைக்கக்கூடிய நிலைமையில் நான் இல்லை. ஓரளவுக்கு சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினர்களாக உள்ளவர்கள் உலகப் பொருளாதாரத்தோடு இந்தியப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும், மத்திய பொருளாதாரத்தோடு மாநிலப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும், மாநிலப் பொருளாதாரத்தோடு பஞ்சாயத்துப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும், பஞ்சாயத்துப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும், பஞ்சாயத்துப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும், பஞ்சாயத்துப் பொருளாதாரம் ஒட்டியிருக்கிறதா என்பதையும் அறிந்து வரக்கூடியவர்கள்தான் என்பதை நான் மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன். அவர்கள் பேசும்போது பொருளாதார நெருக்கடி பற்றியும் நமக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லாத நிலைபற்றியும், பொருளாதாரக் குறைவு பற்றியும், குறிப்பிட்டுவிட்டு, அகில இந்தியாவிலும் விலையேற்றத்திற்கான காரணங்களைச் சொன்னார்கள். ஏன் இப்படி விலையேற்றம் ஏற்பட்டதென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தியாவின் நிதிநிலை அறிக்கையை எடுத்துப் பார்த்து, எவ்வளவு பற்றாக் குறை பட்ஜெட் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொல்லி இந்திய நாட்டின் பொருளாதார நிலையின் காரணமாக விலையேற்றம் ஏற்பட்டிருக்க

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

கிறது, அதன் காரணமாக மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றும் அவர்களே சொன்னார்கள். இவ்வளவையும் சொல்லிவிட்டு, விலைவாசிப் போராட்டத்தில் 'நாங்கள் ஒரு லட்சம் பேர் போராடினோம்' என்ற கருத்தையும் அதில் 20 ஆயிரம் பேரை அதற்காகக் கைது செய்தார்கள் என்ற கருத்தையும் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஒன்றைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். அகில இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் நாம் இணைந்திருக்கிற காரணத்தால் எந்த விதமான மாறுதலும் ஏற்படுத்த வசதியோ வாய்ப்போ அல்லது மக்களுக்கு நல்லது செய்யக்கூடிய நிலைமையோ இல்லை என்ற நிலையில்லாமல் எதற்கும் மாநில அரசை மட்டுமே குறை கூறிக்கொண்டு எல்லாவற்றுக்கும் நீங்கள் தான் காரணம் என்று சொல்வதை விட்டுவிட வேண்டும். விலைவாசிப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசாங்கத்தைக் குறை சொன்னோம். மாநில அரசாங்கத்தையும் குறை சொன்னோம் என்று சொன்னார்கள். மத்திய அரசு தான் விலைவாசிக்கு முழுப் பொறுப்பு என்றும் அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், 'வரிகள் போடுகிறீர்கள்' என்றும் சொன்னார்கள். பேட்ரோலியம் பொருட்களுக்கு ரூ. 57 கோடி வரியைப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லி விட்டு, சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு 150 கோடி செலவு செய்கிறோம் என்பதையும் சொல்லிவிட்டு, அதே நேரத்தில் 80 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர்தானே இருக்கிறார், 35 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வேண்டாமா என்று கேட்டு, அதற்காக 42 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யுங்கள் என்றும் சொல்வதைப் பார்க்கிறோம். மத்திய அரசு நிதிநிலை காரணமாக உங்களுக்குத் தேவையான வருமானமில்லையென சொல்லிவிட்டு, அதற்கு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள் என்று இங்கே அனுதாபப்பட்டுவிட்டு, அதே சமயத்திலே . . .

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : நான் சொன்னதில் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாநில அரசிடம் நிதி இல்லாததால் செய்ய முடியவில்லை. இந்த சமாச்சாரத்தை தமிழ் நாட்டு மக்களிடம் சொல்லி அவர்களைத் திட்டி மத்திய அரசிடம் நிதி வேண்டுமென்று கேட்டு பொதுஜன கருத்தை உருவாக்கும் ஒரு அணியிலே சோ மறுக்கிறார்களே என்று சொன்னதற்குப் பதில் இல்லை. ஆளுங்கடியும், அரசாங்கமும் இந்தப் பிரச்சினையில் தமிழக மக்களோடு என்ன வற மறுக்கிறார்கள்? நிதி வேண்டுமென்று கேட்பதற்குப் பதில் சொல்லாமல், பாக்கிசொல்லாம் சொல்கிறார்களே என்று நான் கேட்கிறேன்.

1984 மார்ச் 13]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நிதிப் பற்றாக்குறை என்பது மாநில அரசுக்கு மட்டுமல்ல, மத்திய அரசுக்கும் இருக்கிறது என்று மத்திய நிதியமைச்சர் திரு. பிரணாப் முகர்ஜி, தம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே சொல்லியிருக்கிறார். தேவையான நலத்திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். ஆனால் இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் நேர்முக வரியையோ மறைமுக வரியையோ போட முடியாத அளவுக்கு மத்திய அரசு இருக்கிறது. ஆகவே 40,000 கோடி ரூபாய் அளவில் தற்போது நிதிநிலை அறிக்கையைப் போட்டு அதில் 2,000 கோடி ரூபாய் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் அதில் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும் தெரியும்.

1950-51-லே மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிதிநிலை அறிக்கையை எடுத்துப்பார்த்தால், ரூ. 410 கோடி அவர்களுக்கு மொத்த வருமானம் இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலைமையில், 1984-85 ஆம் வருட பட்ஜெட்டில், அவர்களுடைய மொத்த வருமானம் ரூ. 40,250 கோடி, இன்னும் இரண்டாயிரம் கோடி ரூபாய் அதிகமாகச் செலவிருக்கிறது என்று சொல்லி பற்றாக்குறை காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த 35 வருட இடைவெளியில் கிட்டத்தட்ட 100 மடங்கு அதிக அளவுக்கு வருமானத்தைத் தேடிவும், அதிகச் செலவு செய்ய வேண்டிய நிலைமை மத்திய அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே சமயத்திலே மாநில அரசில் கிட்டத்தட்ட அதே 100 மடங்கு செலவு செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு அதற்கேற்றவாறு நிதிநிலை அறிக்கை தயாராகியிருக்கின்றது. ஏன் இந்த நிலைமை என்றால், அதற்கு தனிப்பட்ட முதலாளித்துவ கேபிடலிஸ்ட் பொருளாதாரத்தை இந்தியாவில் வைத்திருப்பதால், பல்விதமான சங்கடங்கள் ஏற்படுவதாக ஒரு கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இந்தியப் பொருளாதாரம் கேபிடலிஸ்ட் எக்கானமியா, சோஷலிஸ்ட் எக்கானமியா அல்லது மிக்சட் எக்கானமியா என்ற கருத்தை அவர்கள் தெரிவுபட உணர்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். கேபிடலிஸ்ட் எக்கானமி என்ன என்பதை அவர்கள் சொல்லித்தான் நான் கற்றுக்கொள்கிறேன். இந்தியப் பொருளாதாரத்தைப் பொறுத்தவரையில், அது ஒரு 'மிக்சட் எக்கானமி' என்ற கருத்தைத்தான் இதுவரையில் வலியுறுத்தி . . .

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : 'மிக்சட் எக்கானமி' என்பது கேபிடலிஸ்ட் எக்கானமியின் ஒரு பகுதி தான். காரணம் என்னவென்றால், உற்பத்தி சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் தனியார் கண்ட்ரோல் செய்வதால், மிக்சட் எக்கானமியாக இருந்தாலும்கூட, அது ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

[1984 மார்ச் 13]

(முற்பகல் 10-50)

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இது பொருளாதாரத் தத்துவம் பற்றியது. எனவே இதில் நான் மிகவும் ஆழமாகப் போக விரும்பவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இங்கே ஏதோ வகுப்பு நடத்தப் படுவதைப்போல் இருக்கிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : சோவியத் ரஷ்யாவிலும், சீனாவிலும் இருக்கிற பொருளாதார முறை என்னவென்றால், நாட்டிலிருக்கிற உடைமைகளை யெல்லாம் அரசே எடுத்துக்கொண்டு, நாட்டில் இருக்கிற அவ்வளவு பேர் களுக்கும் அரசுத் துறையில் வேலையை அரசே தந்து பொருளாதாரம் முழுவதையும் அரசே கையாளுகிற காரணத்தால் அது சோஷலிசப் பொருளாதாரமாகிறது. அதைப் போலவே தனியார் நாட்டின் பொருளாதாரம் முழுவதையும் தங்கள் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு செயல்பட்டால், அது தனியார் முதலாளித்துவ பொருளாதாரம் ஆகிறது. ஆனால் இந்திய நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், விவசாயம் தவிர்த்த மற்ற உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரையில், 60 சதவீதம் தனியார் கையிலும், 40 சதவீதம் பொதுத் துறையிலும் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது, இதை நாம் ஒரு 'மிக்சட் எகானமி', கலப்புப் பொருளாதாரம் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் இன்றையதினம் இந்திய நாட்டில் இருக்கிற உண்மையான நிலைமை 'மிக்சட் எகானமி' கூட அல்ல. இதைக் கலப்புப் பொருளாதாரம் என்று சொல்வதைவிட ஒரு 'ஸெல்போ' எகானமி' என்று சொல்வது தான் சரியாக இருக்கும். மக்கள் நல பொருளாதாரம் இங்கே இருக்கிறது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலும் நாம் அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிச் செய்யும்போது, நாட்டு மக்களிடையே பலவிதமான எதிர்பார்ப்புகள் ஏற்படுவது என்பது இயற்கை. அப்படிப்பட்ட எதிர்பார்ப்புகள் அதிகமாகவும் இருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களேகூட இங்கே பேசும்போது, அதிகமான மருத்துவ மனைகள் வைக்க வேண்டுமென்றும், அதிகமான பள்ளிகளைத் திறக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டார்கள். அதைப்போலவே, குழந்தைகளுக்குச் சத்துணவு போட வேண்டும் என்பதோடு, 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று நியமிக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோருக்கும் வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி வேலையில்லாதவர்களுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் தொகை அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் பல்வேறு விதமான கோரிக்கைகளை மக்கள் வைக்கிறார்கள். இந்தக் கோரிக்கைகள் நாளாவட்டத்தில் பெருகி, வருகிற நிலை

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மையையும் நாம் பார்க்கிறோம். எனவே ஒரு அரசு இவ்வளவையும் செய்ய விரும்புகிறபோது, பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. மத்திய அரசானாலும் சரி, மாநில அரசானாலும் சரி, இவைகளையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்கு ஏராளமான பொருளைச் சேகரிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. நம்முடைய நிலைமை என்ன என்பதையும், நம்முடைய கவலை என்ன என்பதையும் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாநில அரசாங்கத்தின் நிதி வாய்க்களைப் பார்க்கும் போது, நீட்சியில்லாத வரிவிதிப்பு இனங்கள் எல்லாம் மாநில அரசின் கையிலும், நீட்சியுள்ள வருவாயை அதிகமாகக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிற வரிவிதிப்பு முறைகள் எல்லாம் மத்திய அரசின் கையிலேயும் இருக்கின்றன என்றும் இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதைவிட இன்னும் தெளிவாக எப்படிச் சொல்ல முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் நிதியமைச்சராக இருந்தால், இதை எப்படி எழுதுவாரோ எனக்குத் தெரியாது. இதைவிட வேறு எப்படி இதைச் சொல்ல முடியும் என்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

அதிக வருவாய் வருகிற வரி இனங்கள் முழுவதும் மத்திய அரசின் கையிலே குவிந்து கிடக்கின்றன. அதே நேரத்தில் நீட்சியில்லாத வருவாய் இனங்கள் மட்டுமே மாநில அரசாங்கத்தின் கையிலே இருக்கின்றன என்று இருக்கிற நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், சேல்ஸ் டாக்ஸ் என்று சொல்லப்படுகிற விற்பனை வரியைத் தவிர, உருப்படியான எந்த ஒரு வரிவிதிப்பு வாயிலும், மாநில அரசாங்கத் திடம் இல்லை. அதைக் கூட இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே நன்கு தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், மாண்புமிகு மத்திய நிதியமைச்சர் திரு. பிரணப் முகர்ஜி அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் பேசும்போது, “திட்டச் செலவுகளுக்காகவும், திட்டமில்லாத செலவுகளுக்காகவும் மாநில அரசுகள் இன்னும் அதிகமான வரி போட வேண்டும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். “மாநில அரசுகள் எவ்வளவு வரி போட வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குப் போடாமல், அவைகள் மத்திய அரசான எங்களிடம் மிகைப்பற்று கேட்கிறார்கள். எனவே அவர்கள் செய்வது தவறு” என்று நாடாளுமன்றத்திலேயே பேசியிருக்கிறார்கள். எனவே இருக்கிற நிலைமையில் மாநில அரசு இன்னும் அதிகமான வரி போட வேண்டும். அப்படிப் போட்டால்தான் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியும். ஆனால் அப்படி வரி போட்டால், இங்கே என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். பெட்ரோலியம்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

பொருள்கள் மீது வரி போட்டால் அல்லது வியாபாரிகளுக்குக் கடுதல் விற்பனை வரி விதித்தால், அதன் காரணமாக சுமார் ரூ. 57 கோடி திரட்ட முற்பட்டால், உடனே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் போன்ற வர்கள், “நீங்கள் வரி போடுகிற காரணத்தால் அது மக்கள் தலையில் தானே விழுகிறது, அதன் காரணமாக மக்களுக்கு ஏராளமான சிரமம் ஏற்படுகிறதே, எனவே இந்த வரிவிதிப்பிலிருந்து விலக்களிக்க வேண்டும்” என்றும் வாதாடுகிறார்கள்.

ஒரு பக்கத்திலே பேசும்போது, மக்களுக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று கோருகிறார்கள். ஆனால் எதிர்க் கட்சியில் இருக்கிற காரணத்தால், அரசாங்கம் மேற்கொள்கிற அனைத்திலும் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் எதிர்க் கட்சியில் இருப்பவர்களும் கூட ஆளும் கட்சியாக டிராஷரி பெஞ்சுக்கு வரலாம். அப்படி வரும்போது, எப்படிச் செயல்பட முடியும் என்பதையும் அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

வரியும் போடக் கூடாது, ஆனால் மக்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் செய்ய வேண்டும் என்றால், அது மத்திய அரசானாலும் சரி, மாநில அரசானாலும் சரி எப்படி செய்ய முடியும் என்றுதான் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு மத்திய நிதி யமைச்சர் அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப மாநில அரசுகள் கடுதலாக வரி விதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். அதிலும் குறிப்பாக விவசாயிகளிடமிருந்து வருமானவரி ‘அக்ரிகல்சரல் இன்கம் டாக்ஸ்’ என்று வாங்க வேண்டும் என்று இதற்காகப் பல கமிட்டிகளைக்கூட போட்டார்கள்.

அந்தக் கமிட்டியினர் விவசாயிகளிடம் நிறைய பணம் இருக்கிறது, அந்தப் பணத்தை வரிவிதித்துப் பெற வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்கும் தெரியும், எனக்கும் தெரியும். கிராமப்புறங்களில் பார்த்தால், 15 ஏக்கர் உச்ச வரம்பு என்று வைத்துவிட்டு, அதற்கு மேல் “ஊரில் உள்ளவர்கள் பெரும் பணக்காரர்கள். அவர்களிடம் இன்னும் அதிகமாக வரி வசூல் செய்ய வேண்டும்” என்றால் எப்படி? அங்கே நில வரியை வசூல் செய்ய முடியவில்லை. கொடுத்த கடனை வசூல் செய்ய முடியவில்லை, குத்தகையைக் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள் என்ற நிலை இருக்கும்போது, இன்னும் அதிகமான வரியை வசூல் செய்ய வேண்டுமென்றால், எந்த மாநில அரசால் செய்ய முடியும்? ‘அக்ரிகல்சரல் இன்கம் டாக்ஸ்’ பற்றி அரசினர் கொடுத்துள்ள விவரம்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

களைப் பார்க்கும்போது, வசூல் செய்வதை விட செலவு அதிகமாக உள்ள நிலையைப் பார்க்கிறோம். மத்திய அரசு வரிகளைப் போட்டு அந்த வரி இனங்களிலிருந்து மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய அதிகாரம் அரசியல் சட்டத்திலே இருக்கிறது. அந்த மாதிரி, அதிகாரம் அரசியல் சட்டத்தின் 269-வது பிரிவில் இருக்கிறது. வரி இனங்களைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசு வரியைப் போட்டு தானே எடுத்துக்கொள்வது என்பது ஒன்று, மத்திய அரசு வரி போட்டு அந்த வரிகளிலிருந்து மாநிலங்களுக்குப் பங்கு கொடுப்பது என்பது இன்னொன்றாகும். மத்திய அரசு வரியைப் போட்டு மாநில அரசுகளே எடுத்துக்கொள்வது என்பது மற்றொன்று. இதிலே அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 269-ன்படி மேலும் சில பொருள்களுக்கு மத்திய அரசு வரி போட்டு மாநிலங்களுக்கு 100 சதவீதம் அளவிற்குக் கொடுக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது மாதிரி மத்திய அரசு வரி போட்டு மாநிலங்களுக்குத் தரலாம். ஆயத் தீர்வையைப் பொறுத்த வரையில், வரக்கூடிய வருமானத்தில் நாற்பது சதவீதம் வரை மாநிலங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. இந்த ஆயத் தீர்வையை எல்லாப் பொருள்களின் மீதும் போடவில்லை. எல்லாவு் பொருள்களுக்கு நாம் போட வேண்டுமோ அவ்வளவு பொருள்களுக்கும் போடாமல் குறைந்த அளவிற்கே தற்போது போட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல பொருள்களுக்கு மத்திய அரசு போட முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். அது மாதிரி மத்திய அரசு பல பொருள்களை அதிகலே சேர்த்து வரி இனங்களை அதிகரித்து அதிலேயிருந்து வரக்கூடிய வருமானத்தில் மாநில அரசுகளுக்குக் கொடுத்தால், மாநில அரசுகளுக்கு வசதியாக இருக்கும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1984-85 ஆம் ஆண்டின் மத்திய பட்ஜெட்டைப் பார்க்கும் போது, வருமான வரியில் 5 சதவீதம் குறைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால் சர்சார்ஜைக் குறைக்கவில்லை. அதே விஷயத்தில்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். காரணம், வருமான வரியில் 55 சதவீதம் மாநிலங்களுக்குச் சேரக்கூடிய பங்கு. ஆனால் சர்சார்ஜைப் பொறுத்தவரையில், முழுவதும் மத்திய அரசுக்குப் போகிறது. ஆகவே சர்சார்ஜைக் குறைக்காமல் அப்படியே வைத்துக்கொண்டு பூரா தொகையையும் மத்திய அரசினர் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். கார்ப்பரேஷன் டேக்ஸைப் பொறுத்த வரையிலும், எந்தவிதமான குறைப்பும் செய்யவில்லை. காரணம், கார்ப்பரேஷன் டேக்ஸ் பூராவும் மத்திய அரசுக்குப் போகிறது. சுங்க வரியை அதிகரித்திருக்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

கிறார்கள். ஏனென்றால், சுங்க வரி பூராவும் மத்திய அரசுக்குப் போகிறது. ஆனால் ஆயத் தீர்வையை அதிகமாக்கவில்லை. இப்படி மத்திய அரசினுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது, எந்தெந்த வரி இனங்கள் மத்திய அரசுக்கு முழுவதுமாகக் கிடைக்குமோ அதை அதிகரித்து, எந்தெந்த வரிகளை மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமோ அதைக் குறைத்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஆகவே நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் நல்ல முறையிலே மாநில-மத்திய உறவு முறைகளைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மத்திய-மாநில உறவுகள் என்பது நேற்று இன்று ஏற்பட்டதல்ல என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்கும் தெரியும். 1919 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மத்திய-மாநில உறவுகள் பற்றி ஆங்காங்கே பேசப்பட்டு 1935 ஆம் ஆண்டிலே இதற்கான திட்டங்கள் போடப்பட்டு, எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. 1971 ஆம் ஆண்டிலே ராஜமன்னார் குழு அப்போதிருந்த அரசாலே நியமிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பின் மத்திய அரசால் சர்க்காரியா கமிஷன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராமபிரசாத் ராவ் கமிஷன் இந்த மாநில அரசால் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் குழுக்களைப் பொறுத்த வரையில், சில கருத்துக்களை ஆங்காங்கே எடுத்துச் சொல்லி அதை மத்திய அரசுக்கு மாநில அரசு மூலமாகத் தெரிவித்து, அரசியல் சட்டத்தில் மட்டும் திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். சில மாநில அரசுகள் சண்டை போடுவதால் திருத்தத்தைச் செய்ய முடியாது. எல்லா மாநில அரசுகளும் ஒருமித்திருந்து மத்தியிலே உள்ள பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் அரசியல் சட்டத் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். அரசியல் சட்டத் திருத்தம் செய்யாமல் மத்திய-மாநில உறவுகளை நாம் மாற்ற இயலாத நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதை நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வந்த பிறகு, ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுகளுக்கும் திட்டம் போட்டு அந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டதைத் தான் நிதி நிலைத் திட்டத்திலே நாம் கொண்டு வருகிறோம்.

(முற்பகல் 11-00)

ஆகவே ஒரு நிதி அமைச்சர் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு படம் பிடித்து அங்கே பிளாவிங் கமிஷனிலே கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலேதான் நிதி அமைச்சர்கள் ஆண்டுக் காண்டு நிதி நிலை அறிக்கை கொண்டுவருவார்கள். அந்த அடிப்படையிலே நான் மாநிலத்திலே நம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையையும் கொண்டு

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வருகிறோம். “ எவ்வளவு பணத்துக்கு நீங்கள் முதலீடு செய்ய வேண்டும், என்னென்ன துறைகளுக்கு முதலீடு செய்ய வேண்டும், எவ்வளவு பணத்தைப் பெற வைக்கவேண்டும் ” என்பதெல்லாம் அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எந்த வரிக்களைப் போட வேண்டுமென்று சொல்வதைத் தவிர, திட்டக் குழு அநேகமாக நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகளை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தெரிவிக்கிறது. இப்போது ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவடைகிற நிலைமை. நம்முடைய திட்டத்தின் மூலம் கிட்டத்தட்ட 5.5 சதவீதம் தான் பொருளாதார வளர்ச்சி இருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். நாம் ஒத்துக்கொள்கிறோம். இதைவிட இன்னமும் அதிகமாகச் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. ஆனால் பின்தங்கிய நாடுகளை அல்லது வளர்ச்சி யுறுகிற நாடுகளையும், இந்திய நாட்டினுடைய பொருளாதாரத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோது, ஆறாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில், கடந்த 4 ஆண்டுகளிலே நல்ல முறையிலே பொருளாதாரம் ஓரளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது என்ற கருத்தை உலக வங்கியும் மற்றவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொன்று, விலைவாசி உயர்வைப் பொறுத்தவரையில், இன்ஃபிலேஷன் ரேட்டைப் பொறுத்தவரையிலே, கடந்த 2 ஆண்டுகளாக அதனுடைய நிலைமை குறைவாக இருந்தது என்பதையும் உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். சென்ற ஆண்டு அல்லது சென்ற ஆண்டுக்கு முந்திய ஆண்டு 2.5 சதவீதம் பணவீக்கம் தான் நம்முடைய நாட்டிலே இருந்தது. இந்த ஆண்டு 8.5 சதவீதம் அல்லது 9 சதவீதம் இன்ஃபிலேஷன் இருக்குமென்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே உலக நாடுகளை வைத்துப் பார்க்கிறபோது, நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கிற இன்ஃபிலேஷன் ரேட் என்பது அவ்வளவு அதிகமானதல்ல என்ற ஒரு கருத்தையும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொன்று, இயற்கையின் சிற்றத்தைப்பற்றி நம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கிறபோது, ஏதோ இயற்கையினுடைய சிற்றம், வறட்சி, பெருமழை இதனால் ஏற்பட்டுள்ள செலவுகள் எல்லாம் இல்லாமல் இருந்தால், எல்லாம் சுபிட்சமாக இருக்குமென்பதைப் போல நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கையைத் தயார் செய்து விட்டார்கள் என்று நமது உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். வறட்சிக்கு ரூ. 114.25 கோடி செலவு செய்திருக்கிறோமென்று மாநில அரசு சொல்கிறது. அதற்கு மத்தியிலிருந்து

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

கிடைத்தது ரூ. 67 கோடிதான். மழையின் காரணமாக ரூ. 128 கோடி நாம் செலவு செய்திருக்கிறோம். ரூ. 38 கோடி நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அண்மையில் ஏற்பட்ட பெரு மழை காரணமாக கிட்டத்தட்ட 120 கோடி ரூபாய் நமக்குச் செலவு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். இவ்வளவும் வைத்துப் பார்க்கிற போது, அறிக்கை காலத்தில் கிட்டத்தட்ட 250 கோடி ரூபாய் மாநில அரசு செலவு செய்ய வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்தில் இருந்திருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தின் வருவாய், அதனுடைய செலவுகள், நிதிநிலை கிட்டத்தட்ட 2 ஆயிரம் கோடி. இந்த 2 ஆயிரம் கோடி ரூபாயில் திடீரென்று ரூ. 250 கோடி செலவு செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் எந்த மாநிலத்திற்கும் அதனாலே பிரச்சினை வரக்கூடியது தான். ஆகவேதான் நான் ஒரு கருத்தை மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய தமிழ் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, 'ஃபேமின் ரிலீஃப் பண்ட்' என்பதாக 1936 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 'ஃபேமின் ரிலீஃப் பண்ட்' என்ற அந்தச் சட்டத்திலே இதுபோல் இயற்கை உற்பாதங்கள் ஏற்பட்டால் அதற்குச் செலவு செய்வதற்காக என்று சொல்லி 35 இலட்ச ரூபாய் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டுமென்று, அதாவது ஒரு வைப்பு நிதியைப் போல் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். 1936 ஆவது ஆண்டுக்குப் பிறகு இன்றையதினம் வரை 1984 ஆவது ஆண்டு இந்தச் சட்டமும் மாற்றி அமைக்கப்படவில்லை; அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற 35 இலட்ச ரூபாயும் அதிகரிக்கப்படவில்லை. நம்முடைய மாநில அரசைப் பொறுத்த வரையில் குறைந்தது 10 கோடி அல்லது 20 கோடி ரூபாய் இந்த நிதியிலே வைக்க வேண்டும் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அப்போதுதான் ஏதாவது இயற்கை உற்பாதங்கள் ஏற்பட்டால், அந்த உற்பாதங்களிலிருந்து நிவாரணம் அளிக்க உடனடியாகச் செலவு செய்யக் கூடிய நிலைமை மாநிலங்களுக்கு ஏற்படும். அதுபோல் மத்திய அரசைப் பொறுத்தவரையில், இயற்கை உற்பாதங்கள் தேசிய நிதி என்ற பெயரிலே துவக்க வேண்டுமென்று ஆறாவது நிதி ஆணைக் குழு தெரிவித்தது. மத்திய அரசும் அதற்குத் தேவையான பணத்தை மத்தியிலே ஒதுக்கிடு செய்து மாநில அரசுகள் கேட்கிற சமயத்திலே தேவையான அளவு கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை அங்கே உருவாக்க வேண்டுமென்று ஆறாவது நிதிக் கமிஷன் சொல்லியது. அதை மத்திய அரசும் ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால் பின்னாலே அந்த நிதியை நாங்கள் அமைக்கப்போவதில்லை; அதற்குப் பதிலாக நாட்டிலே எங்கெங்கெல்லாம் இயற்கை உற்பாதங்களாலே மக்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படக் கூடிய பகுதிகள் இருக்கின்றனவோ அந்தப் பகுதிகளுக்கு

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அடிப்படையிலே ஒதுக்கீடு செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இப்போதிருக்கிற நிலையில் மாநில அளவிலோ, மத்திய அளவிலோ இதுபோன்ற இயற்கை உற்பாதங்கள் ஏற்படுகிறபோது, உடனடியாகச் செலவு செய்யக்கூடிய அளவுக்கு எந்த நிதியும் இல்லை. அந்த நிதியை நாம் துவக்க வேண்டும். இன்னொன்றையும் நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாநில அரசைப் பொறுத்த அளவிலே, இதுபோன்ற நிலைமைகள் ஏற்படுகின்றபோது, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வாயிலாகவே பணம் கேட்கக்கூடிய ஒரு முறை நமக்கு இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே எந்தெந்தப் பகுதிகள் தாழ்வான நிலையில் இருக்கின்றனவோ, எங்கெங்கெல்லாம் இதுபோன்ற பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றனவோ அந்தப் பகுதிகளில் மத்திய அரசிடம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாகப் பணம் பெற்று செலவு செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு குறிப்பை நான் அரசுக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொன்றை நான் சொல்ல வேண்டும். வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். எல்லோருக்கும் எப்படி வேலை கொடுத்துவிட முடியும்? ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு வேலை என்று சொன்னால், நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பல இலட்சக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதுவும் நான் தஞ்சாவூரிலிருந்து வருபவன். எவ்வளவு பேர்கள் அங்கே விவசாயத் தொழிலாளர்களாக இருக்கின்றார்கள், அவர்கள் மிகவும் மோசமான, சிரமமான நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள் என்பதை நான் அறிந்தவன். நாகப்பட்டினம் பகுதிகள் அல்லது அதுபோன்ற பகுதிகளில் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் 100 நாட்களுக்கூட வேலை இல்லாமல் இருக்கின்றார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கு இது ஒரு திட்டம் மட்டும் போதுமா என்று கேட்டால், யாரும் அது போதும் என்று சொல்லமாட்டார்கள். ஒன்றுமே இல்லாத சந்தர்ப்பத்திலே இதுமாதிரி ஒரு திட்டம் வந்திருக்கிறதே என்று திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் பாராட்ட வேண்டும். ஒரு திட்டமும் இல்லாத நேரத்திலே, இந்த மாதிரி திட்டம் கொண்டுவந்திருக்கின்றார்களே, இந்த அரசு கொண்டு வந்திருக்கின்றதே என்பதற்காக பாராட்டு தெரிவிக்க வேண்டும். பெனேசியா panacea என்று ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்கள். ஒரு மருந்து கொடுத்தால் எல்லாவிதமான வியாதிகளும் போய்விடும் என்று சொல்வார்கள். அதுபோல ஒரு மருந்து இருப்பதாகச் சொல்வார்கள். அதுமாதிரி ஒரு மருந்து கொடுத்து நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய அவ்வளவு பிரச்சினைகளையும், அவ்வளவு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் தீர்க்க வேண்டும்.

[1984 மார்ச் 13]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கே அது தெரிந்திருக்கும். அவரே என்ன மருந்து என்று சொல்லிவிடலாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அவ்வளவு வியாதிகளையும் தீர்க்கவேண்டிய மருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்றால், கடினம் தான். எதையும் 'ரிலேட்டிவ்' ஆகத்தான் பார்க்க முடியுமே தவிர அப்சல்லூட்டாகப் பார்க்க முடியாது. எந்தெந்த மாநிலத்திலே என்னென்ன செய்கின்றார்கள், எந்தெந்த மாநிலம் நம் மாநிலத்தைவிட இன்னும் சிறப்பாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறது, அந்தச் சிறப்பு எந்த அளவிலே அமைந்திருக்கிறது, நம்முடைய மாநிலத்திலே சிறப்பு எப்படி குறைவாக இருக்கிறது என்று மாநிலத்திற்கு மாநிலம் எடுத்துப் பார்த்து அல்லது மாநிலத்திற்கு என்ன சிறப்பு என்று எடுத்துப் பார்த்துச் சொன்னால், நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதை விட்டுவிட்டு எதைச் செய்தாலும் குற்றம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், இதைவிட என்ன செய்ய முடியும் என்று கேள்வி கேட்பது இயற்கை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒன்று மட்டும் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாயத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலே, நம்முடைய பொருளாதார நிபுணர்கள் எல்லாம் என்ன சொல்கின்றார்கள் என்றால், விவசாயத் துறையிலே மிக அதிகமான பேர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை எல்லாம் 'இன்டஸ்ட்ரீஸ்' என்று சொல்லக்கூடிய, தொழில் இடங்களில் கொண்டுவந்து சேர்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் அங்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய நாட்டிலுள்ள எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்ஜிசிலேகூட கிட்டத்தட்ட 2 கோடி பேர்கள் இப்போது வேலையில்லாமல் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இன்னும் எவ்வளவு ஆண்டு காலம் இந்த நிலைமைகள் இருக்கும் என்று பார்க்கிறோம். எல்லோருக்கும் நம்மாலே வேலை கொடுக்க முடியும் என்று நாம் கருதவில்லை. ஜப்பான் நாட்டிலே, தாய்வான் நாட்டிலே, கொரியா நாட்டிலே அதுபோன்ற நாடுகளிலே என்ன செய்திருக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், வேலையில்லாமல் அல்லது குறைவான வேலை, அன்-எம்ப்ளாயிட் அல்ல, அன்டர் எம்ப்ளாயிட் ஆக இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு விவசாயத் துறையிலேயே இன்னும் அதிகமாக வேலை கொடுக்க முடியும், விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதன் மூலமாக இரண்டு பேர்கள் இருக்கின்ற இடத்திலே இன்னும் ஒருவனுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும் என்ற கருத்தை தாய்வானிலே, கொரியாவிலே தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். நம்முடைய அரசு கூட விவசாய விளைச்சலைப் பெருக்கி அதன் மூலமாக இன்னும் அதிகமான பேர்களுக்கு விவசாயத் துறையிலேயே வேலை வாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய ஒரு

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

காரியத்தைச் செய்தால், கூடுமானவரையில் இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் குறைக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் ஏற்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தொழில்கள்பற்றி ஒரு கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும். 'நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் சொன்னார்கள். 20 ஆயிரம் தொழில்கள் இருந்தன என்று சொன்னார்கள். இப்போது 40 ஆயிரம் தொழில்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இதிலே எவ்வளவு தொழில்கள் 'சிக் இன்ட்ஸ்ட்ரீஸ்' என்ற கேள்வியைக் கேட்டு, அதில் 50 சதவிகிதம் தொழில்கள் 'சிக் இன்ட்ஸ்ட்ரீஸ்' என்ற கருத்திலே, நோயுற்ற தொழில்கள்தான், ஆகவே இந்த அரசில் ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நான் திருப்பிப் படித்துப் பார்த்தேன். நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கின்றபோது, 'அதில் எவ்வளவு தொழில்கள் பதிவாகியிருக்கின்றன என்பதைத்தான் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்களே தவிர, எவ்வளவு தொழில்கள் மொத்தம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லவில்லை. யாரையும் ஏமாற்றுவது போல் போடவில்லை. உறுப்பினர் அவர்கள் "தொழில்கள் எவ்வளவு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன, அதில் எவ்வளவு நோயுற்று இருக்கின்றன" என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டால், உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னது சரியாக இருக்குமானால், 50 சதவிகிதம் அல்லது 20 ஆயிரம் தொழில்கள் நோயுற்று இருக்கின்றன என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். அதில் போட்டிருப்பது 40 ஆயிரம் தொழில் ரெஜிஸ்ட்டர்ட். 20 ஆயிரம் தொழில்கள் அதிகப்படியாக இருக்கின்றன. 20 ஆயிரம் தொழில்கள் அதிகமாக ஆகியிருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்தால், 100 சதவிகிதம் தொழில் அதிகரித்திருக்கிறது, சிறு தொழில்கள் உயர்ந்திருக்கின்றன என்று வருகிறது. உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கின்ற கணக்குப்படி பார்த்தால்கூட, அதிலே 50 சதவிகிதம் தொழில்கள் நோயுற்ற தொழில்களாக இருந்தாலும் 40 ஆயிரம் தொழில்களிலே, 20 ஆயிரம் தொழில்கள் நலிந்த தொழில்களாகவும் 20 ஆயிரம் தொழில்கள் நடக்கின்ற தொழில்களாகவும் நாம் வைத்துப் பார்த்தால், 80 ஆயிரத்திலே 40 ஆயிரம் நடக்கும் என்று இருந்தால். . .

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : 1979-ம் ஆண்டு ஆண்டில் 40 ஆயிரம் என்றால், 20 ஆயிரம் அளவுக்கு இப்போது வந்திருக்கின்றது என்றால், அது 20, 22 ஆயிரம் கீழே போயிருக்கின்றது, குறைந்திருக்கிறது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[1984 மார்ச் 13]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : 40 ஆயிரம் என்பது 20 ஆயிரம் என்றாலும், 20 ஆயிரம் என்பது 10 ஆயிரம் என்றாலும், இன்றைக்கு 100 சதவிகிதம் அளவுக்கு சிறுதொழில்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன என்பதை மான்டும்சு உறுப்பினர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தத் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், நான் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும். சிறுதொழில்களை ஆரம்பிக்கின்றபோது, இந்த மாதிரி பலவிதமான தொழில்கள் எல்லாம் ஏன் நோயுற்ற தொழில்களாக ஆகின்றன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். நிறுவனங்களில் பணம் கொடுக்கின்றார்கள்.

(முற்பகல் 11-10)

சிப்காட்டிலே பணம் கொடுக்கிறோம். சிட்கோவிலே பணம் கொடுக்கிறோம். எல்லோரும் சேர்ந்து தொழில் ஆரம்பிப்பதாகச் சொல்லி தொழிலை ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆரம்பித்து தொழிலை நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், தயார்செய்கிற பொருள்களை விற்பனை செய்ய வேண்டும். எப்படி விற்பது என்பது தெரியாமல், மார்க்கெட்டிங் கபாசிட்டியே இல்லாமல் இருப்பவர்கள், உற்பத்தியை மட்டுமே நம்பிக்கொண்டு, பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு தொழிலை நடத்துகிறார்கள்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர்கட பெல் (B.H.E.L.) -இல் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், சில நாட்களுக்குமுன் வீட்டில் வந்து பார்த்துச் சொன்னார், ஒரு கோடி ரூபாய்க்குத் தொழிலை ஆரம்பித்திருப்பதாகக் கூறினார். நான் அவ்வளவு வசதியில்லையே என்று எண்ணி, எப்படி ஆரம்பித்தீர்கள் என்று கேட்டேன். “பேக்வேர்ட் ஏரியாவுக்கு 10 சதவிகிதம், டெக்னிகல் கிராஜுவேட் என்ற முறையில் 5 சதவிகிதம் என்று கிட்டத்தட்ட 95 சதவிகிதத்திற்குக் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மீதமுள்ள 5 சதவிகிதமான ரூ. 5 லட்சத்தை மற்றவர்களிடமிருந்து வாங்கிப் போட்டேன். அந்தப் பணத்தைக்கூட தற்சமயம் எடுத்துவிட்டேன்” என்று சொன்னார். “இந்தத் தொழிலை எப்படி நடத்துவீர்கள், நாளை நஷ்டம் வந்தால், என்ன செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டேன். அதைப்பற்றி எந்தவிதமான பயமும் கிடையாது. நான் எங்கெங்கு கையெழுத்து வேண்டுமென்று கேட்டார்களோ அங்கெல்லாம் கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறேன். நான் ஏனென்று கேட்டேன். “ஏனென்றால் எனக்குச் சொத்தே கிடையாது. 95 லட்சத்திற்குக் கையெழுத்துப் போடு என்று சொன்னார்கள். 95 லட்சத்திற்குக் கையெழுத்துப் போட்டாகிவிட்டது. தொழில் நடக்கவில்லை என்று சொன்னால், அந்தத் தொழிலை எடுத்து அவர்களே நடத்தட்டும்” என்று சொன்னார். நான் “இந்தத் தொழிலில் ஆயிரம் பேர், 1,500 பேர் வேலை செய்வார்களே, அவர்கள் நிலைமை

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

என்னாவது?" என்று கேட்டேன். உடனே அவர், இந்த 1,500 பேர்கள் வேலை பார்த்த தொழில் நலிவுற்ற தொழில் என்று கூறி, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் போன்றவர்களையெல்லாம் அழைத்து அரசிடம் வந்து "எங்களுக்கு வேலை வேண்டும்" என்று கேட்பார்கள். ஆகவே அரசு அதை நலிவுற்ற தொழிலாக எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கெல்லாம் வேலை கொடுப்பதற்காக அவற்றை ஏற்று நடத்தும் என்றார்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இதுதான் மிக்சட் எனாமியா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அரசாங்கத் துறையும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. இது நம் நாட்டில் மட்டுமல்ல, சோஷலிச ரஷ்ய நாட்டிலும், சீன நாட்டிலும் கூடப் பார்த்தால், பல தொழில்கள் சரியாக நடக்கவில்லை என்று குறைபாடு, திரு. குருஞ்சேல் காலத்திலிருந்தே இருக்கிறது. அது வேறு சித்தாந்தம். அதற்குள் இப்போது போனால், அதற்கொரு அரை மணி நேரம் ஆகும். அப்படிச் சொல்கிறார். ஆகவே அவர்களுக்குப் பொறுப்பில்லை. தயாரித்த பொருள்களை எப்படி விற்பது என்றுகூட.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, கலப்புப் பொருளாதாரம், சோஷலிசப் பொருளாதாரம் என்பதைப்பற்றிச் சுவையான ஒரு விவாதத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் ஒரு தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அத்தகவலை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் மூலம் தெரிவுபடுத்திக்கொள்ளலாம் என்பதற்காகத் தெரிவிக்கிறேன்.

சீன நாட்டில் இப்போது நிலங்கள் எல்லாம் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலைமையை மாற்றி, தனியார்களிடத்திலே விவசாயிகளிடத்திலே நம்முடைய நாட்டில் உள்ள நிலைமையைப்போல குத்தகைக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் குறிப்பிட்ட பகுதி தானியத்தை அரசுக்குத் தந்துவிட்டு மற்றவற்றை அவர்களே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்கிற ஒரு புதிய திட்டம் அமுலுக்கு வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்களே, அது உண்மையா? அப்படியானால் அது எந்தப் பொருளாதாரம் என்பதை விளக்கினால், உதவியாக இருக்கும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே; சீனாவிலே அவர்கள் சொல்வதுபோல, நிலத்தை விவசாயத்திற்குக் குத்தகைக்குக் கொடுப்பதுபோல இல்லை. அங்கு நிலச் சீர்திருத்தம் வந்தபோது, பெரும் நிலச்சுவான்தார்கள் நிலங்களை எடுத்து, பாடுபடுகிறவர்களுக்கு, குடும்பத் தோடு பாடுபடுகிறவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்து, பிறகு அந்த நிலங்கள்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 13]

தனியார்களிடத்திலே இருக்கவேண்டாம் என்பதற்காக கூட்டுறவு முறையிலே, கூட்டாக விவசாயம் செய்தால். தனியாக விவசாயம் செய்வதைவிட அதிகமாக உற்பத்தி செய்யலாம் என்பதை, சர்க்காரே சில மாதிரி பண்ணைகள்மூலமாக விவசாயிகளுக்குக் காட்டவேண்டுமென்பதற்காக நாடு முழுவதும், தனியார் பண்ணைகளைக் கூட்டுப் பண்ணைகளாகக் கொண்டுவந்து, கூட்டுப் பண்ணைகளை நவீனப்படுத்துவதன்மூலம்—மெகானைஸ் செய்வதன் மூலம். நிலத்தின் மீது விவசாயிகளுக்கு ஒரு பற்று அவசியம் இல்லாத அளவிற்கு, நகரத் தொழிலாளி மாதிரி, மெகானைஸ் செய்கிறபோது, நிலத்தின்மீது இப்போதுள்ள மோகம் விவசாயிக்குப் போய்விடும் என்பதுதான் சோசலிச சமுதாயத்தில் இருக்கிறது. எனவே அப்படித்தான் அங்கே இருக்கிறதே தவிர, அவர்கள் சொல்வதுபோல் எதுவுமிருப்பதாக எனக்குத் தகவல் இல்லை.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நாங்கள் அதை யெல்லாம் பத்திரிகையிலேயே பார்த்தோம். என்னவென்று சொன்னால், விவசாயத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலே, எல்லாம் கூட்டுப் பண்ணைகளாக இருக்கிறபோது, அவர்களுக்குத் தேவையான உணர்ச்சி, உற்சாகத் தோடு அவர்கள் வேலை செய்யவில்லை என்ற காரணத்தினாலேயே வீடுகளைச் சுற்றி இருக்கக்கூடிய நிலம், அவர்கள் நிலங்களிலே விவசாயம் செய்தது போக பாக்கி இருக்கக்கூடிய நிலங்கள் ஆகியவற்றில் அவர்கள் தனியாக உற்பத்தி செய்து, அவற்றை அவர்களே எடுத்துக்கொண்டுபோய் மார்க்கெட்டிலே விற்கவேண்டுமென்கிற கருத்து சீனாவிலே பேசப்பட்டு, நடைமுறைக்கும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்களுக்கும் தெரியும். வீடுகளைச் சுற்றியிருக்கக்கூடிய தோட்டங்களில் பழங்கள் போன்றவற்றைப் பயிரிட்டு மார்க்கெட்டிலே கொண்டுபோய் விற்கக் கூடிய பழக்கம் கிட்டத்தட்ட 30 ஆண்டுகாலமாக ரஷ்யநாட்டிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

திரு. ப. மாணிக்கம் : தலைவரவர்களே, இந்தப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி நம்முடைய அவையில் துல்லியமாக விவாதம் நடப்பதற்கு வாய்ப்பு குறைவாக இருக்கிறது என்பதன் காரணமாக நான் தலையிடவில்லை. ஆனாலும், சீனாவிலே விவசாயத்திலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய மாறுதல்களைப்பற்றி நம்முடைய அவை முன்னவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்த மாறுதல்களின் தன்மைகளை பத்திரிகைகளைக் கொண்டு எப்படி புரிந்துகொள்வது என்பதுதான் விஷயம். முன்பு சீனாவிலே கூட்டுப் பண்ணை முறையிலே மெடிரியல் இன்சென்டிவ், விவசாயிகளுக்குத் தர வேண்டிய தனி ஊக்கம்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

என்பது மறுக்கப்பட்டது. இன்னொரு அமைப்பு முறையில் கம்ப்யூன் என்பதில் எல்லாவற்றையுமே பொதுமைப்படுத்துவது என்ற நிலை இருந்தது. இதன் காரணமாக உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டது. அதனாலே கூட்டு விவசாயம் என்பதில் தனியார்களுடைய அக்கறையும் இருக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு அதில் ஊக்கம், ஏற்படவேண்டும். அதற்காக மெடியியல் இன்சென்டிவ்—இல்லாத அம்சத்தை—இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதுமாதிரி கூட்டு சமுதாய வாழ்க்கையிலும் கூட மாறுதல்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எனவே முன்னால் இருந்தது கொஞ்சம் கடினமான நிலைமை. அது பற்றித்தான் உலக ரீதியாக பல விவாதங்கள் நடந்தன. அவர்களின் நீண்ட நெடிய அனுபவத்தால், அதாவது கசப்பான அனுபவத்திற்குப் பிறகு அந்த மாறுதலைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நிலங்களைத் தனியாரிடம் திரும்ப ஒப்படைத்து, பழைய நிலைக்கு அவர்கள் திரும்பிச் செல்லவில்லை. இடையில் ஏற்பட்ட கடின நிலைமையை மாற்றி, உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு, நியாயமான ஒரு கோட்பாடு இருக்கிறது. லெனின் வகுத்துக் கொடுத்தது அது. இடைக் காலத்திலே கூட்டு விவசாயத்தைக் கொண்டுவருவதிலேகூட, தனியாருக்கு முதலிலே தன்னுடைய நிலத்திலே அக்கறையும், ஊக்கமும் இருக்கவேண்டும். அந்தக்கட்டத்தைத் தாண்டாமல், சோஷலிஸ்ட் விவசாய முறையைக் கொண்டு வரக்கூடாது. அந்தக் கட்டத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு அல்லது ஸ்கிப் ஓவர் செய்துவிட்டு, சீனாவில் அவசரப்பட்டு எடுத்த முறையின் காரணமாக ஏற்பட்ட குறைபாட்டை இப்போது நீக்குகிறார்கள். அதில் மெடியியல் இன்சென்டிவ் என்பது உண்டு. சோவியத் யூனியனில்கூட ஒரு காலத்தில் தவறு ஏற்பட்டு, ஸ்டாலின் அவர்கள் காலத்தில் அது திருத்தப்பட்டது. இப்போதுகூட 2 வகை கூட்டு விவசாயம் இருக்கிறது. ஒன்று ஸ்டேட் பார்ட், இன்னொன்று கலெக்டிவ் பார்ட். அரசாங்கப் பண்ணை என்பதிலே அவர்கள் அப்படித்தான் செய்வார்கள். சொந்த நிலமில்லை. கூட்டுப் பண்ணை என்பதில் அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட பகுதி உண்டு. ஆனால் உற்பத்தி முறை என்பது கூட்டுமுறைதான். கருவிகள் எல்லாம் உண்டு. ஆனால் வீடு என்பது அங்கும் சரி. இங்கும் சரி தனிதான். வீட்டைச் சுற்றியுள்ள தோட்டம் என்பது அங்கும் சரி, இங்கும் சரி, தனிதான். அந்த முறையில் அபிவிருத்திகளை இப்போது சீனாவில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதன்மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்கவும், விவசாயிகளுக்கு மெடியியல் இன்சென்டிவ் வேண்டுமென்பதற்கும்தான். இதனால் பழைய நிலவுடமைத் தத்துவத்திற்குத் திரும்பச் செல்லவில்லை. ஆனால் இந்த முறை அபிவிருத்தி செய்ய உதவியாக இருக்கிறது.

[1984 மார்ச் 13]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அவை முன்னவர் அவர்கள், தொழில் நடத்து பவர்களானாலும், விவசாயம் செய்பவர்களானாலும், தங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்று எண்ணுவார்களானால், இன்னும் கொஞ்சம் உற்சாகமாகப் பணியாற்றுவார்கள் என்றும், தனியார் தத்துவம், கேபிடிஸிஸ்ட் தத்துவம் என்று சொன்னாலும், தொழில் செய்பவர்களுக்கு லாபம் இருக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியைத்தான் சொன்னார்கள். அதனால்தான் ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலேகூட, அவர்கள் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில் விளையும் விவசாய விளை பொருள்கள், அவர்கள் வளர்க்கும் ஆடுகள், மாடுகள், பன்றிகள் போன்றவை சந்தைக்கு வரும்போது, அதிக அளவுக்கு வருகின்றன என்பதால், ஓரளவுக்கு அவர்களுக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்தார்கள். ரஷ்ய நாட்டிலேகூட தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும்; பேக்டரி தனியாக இருந்தால், போனஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்ற பிரச்சினைகளெல்லாம் பேசப்பட்டது. யூகஸ்லோவியா நாடு ஒரு கம்யூனிஸ்ட் நாடு என்று ஒத்துக்கொண்டால், அங்கே வியாபாரத்தைத் தனியார் நடத்தும் அளவுக்கு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன என்பதைக் காணமுடியும். கிழக்கு ஐரோப்பாவில் உள்ள கம்யூனிஸ்ட் நாடுகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துப் பார்த்தால், ஒவ்வொன்றும் ஒரு தத்துவத்தைச் சொல்லுகின்றது. எது உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் தத்துவம்; எது உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் தத்துவமல்ல; தனியாருடைய ஊக்கத்திற்கு எந்த அளவுக்கு ஆதரவு கொடுக்கலாம், எந்த அளவிற்கு ஆதரவு கொடுக்கக்கூடாது என்பது புரியாததாக இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் இங்கே இருப்பதால், இது பற்றித் தனியாக ஒரு 'கிராஸ்' எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நானும் வருகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களும் வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே அதைப்பற்றி நாம் எல்லாம் சந்தர்ப்பம்

(முற்பகல் 11-20)

வரும்போது பேசலாம். ஆனாலும் ஓரளவுக்கு ஊக்கம் அளிக்கவேண்டும். சிறுதொழில்களை நடத்தும்போது அரசே உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கு மார்க்கெட் வசதியைச் செய்யவேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களை விற்பதற்கான ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்தால், சிறுதொழில்கள் நலியாது. இதனை இரண்டு விதத்தில் செய்யலாம். ஒன்று அவர்களே மார்க்கெட்டில் எக்ஸ்பர்ட் வைத்துக்கொள்ளலாம். இம்மாதிரி தொழில்களைத் தொடங்குபவர்கள் எல்லாம் அங்கே போய் எப்படி மார்க்கெட்டில் விற்பது என்பதை அறியலாம். பொதுவாக பொருள்களை விற்பதற்கான வசதிகள்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

இருக்கவேண்டும். அரசு அதற்குரிய வழிமுறைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக எந்தப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறோமோ அந்தப் பொருள்களை விற்க முடியுமா என்பதைப்பற்றி அறியவேண்டும். முதலில் அந்தப் பொருளுக்கு மார்க்கெட் இருக்கிறதா, விலை போகுமா. எப்படி விற்கும், எவ்வளவு விற்கும் என்பதையெல்லாம் தெரிந்து தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். 'நான் பி.ஏ. படித்திருக்கிறேன், பி.எஸ்ஸி. படித்திருக்கிறேன். ஆகவே எனக்குத் தொழில் நடத்தத்தெரியும், 100 பேரை வைத்து தொழில் நடத்துகிறேன்' என்று சொன்னால் மாத்திரம் போதாது. மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இதுசம்பந்தமாக குழு ஒன்று அமைத்து சம்பந்தப்பட்டவர்களையெல்லாம் அழைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதிலே மிகவும் முனைப்போடு முழு ஆர்வத்தோடு பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தலைவர் அவர்கள் மூலமாக ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். செய்கிற பொருள்களை விற்பதற்குரிய ஏற்பாடுகளை முதலில் செய்ய வேண்டும். இப்போது “ஃபிரி டிரேட் சோன்” என்று ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள். அதற்கு மத்திய அரசும் வழிவகை செய்திருப்பது நமக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. இங்கே தொழிலை ஆரம்பித்து பொருள்களை உற்பத்தி செய்துவிட்டு வெளிநாடுகளுக்குப்போய் விற்பதற்கான முயற்சிகளைச் செய்கிறார்கள். வெளிநாடுகளுக்கு இதுசம்பந்தமாக அதிகாரிகள் கூட போய் வந்திருக்கிறார்கள் என்று இங்கே சொன்னார்கள். நம்முடைய நாட்டிலேயுள்ள பல தொழில் நிபுணர்கள், வணிகர்கள் கென்யா, ஆப்பிரிக்கா, ஹாங்காங், சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளிலே தொழில்களை நடத்துகிறார்கள். அதுமாதிரி ‘செல்லாராமை’ குறிப்பிடலாம். அவர்கள் எல்லாம் விற்பனை நிலையர்களை, டிரேடிங் சென்டர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். அமெரிக்கா விலே பெரிய அளவில் நம்மவர்கள் தொழில் நடத்துகிறார்கள். முதலில் நம்முடைய அதிகாரிகளை அவர்களிடத்தில் அனுப்ப வேண்டும். எந்தவிதமான பொருள்கள் அவர்களுக்குத் தேவை, எந்த விலைக்குத் தேவை. எந்த அளவுக்குத் தேவை போன்ற விஷயங்களை அவர்களிடத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். குறைந்தபட்சம் 5 வருடமாவது அவர்கள் நம் பொருள்களை வாங்குவதாக கான்டிராக்ட் வாங்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு நம்முடைய பொருள்களை அவர்களுக்கு அனுப்புவது நல்லது. அதற்கு மாறாக ‘ஃபிரி டிரேட்’ என்கிற பெயரில் நம்முடைய பொருள்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் ‘டிமான்ட்’ இல்லாமல் போவது, சப்ளை சரியாக இல்லாமல் போவது, விரைவில் பிரச்சினை, தரத்தில் பிரச்சினை இப்படி எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளாகக் கூடிய நிலைமை வரக் கூடாது. அதிலே நாம் மிகவும் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

[1984 மார்ச் 13]

திரு. ப. மாணிக்கம் : இந்த முறை குறித்து இந்த அவையிலே முன்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது உறுதிமொழியாக அமைச்சரால் அளிக்கப்பட்டது. மார்க்கெட்டுக்கு அரசு ஏற்பாடு செய்யும் என்று உறுதிமொழி அளிக்கப்பட்டது. அந்த முறையில் இப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒரு மார்க்கெட் செல், மார்க்கெட் ஸ்டடி வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறார்களா?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மார்க்கெட் ஸ்டடி, மார்க்கெட் செல் என்பது ஒன்று. 'கண்டிஷனலஸ் மார்க்கெட்டிங் அட்வைஸ்' என்பது மற்றொன்று. குறிப்பிட்ட பொருள் இவ்வளவு விற்குமா என்பது மார்க்கெட் ஸ்டடி. அது பற்றிச் சொல்பவர்கள் ரிப்போர்ட் தயாரிக்கிறார்கள். தயாரித்து 2 ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். 6 மாதத்திற்கு முன்பு தயாரிக்கப்பட்ட ரிப்போர்ட்டாகவும் இருக்கும். ஆனால் இந்த 6 மாத காலத்திற்குள் பல விதமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். யார் சொன்னது, எந்த அரசாங்க அதிகாரி பார்த்தது என்பது தெரியாது. எப்படி மார்க்கெட் இருக்கிறது, எப்படி விற்பது என்பதுபற்றி அவசியம் 'மார்க்கெட் அட்வைஸ்' வேண்டும். தொடர்ந்து 'ஸ்டடி' இல்லாவிட்டால் தொடர்ந்து பொருள்களுக்கு நாம் நிலையான மார்க்கெட்டைக் கொடுக்க முடியாது.

THIRUMATHI TARA CHERIAN : On a point of clarification, Sir. lakhs and lakhs of rupees are given by SIPCOT and other financial institutions. But because they do not look into the market potential and the demand and supply position, the products have not been sold. Therefore, the persons who are already running small units become millionaires at the expense of the Government. Does the Hon. Deputy Chairman agree with this?

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, சிப்கரட்டோ, டி.ஐ.ஐ.சி-யோ மார்க்கெட்டைப் பார்க்காமல் கொடுப்பதாகச் சொல்ல நான் தயாராக இல்லை. ஒரு புராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் கொடுக்கும்போது, அவர்களே கேட்கிறார்கள். எவ்வளவு விற்பீர்கள் என்று கேட்பார்கள். இவ்வளவு விற்கும் என்று சொன்னால், எப்படி விற்பீர்கள் என்று கேட்பார்கள். ஏதோ ஒரு கருத்தைச் சொல்வோம். இப்போது பிராஜக்ட் ரிப்போர்ட் எழுதுவதற்கென்றே பலர் இருக்கிறார்கள். எப்படியெப்படி எழுதுவது என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்போது கம்ப்யூட்டர் இருக்கிறது. அதற்கு என்று ஒரு மொழி இருக்கிறது. அதோடு பேசும்போது, நாம் தமிழில் பேசினால் அதற்கு பதில் கிடைக்காது. அதுமாதிரி அரசாங்கத்தோடு பேச அரசாங்க சார்பாகப்

1984 மார்ச் 13] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

பேச ஒரு மொழி வேண்டும். அந்த மொழி தெரிந்தவர்கள் பல பேர் இருக்கிறார்கள். (சிரிப்பு) ஆகவே எப்படியெப்படி புராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் கொடுக்க வேண்டுமோ அப்படி கொடுக்க ஆள் இருக்கிறது. ஏனென்றால் 'இப்படி கொடுத்தால்தான் புராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் முழுமை பெறும். அப்போதுதான் கடன் கிடைக்கும்' என்ற நிலைமை இருக்கிறது. அப்படியிப்பார்க்கிறபோது, நமக்கும் பல தொழில்கள் அமைக்க வேண்டுமென்று ஆசை வரும். அதனால் அவஸ்தைப்படுவது வேறு. அரசாங்கத்தில் மேனேஜிங் டைரக்டரைக் கூப்பிட்டு போன ஆண்டு எவ்வளவு தொழில் தொடங்கப் பட்டது, இந்த ஆண்டு எவ்வளவு என்று கேட்போம். மார்ச் மாதம் முடி கிறது. இன்னும் 10 ஆயிரம் தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று இருப்பார்கள். அந்த சமயத்தில் நாம் ஒரு ரிப்போர்ட்டை எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது, எப்படியாவது அந்த ஆண்டு ரூ. 25 இலட்சத்தை தொழில் தொடங்கக் கொடுத்துவிடலாம் என்ற நிலையில் அவர்களும் இருக்கும்போது. கடன் கிடைத்துவிடுகிறது. இன்று நேற்றல்ல. இந்த அரசாங்கம் என்று இல்லை. எல்லா அரசாங்கத்திலும் இதே நடைமுறைதான் இருக்கிறது. அகில இந்திய அரசாங்கத்திலும் இப்படித்தான் நடக்கிறது. நான் சொல்ல தெல்லாம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருட்களை வாணிபம் செய்யக்கூடிய அளவில் மார்க்கெட்டிங் இல்லை. மார்க்கெட் செய்வது மிக முக்கியமானது. மார்க்கெட்டிங் பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றால் தனியாக உட்கார்ந்து பேச வேண்டும். ஆகவே மார்க்கெட் வசதிகள் நிறைய ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

நிறைய விஷயங்கள் பேச வேண்டும். இருந்தாலும் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு, ஐந்து நிமிடங்களில் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

சித்த மருத்துவத்தைப்பற்றி சிலர் சொன்னார்கள். சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிக் கமிட்டி போடப்பட்டிருக்கிறது. சித்த மருத்துவத்தில் இரண்டு விதம் இருக்கிறது. ஒன்று, சாஸ்திரிய சித்த மருத்துவம், இன்னொன்று பேட்டன்ட் அண்டு புரோபிரைட்டரி சித்த மருத்துவம் என்பது. அதுமாதிரி அலோபதியிலும் இரண்டுவிதம் இருக்கிறது. சாஸ்திரிய சித்த மருத்துவத்தை இம்பாகாப்ஸ் போன்ற நிறுவனங்கள் தயாரித்து விற்கின்றன. ஆனால் மருந்துகள் அவர்களுக்குள்ளாகவே அடங்கிவிடுகின்றன. நம்மிடையே இருக்கக்கூடிய சித்த மருந்துகளை, ஆங்கிலமருத்துவர்கள் கூட எழுதும்படியான ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். நம்முடைய நாட்டு டாக்டர்கள் கூட அல்ல, வெளிநாட்டு அலோபதி மருத்துவர்கள் கூட எழுத வேண்டும். அப்படி எழுத வேண்டுமென்று சொன்னால். அந்த மருந்துகள் எப்படி தயாரிக்கப்பட வேண்டும், அந்த மருந்துகளின் தரம் என்ன, டோசேஜ் என்ன

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

என்று சொல்ல வேண்டும். சித்த மருத்துவத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதனுடைய பார்மகாலஜி என்னவென்று கேட்பார்கள். எப்படி அந்த மருந்து வேலை செய்கிறது என்று ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். அதனால் ஏதாவது கெடுதல் ஏற்படுமா என்று பார்க்க வேண்டும். அப்படி ஆராய்ச்சி செய்து அந்த மருந்தைக் கொடுத்தபின், ஆங்கில மருத்துவத்திற்கும் சித்த மருத்துவத்திற்கும் இடைநடுவில் ஆங்கில மருந்துகளை விட இது எப்படி நல்லது என்ற கேள்வியைக் கேட்பார்கள். உதாரணமாக ஆஸ்த்மாவுக்கு சித்த மருந்து கொடுத்தால், அது எந்த மருந்து, எந்த இலையிலிருந்து எடுக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். மஞ்சள் காமாலை என்ற நோய்க்கு நமது நாட்டில் கிழாநெல்லியை ஒரு எலுமிச்சம்பழம் அளவுக்கு அரைத்துச் சாப்பிட வேண்டுமென்று சொல்வார்கள். ஏன் அந்த எலுமிச்சம்பழ அளவு. மாத்திரை அளவு போதாதா என்று கேட்டால், அதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். கிழாநெல்லி பல இடங்களில் விளைகிறது. கடல் பகுதியில் உள்ள செடிகளில் நிறைய சத்து இருக்கலாம். கிழாநெல்லியின் சார்பு செடிகள் பலவிதமாக இருக்கின்றன. உயரமான செடியில் சத்து வேறு விதமாக இருக்கலாம். இதை 'ஸ்டாண்டர்டைஸ்' செய்வதில்லை. மாத்திரை மாதிரி சாப்பிடக்கூடாதா என்றால், அதை 6 பங்காகவோ, 8 பங்காகவோ, 12 பங்காகவோ எக்ஸ்ட்ராக்ட்டாக மாற்றி அதைச் செய்ய முடியாதா என்று பார்க்க வேண்டும். இன்னொன்று கூட சொல்லலாம். நண்பர் திரு. நல்லசிவன் போன்றவர்கள் இதை ஆகரித்தால், அது நிச்சயமாக நாம் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய ஒன்றாகும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சில மருந்துகளில் காக்கை மூக்கின் துனியளவு என்று கொடுப்பார்கள். அது அண்டங்காக்கையா, வேறு காக்கையா, எந்தக் காக்கையின் மூக்கு துனி என்று தெரியாது. அந்த டோசேஜ் பார்டுலா கஷ்டமாய் இருக்கிறது. இன்றைக்கு என்ன செய்கிறோம் என்றால். அண்ணா காலத்தில் சித்த ஆராய்ச்சிக்காக ஒரு ஆணை வெளியிட்டார்கள். அந்த அடிப்படையில் நமது சென்னை அரசின் பொது மருத்துவமனையில் முக்கிய மருத்துவராக இருப்பவர்கள் இதுபோன்ற மருந்துகளை எடுத்து சோதனை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வளவு நாளைக்கு எவ்வளவு மருந்துகள் அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள் என்றால், ஐந்தாறு வகைகள் தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மருந்துகளிலும் மார்க்கெட்டுக்கு எவ்வளவு வந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஒன்றிரண்டு கூட மார்க்கெட் ஆகி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதைத் தவிர, சித்த மருத்துவத் துறையில் மத்திய சித்த மருத்துவத் துறைக்கு ஒரு டைரக்டர் இருக்கிறார். இதைத் தவிர தஞ்சையில் உள்ள தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தில், அங்கே இருப்பவர்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

(முற்பகல் 11-30)

களும் சித்த ஆராய்ச்சி செய்வதாகச் சொல்கிறார்கள். என்ன சித்த ஆராய்ச்சி என்றால் அதற்கு இரண்டு புரொபசர்களைப் போட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கேயும் ஒரு மூலிகைப் பண்ணையை ஆரம்பித்திருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே மூலிகைப் பண்ணை வைத்திருப்பது நல்லதுதான். நாங்ககூட சித்த மருத்துவ மருந்துகளைப் தயார் செய்கிறோம். எனவே எங்களுக்கு மூலிகை தேவைப்பட்டால், அவர்களிடம் நாங்களும் கொஞ்சம் மூலிகையை வாங்கிக்கொள்ளலாம். அது வேறு விஷயம். ஆனால் அண்ணா ஆஸ்பத்திரியின் டைக்டர் இங்கே ஒரு மூலிகைப் பண்ணையை வைத்திருக்கிறார். அங்கே ஒரு மூலிகைப் பண்ணை இருக்கிறது. இந்த மூலிகைப் பண்ணையிலிருந்து கிடைக்கும் மூலிகை களிலிருந்து மருந்து செய்யும் இடத்தைப் பார்த்தால், “இயங்காப்” போன்று ஒன்றுதான் நன்றாகச் செயல்படுகிறது. அதை வளர்ச்சி செய்வதற்கான வழியோ வாய்ப்போ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே இப்படி ஒரே மருந்தினை பல இடங்களில் செய்கிறார்கள். கிழாநெல்லியை எடுத்து ஐ.சி.எம்.ஆர்.-லும் செய்கிறார்கள். யூனிடாசமூர்த்தி இன்ஸ்டிடியூட்டிலும் ஐ.சி.எம்.ஆரிலும் செய்கிறார்கள். அதையே தமிழ் நாடு யூனிடாசிகியிலும் செய்கிறார்கள். மொத்தத்தில் 20,000 க்கும் மேற்பட்டு இலைகள் இருக்கின்றன என்றும், அவைகளையெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் ஒரே இலையை எடுத்துக்கொண்டு 3, 4 பக்கத்தில் ஆராய்ச்சி செய்கிறார்கள். ஐ.சி.எம்.ஆர்.-ல் மத்திய மருந்து ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றை நான் லக்னோவில் வைத்திருப்பதைப் பார்த்தேன். அதைப் போலவே ஜம்முவில் ரீஜினல் கவுன்சில் ஆஃப் டிராக் ரிசர்ச் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதையும் பார்த்தேன். அங்கே கோடிக்கணக்கான ரூபாயைச் செலவு செய்து ஒரு ஆராய்ச்சி நிலையம் வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கே என்ன நடக்கிறது என்றால், ஆங்கில மருத்துவ ஆராய்ச்சியும் நடக்கிறது. ஆயுர்வேத மருத்துவ ஆராய்ச்சியும் கூட நடக்கிறது. சித்தமருத்துவ ஆராய்ச்சி ஏதாவது நடக்கிறதா என்றால் ஒன்றுகூட செய்யவில்லை என்கிறார்கள். எனவேதான் ஐ.சி.எம்.ஆர்.-ல் ஒரு விற்கை, ஒரு ஆராய்ச்சி நிலையத்தை தமிழகத்தில் அமைக்கும்படியான ஏற்பாட்டைத் தமிழக அரசு செய்ய வேண்டும். அதில் சித்த வைத்திய மருத்துவம் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள அரசு வழிவகை செய்ய வேண்டும். அல்லது தமிழக அரசு முறைப்போடு நின்று ஒரு பெரிய அளவில் இங்கே ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி எல்லாவற்றையும் ஒருங்கிணைப்பாகச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1984 மார்ச் 13]

அடுத்து, குழந்தைகளுக்கான சத்துணவுத் திட்டத்தைப்பற்றி ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு சத்துணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இதுவரை இங்கே இருந்தார்கள். இப்போது இங்கே காணோம். என்றாலும் குழந்தைகளுக்கான இந்தச் சத்துணவுத் திட்டம் மிகவும் நல்ல திட்டம் என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் அதில் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று குறைபாட்டைப்பற்றியே பலர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பெரிய திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும்போது சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏதாவது குறைபாடுகள் ஏற்படுவது சகஜம். ஆனால் எதிர்க் கட்சியில் உள்ளவர்கள் அதையே சொல்லிக் கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சத்துணவுத் திட்டத்திற்காகத் தனியானதொரு துறை வேண்டும். இப்போது இந்தத் திட்டம் பல துறைகளின் மூலம் இயங்கி வருகிறது. அதாவது கல்வித் துறை, சேஷல் வெல்பேர் துறை போன்ற பலவற்றின் மூலம் இயங்கி வருகிறது. சத்துணவுத் திட்டத்திற்காக என்றே நாம் ஒரு அமைச்சரை நியமித்திருக்கிறோம் என்றாலும், அவருக்கு என்று தனியான தொரு துறை இல்லாத நிலைமைதான் இருக்கிறது. அவருடைய தலைமையின்கீழ் இதற்காகவென்றே தனியானதொரு துறை இயங்க வேண்டும் என்று நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று, இந்தத் திட்டத்திற்காக என்று உயர் மட்ட ஆலோசனைக் குழு என்று ஒன்று இருக்கிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் தலைமையில் இது மிகவும் சிறப்பாக இயங்கி வந்தது. நானும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி தாரா செரியன் போன்றவர்களெல்லாம் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறோம். ஏறத்தாழ 6, 7, 8 கூட்டங்கள் நல்ல முறையில் நடைபெற்றன. நாங்களும் நல்ல முறையில் சிறப்பான கருத்துக்களைச் சொல்லி, அரசுத் தரப் பிலும் அவர்களும் தங்கள் கருத்தைச் சொல்லி, ஆரம்ப கூட்டத்தில் இத் திட்டம் மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது. பின்னாலே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதன் தலைவராக இருந்து வர இயலாமல் ஒரு நிலை உருவான காரணத்தால், 4, 5 மாதங்களாக அந்த உயர்மட்ட ஆலோசனைக் குழுக் கூட்டம் நடைபெறவில்லை. இப்போது அந்த உயர்மட்டக் குழுவிற்கு மாண்புமிகு சத்துணவுத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் துணைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்ற அரசாணையைப் பார்த்தேன். எனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் உயர் மட்டக் குழுவின் கூட்டத்தை விரைவில் கூட்டி உறுப்பினர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்

1984 மார்ச் 13]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

கொள்கிறேன். நல்ல முறையில் இந்தத் திட்டம் செயல்படுவதற்கான வகையில் பல கருத்துக்களை நாங்கள் உள்ளத்தில் வைத்திருக்கிறோம். எனவே அவைகளைச் சொல்வதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்தால், தெரிவிக்க விரும்புகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு. . . .

மாண்புமிகு திரு. இரா. சௌந்தரராசன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உயர் மட்டக் குழுவின் கூட்டத்தை விரைவில் கட்டுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவதற்கான வாய்ப்பினைத் தந்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, நிதிநிலை அறிக்கை மீது உரையாற்றுவதற்கு முன்பு இன்றைய சூழ்நிலையில் தமிழகத்தில் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூருக்கு அருகில் வத்திராயிருப்பு பகுதியில் வெள்ளத்தின் காரணமாக 21 பேர் மாண்டதையும் அங்கே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நேரில் சென்று அக்குடும்பங்களுக்கு ஆறுதல் தெரிவித்திருக்கிற நிலையையும், அந்தமானில் 500 தமிழர்களின் கடைகள் சூறையாடப்பட்டதால் அவர்கள் அந்தக் கடைகளை இழந்து விதியில் இருக்கிற நிலையையும், பெங்களூர்—எங்கேயோ எப்போதோ யுத்தம் வருமோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நிலைமையில்—ஹோசூர் பக்கத்தில் இருக்கிற தமிழர்களை இரண்டு பக்கத்திலிருந்து மோதுகிற நிலையையும், இன்று ஸ்ரீலங்காவில் வட்டமேஜை மாநாடு கூடி நல்ல முடிவு காணப்படும் என்ற முயற்சிக்கு முன்பு, புத்த பிக்குகள் எல்லாம் தமிழர்களை எதிர்க்கத் தயாராகுங்கள் என்று தூண்டிவிடும் திரு. ஜெயவர்த்தனே ஒரு பக்கமும், இந்தியாவில் இவர்களுக்கெல்லாம் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லி தூண்டிவிடும் அங்கேயிருக்கிற பிரதமர் பிரேமதாசா இன்னொரு பக்கமும், இதன் காரணமாக 500-க்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் அங்கே கைதாகி இருக்கிற நிலையில் வட்ட மேஜை மாநாட்டில் எதுவும் நடக்காது என்ற சூழ்நிலையில் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் நிதிநிலை அறிக்கையைப்பற்றிதான் பேசுகிறார் என்று நம்புகிறேன்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : எனவே இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தமிழ் நாட்டு நிதிநிலை அறிக்கையைப்பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசும்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எப்படி ஒரு பட்ஜெட் இருக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி யெல்லாம் விமர்சனம் செய்தார்கள்.

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

“Games people play at Budget time”

என்ற தூலில்

Sigmund G. Ginisburg

என்பவர் சில கருத்துக்களைச் சொல்லி

யிருக்கிறார். எப்படி ஒரு நிதியமைச்சர் நிதிநிலை அறிக்கை தயாரிக்கப்படுகிற நேரத்தில் இயங்குவார் என்று தெரிவித்திருக்கிறார். “அவர் தோட்டக் காரராக விளங்கலாம். ஆனால் தோட்டக்காரன் செடியை அழகுபடுத்துகிற போது செடியின் தலையை வெட்டக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை தேவை என்பார்கள். வாத்து வேட்டைக்காரராக விளங்கலாம். வாத்துக்களைப் பிடிக்கும்போது, பொம்மை வாத்துக்களை மிதக்கவிட்டு அதிலே வாத்துக்களும் ஏமாற வேண்டும், பார்வையாளர்களும் பொம்மை வாத்துக்களைத்தானே அடிக்கிறார்கள் என்று ஏமாற வேண்டும் என்ற நிலையில் இருக்க வேண்டும்” என்று சொல்கிறார். சூதாட்டக்காரனைப் போல நம்பியிருக்க வேண்டும் என்கிறார். முதலீடு அதிகம் செய்து வெற்றியை எதிர்நோக்கியிருக்க வேண்டும் என்கிறார். ‘Big risk to win’ என்ற கருத்தில் செயல்பட வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அறுவை சிகிச்சை மருத்துவனைப் போல வெளியே வருகிறபோது, கொஞ்சம் ரத்தக் காயம் இருந்தாலும், முகத்தைப் பார்த்து முடிவு தெரியாத நிலைமையில் விளங்க வேண்டும். இரானுவ வீரனைப் போல, தலைவனுக்கு உடைய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய வகையில் ஒவ்வொரு அடியும் பிசகாது எச்சரிக்கையாக எடுத்து வைக்க வேண்டும். மூழ்குகின்ற மனிதனுக்குத் தேவைப்படுகின்ற பாதுகாப்பு போல பாதுகாப்பை அளிக்க வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட பாதுகாவலராக, பணத்திற்கு மட்டுமல்ல பாதுகாப்பு, நாடு காக்கும் பாதுகாவலராக விளங்க வேண்டும். இறுதியாக என்னால் முடிந்ததைச் செய்துவிட்டேன் என்று சொல்லக்கூடிய தன்மையில் நேர்மையாளராக விளங்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கூறியிருக்கிறார். இதில் மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் நாவலர் அவர்களுக்கு ‘நேர்மையாளர்’ என்ற வார்த்தை மிகப் பொருத்தமாக அமையும் முறையில் அவர் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

அதே நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு நிதியமைச்சர் சொன்ன வாசகத்தை எண்ணிப் பார்த்தேன். ‘மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஆன்ற அறிவோடும், ஆழ்ந்த சிந்தனையோடும், பரந்த நோக்கத்தோடும், தூய எண்ணத்தோடும், பாங்கான பண்போடும் எடுத்துரைக்கும் கருத்துக்கள் நாட்டை நல்வழிப்படுத்தவும், மக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்கவும் பெரிதும் பயன்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்’ என்று கூறியிருப்பதால், கொஞ்சம் எச்சரிக்கையோடு, ஜாக்கிரதையாகப் பேச வேண்டிய கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் முதலில் குறையைச் சொல்லி,

1984 மார்ச் 13]

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

“முதலில் மிகுந்த துன்பம் வந்தாலும் அது கண்டு தளராமல் முடிவில் இன்பம் பயக்கும் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார். இருந்தாலும்

“உறுபசியும் ஓவாப் பினியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு”

என்ற தன்மையில் அரசு இயங்க வேண்டுமென்று நாடு எதிர்பார்க்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையில், இரண்டுவித நிலைகளில் அனுபவம் பெற்றிருக்கிறது. வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட அனுபவம், வெள்ளத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு அனுபவம். இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் இந்த அரசு பெற்றிருக்கிற அனுபவம் இந்த அரசு விஞ்ஞான நோக்கில் செயல்பட வழி காட்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். வறட்சிக் காலத்திலே சமாளிக்கவும், வெள்ளக் காலத்திலே பாதுகாப்புடன் நடந்துகொள்ளவும் இது ஒரு பயிற்சி என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்து, நிதிநிலை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துக்களின் மீது நான் பேச விரும்புகிறேன். “டிஸ்ட்ரிக்ட் கெசட்டர்” என்பது வெள்ளைக் காரர்கள் காலத்திலே தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. இடைச் காலத்தில் கவனம் செலுத்தாமல் விடப்பட்டுள்ளது. தற்போது புதிய மாவட்டங்கள் அமைந்துள்ள நிலையில், ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் நிலை, அவற்றின் வளர்ச்சிகள், அங்கே கிடைக்கின்ற பொருள்கள், என்னென்ன பொருள்களை வெளியே விற்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் உள்ளன என்ற விவரங்கள், என்னென்ன தொழில்கள் துவங்க இருக்கின்றன என்ற விவரங்கள் அடங்கிய வெளியீட்டை வெளியிட்டால், துணையாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்போது வெள்ள நேரத்தில் குளங்கள் நிறைகின்றன. அதிலே குடிசைகள் மிதக்கின்றன. அதிலே கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இராணுவத்தினருக்கு உதவிகளைச் செய்வதுபற்றிப் பாராட்டுகிற நோத்தில், இராணுவத் தொழிற்சாலைகளை பாதுகாப்பான பகுதியில் அமைப்பது தல்ல நடைமுறையாகும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வட புலத்திலே அடிக்கடி யுத்தம் வருவதால் இராணுவத்தைச் சார்ந்த தொழில்களை தென்னாட்டிலும், தமிழகத்திலும் வைப்பது நல்லது என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அந்த முறையில் அண்மையில் திருச்சியில் ஒன்று துவங்கியிருப்பதற்காக பாராட்டுகிறேன். அவங்காடு கார்டைட் தொழிற்சாலை மிகப்

[புரட்சி இரா. சனார்த்தம்]

[1984 மார்ச் 13]

பழங்காலத்திலிருந்து இங்கே இருக்கிறது. அதனுடைய வளர்ச்சி வேறு பகுதிக்குப் போவதைத் தவிர்த்து தமிழகத்திற்கே வரும் என்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டும்.

மத்திய வருமானம், மாநில வருமானம் என்று குறிப்பிட்டு, உள்ளபடியே தமிழ்நாட்டின் நிலையை விளக்கியிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாடு வருமானம் இல்லாமல் எந்த அளவிற்கு மத்திய அரசை எதிர் நோக்கி, இருக்கின்ற வருமானத்திலே தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய வருமானத்தைப் பெருக்க இரண்டு நிலைகளிலே நாம் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். ஒன்று, விவசாயிகளிடமிருந்து வருமானத்தைப் பெருக்குவது. இரண்டு, தொழில்களைப் பெருக்கி வருமானத்தைப் பெருக்குவது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இன்னமொன்று, திட்டத்திற்குப் புறம்பான செலவுகளை மத்திய அரசு எப்போதும் கண்டித்து வருவது வழக்கம்.

(முற்பகல் 11-40)

நான்-பிளான் எக்ஸ்பெண்டிச்சர் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. திட்டத்துக்குப் புறம்பான செலவு என்பது, நான்-பிளான் எக்ஸ்பெண்டிச்சர் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. காரணம் பெரும் வறட்சியோ, பெரும் மழையோ எதிர்பாராத ஒரு நிலை என்பதையும் அதைத் தவிர்க்க முடியாத நிலைகளிலே இந்த அரசு ஏற்றியிருக்கிறது என்பதையும் அதே நேரத்திலே நான் நினைத்துக் கொண்டேன். பொதுவாக அதிகாரிகள் ஆண்டாண்டுக் காலமாக இருக்கிறார்கள். பல அரசுகளுக்குத் துணையாகவும் இருக்கிறார்கள். அக்பரைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது, இப்பாலைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அந்த மாமன்னன் 'எனக்குக் கத்தரிக்காய் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்கும்' என்று சொன்ன உடன், உடனே பக்கத்திலிருந்த இப்பால் "ஆம், காரணம் அரசருக்குப் பிடிப்பதிலே ஒரு உண்மை இருக்கிறது. கத்தரிக்காயினுடைய தலை கிரீடம் போல இருக்கிறது. ஆகவே மன்னனுக்கு உரியது கத்தரிக்காய்" என்று மகிழ்ச்சியில் சொன்னாராம். இதைப் பார்த்த சமையல்காரன் 4, 5 கத்தரிக்காயை சமைக்கச் சமைக்க மன்னனுக்குக் கோபம் வந்து, "எனக்கு கத்தரிக்காய் என்றாலே வெறுப்பாக வருகிறது" என்று சொன்னபோது, மன்னனுக்கு இது கிரீடம் போல் இருக்கிறதென்று சொன்ன அதே அதிகாரி பிறகு என்ன சொன்னார் என்றால், "கத்தரிக்காயின் மேலே இருப்பதைப் பார்த்தால் ஆணி அடிப்பதைப் போல இருக்கிறது; இப்படி ஆணி அடித்த காய் யாருக்குத் தான் பிடிக்கும்" என்பதைப் போல—அதிகாரிகள் சில எண்ணங்களைத் தொடர்ந்து தெரிவித்திருந்தாலும் கூட நம்முடைய உள்ளுணர்வு எண்ணம், நம்முடைய உண்மையான நோக்கங்கள் என்ன, நம்முடைய மக்களுக்குப்

1984 மார்ச் 13]

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

பெறுகிற அதிகாரங்கள் என்ன, என்ன என்பதை மிகத் தெளிவாக மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்கள் தெரிவித்திருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரிய காரியமாகும். அதை விட அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு ஏற்ற நேரமும், நிலையும், நினைப்பும் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காட்டிய நெறிமுறையில் நின்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இதை அடிக்கடி வற்புறுத்தி வருகிறார்கள் என்பதை அவையின் முன்னவர் அவர்கள் கூட இங்கே எடுத்துரைத்தார்கள். அதனாலே யார் எதைச் சொன்னாலும், கத்தரிக் காயைப் பற்றிக் கதை சொன்னாலும் கூட, காரியத்திலே கண்ணாய் இருக்க வேண்டுமென்கிற முறையிலே நம்முடைய மாநிலங்களுக்குப் பெறவேண்டிய அதிகாரங்கள், அதற்குரிய நேரங்களில் வந்திருக்கின்றன என்பதையும், நாம் குழு அமைத்திருக்கிறோம். சர்க்காரியா குழுவும் இருக்கிறது என்கிற நிலைகளிலும் என்னிப் பார்க்கிறபோது, இதிலே இருக்கிற அடிப்படை உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்று அஸ்ஸாமாகட்டும் அல்லது வேறு இடங்களிலேயாகட்டும், நடந்த கர்நாடக நிகழ்ச்சிகளாகட்டும் ஒரு அடிப்படையை நமக்கு உணர்த்துகிறது. என்ன உணர்த்துகிறதென்றால், மாநிலங்களை நாம் பிரித்தோமே தவிர, மொழி வாரியாகப் பிரித்தோமே தவிர, அப்படிப் பிரித்த மாநிலங்களிலே அந்தந்த மொழி வாரி மக்களுக்கு பாதிப்பு இல்லாத வாழ்க்கை. அச்சமில்லாத நிலை, அவர்களுக்கு தங்களுடைய நிலை என்ன என்பதையெல்லாம் நாம் தெளிவுபடுத்தாததன் காரணமாகத் தான், இன்று கர்நாடகத்திலும் கூட ஒரு குழப்பம் நடந்திருக்கிறது. அங்கே பார்க்கப்போனால் கிட்டத்தட்ட 30 லட்சம் தமிழர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பார்ப்போர்கள் நினைக்கக் கூடும் இங்கேயும் நாம் நம்முடைய மொழிக்காக வாதாடுகிறோம், அங்கேயும் வாதாடுகிறார்கள், இதிலே என்ன தவறு இருக்கிறதென்று மேலெழுந்த வாரியாகச் சொல்லிவிடக் கூடும். இந்தப் பிரச்சினைகளைப் பேசுகிறபோது, நான் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு பேசுகிறேன். காரணம், என்னுடைய நீலகிரி மாவட்டத்திலே, ஊட்டியிலே 10 ஆயிரம் கன்னட மொழி பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி தமிழகத்திலேயும் 20 லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதையெல்லாம் பேசாமல் விட்டுவிடுவதால், யாரும் தவறாக எண்ணிவிடக் கூடாது. காரணம், என்னைப் பொறுத்தவரையில், 1958-லேயிருந்து ஸ்ரீலங்காவிலே தமிழன் தாக்கப்பட்டான்; ஆனால் 1958-ல் இருந்து நாம் சூரல் கொடுத்திருந்தால் 3 ஆயிரம் பேர்களைச் சாகடிக்கிற தைரியம் அங்கே வந்திருக்காது கர்நாடகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 22 ஆண்டுக் காலமாக தமிழன் தாக்கப் படுகிறான். 1960-லே பெரிய கலவரம், குழப்பங்கள் எல்லாம் நடந்தன. அவ்வப்போது நாம் எடுத்துச் சொல்லி, அங்கே இருக்கிற பாமா மக்களுக்குப்

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

புரிய வைத்திருப்போமேயானால், நிச்சயம் இந்த அளவு வந்திருக்குமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையிலே, கர்நாடக மாநிலத்திலே என்ன நடந்ததென்றால், சமஸ்கிருத மொழிக்கு கர்நாடகத்திலே எந்த இடம் தரலாம் எந்த நிலை தரலாம் என்பதற்காகத்தான் புரபஸர் கோகாக் அவர்கள் தலைமையிலே ஒரு குழு அமைத்தார்கள். தமிழ் நாட்டைப் போல, பிற மாநிலங்களைப் போல பல மாநில மொழி பேசுபவர்கள் எந்தவித இடையூறும் இல்லாமல் இருந்தபோது இப்படி ஒரு குழு அமைத்தார்கள். அந்த புரபஸர் பிற மொழிகளுக்கு நாம் இடம் தருவதைப் போல கன்னட மொழிக்கு பிற இடங்களிலே தருவதில்லை என்ற தவறான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. மராட்டியத்திலே 300 பள்ளிகள் கன்னடத்தைச் சொல்லித் தருகின்றன. நம்முடைய மாநிலத்திலே பிற மொழிகளுக்கெல்லாம் வாய்ப்பும் தந்திருக்கிறோம். கொள்ளைகால், கோவை, ஓசூர் போன்ற இடங்களிலே அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் குழு என்ன பிரித்துரை செய்ததென்றால், ஒன்று முதல் மொழி கன்னடம், கன்னட மொழியில் அனைவரும் 150 எண்கள் பெற வேண்டும். இரண்டாவது மொழியாக ஆங்கிலம். தமிழ், உருது, தெலுங்கு, மராட்டி—இவற்றில் 100 எண்கள் பெற வேண்டும். மூன்றாவது மொழியாக ஹிந்தி அல்லது பிற மொழி—இவற்றில் 50 எண்கள். இதைப்பார்த்த உடன் பிற மொழிக்காரர்கள், அதாவது தமிழ், உருது, மராட்டி பேசுகிறவர்கள் எல்லாம், தெலுங்கு பேசுகிறவர்கள் எல்லாம் “நம்முடைய மக்கள் நம்முடைய மொழியைப் படிப்பதற்கு இந்த மாநிலத்திலே இடம் இல்லாமல் போய்விடும்” என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். உடனே அப்போதிருந்த அரசு என்ன அறிவித்தது என்றால், கன்னடம் அல்லது தாய் மொழி 150 எண்கள், கன்னட மொழி இரண்டாவது மொழி 100—அது கட்டாயம் அனைவருக்கும், மூன்றாவது கன்னடர்களுக்கு ஹிந்தி அல்லது பிற மொழி 100 என்று பிரித்த நிலையை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். கர்நாடகத்திலே வாழ்கிற கன்னடர்கள் அல்லாதவர்கள் அத்தனை பேரும் கன்னட மொழியில் 100 எண்கள் கட்டாயம் என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்; அமைதியாக இருந்தது. ஆனால் அதையும் எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தி கன்னடம் மட்டுமே 125 எண்கள், பிற மொழிக்காரர்களுக்கு 25 எண்கள்—அதிலே அவர்களுக்கு அனுமதி உண்டு. இன்றைக்கு இரண்டாவது, மூன்றாவது மொழியாக இதர மொழிகள் என்ற ஒரு மாற்றுதல் வந்தபோது தான் அங்கே மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார்கள். அங்கே இருக்கிற கோலார் தங்க வயல்களிலே எல்லாம் தமிழர்கள் துடித்தெழுந்து, பலர் இறக்க நேரிட, இன்றைக்கு இப்போது வழக்கு மன்றத்திலே அது நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக

1984 மார்ச் 13] [டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

அங்கே இருக்கின்ற திரு. ராஜ்குமார் அவர்கள் எல்லாம் போராட்டம் நடத்தினார்கள்., ஆனால் அந்தக் கட்டம் முடிந்து இன்னொரு கட்டம் தொடங்கியது. கிளாஸ் 3, கிளாஸ் 4 பிரிவில் பணியாற்றுகின்ற அலுவலர்களுக்குக் கன்னட மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது குறித்து இரண்டாவது போராட்டம். ஆனால் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் வேலைக்கு வந்து 6 மாதத் திற்குப் பிறகு மொழித் தேர்வு எழுதிக்கொள்ளலாம். அதனுடைய காலத்தையும் நீட்டித்துக்கொள்ளலாம் என்று இந்தியாவிலே பிறமொழியாளர்களுக்கு எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இருக்கின்ற சலுகையைச் சுட்டிக்காட்டியபோது, “இல்லை, கூடாது” என்று அண்மையிலே ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. அதிலே யும்கூட, யாரும் இறக்கவில்லை என்று செய்தி வந்தாலும்கூட, திரு. செல்வ ராஜ் என்ற ஒரு தமிழர் இறந்தார். சந்தித்தவன் பெயர் சனார்த்தனம். அங்கே பலர் அடிப்பட்டார்கள், காயப்பட்டார்கள். அதையெல்லாம் நாம் பெரிதுபடுத்தவில்லை. காரணம் ஏதோ சம்பவம் நடந்துவிட்டது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக்கூட சந்தித்துச் சொன்னேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அதற்குரிய முயற்சியை மேற்கொண்டார்கள். அப்போது அமைதி இருந்தது. ஆனால் இப்போது எனது மாவட்டமான நெகிரியிலே ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அதே நேரத்திலே இன்னொரு சம்பவத்திலே அதிகாரிகள் எல்லாம் சடுபட்டிருந்தார்கள். அது இன்று நிதி விசாரணைக்கு வந்திருப்பதால், நான் விளக்கமாகச் சொல்லப் போவதில்லை. அதனுடைய உண்மையெல்லாம் இந்த நாடு பின்னர் தெரிந்து கொள்ள முடியும். கர்நாடகத்திற்குப் போய் இன்று 30 தமிழ் படங்கள் ஓடாது கட்டமெல்லாம் அங்கே உருவாகி இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையை நாம் எண்ணிப்பார்க்கின்றபோது, யாரையும் குற்றம் சொல்லத் தேவையில்லை. நம்மைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு நிகழ்ச்சி என்று வந்தவுடன், இரண்டைத்தான் கேட்பார்கள். “காவல் துறை அதிகாரிகள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்? நிதி விசாரணை உங்களால் வைக்க முடியுமா?” என்கின்றார்கள். இந்த இரண்டையும் இந்த அரசு செய்த பிறகும் கர்நாடகத்திலே இன்றளவுக்கும் கிளர்ச்சி நடக்கிறது என்றால், இதற்குக் காரணமாக அங்கே அறிக்கை விட்டு, தமிழ்ப் படங்களை திரையிடாதீர்கள் என்று சொன்ன சாஸ்த்திரி போன்றவர்களை நிச்சயம் தடுப்புக் காவல் சட்டத்திலே கைது செய்யவில்லை என்றால், இந்த நாட்டிலே ஒரு மொழியாளர்களும், மற்ற மொழியாளர்களும் போராடுவதே ஒரு கால கட்டமாகிவிடும் என்பதைப் பற்றித்தான் மாநில உரிமைகள் என்று சொல்கிற கருத்திலே தயவுகூர்ந்து சிந்திக்க வேண்டுகிறேன். இது ஒரு முக்கியமான கட்டம். இந்தக் தலைவர்கள் எல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும். மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் தெரிவித்திருப்பதுபோல், இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே சுட்டிக் காட்டியிருப்

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்] [1984 மார்ச் 23]

பதைப் போல, பிற மாநிலத்தவரைப் பொறுத்த மட்டில், சென்னை நகரிலோ அல்லது முக்கியமான நகரிலோ யாராவது ஒரு நிலத்தை வாங்க முடியுமா என்ற அளவுக்கு விலை உச்ச கட்டத்திற்குப் போயிருக்கின்ற இந்தக் கால கட்டத்தில், இதையெல்லாம் எச்சரிக்கையாகக் கருதி, பிற மாநிலத்திலே வாழுகின்ற நம்முடைய மக்களுக்கு, இங்கே இருக்கின்ற பிற மாநிலத்தவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்ற இணையான உரிமையை அங்கே வழங்கப்படுவதற்கு நாம் முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

வேளாண்மையைப் பொறுத்தமட்டில், மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். என்னவென்றால் விவசாயத்திலே சுபெட்டிருப்பவர்களுடைய கடன் தொகையைக் குறைப்பது பற்றித் தெரிவித்தார்கள். அப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்போது இந்தியாவைப்பற்றி ஒரு கருத்தை, விவசாயத் துறையிலே ஒரு நோக்கத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். என்னவென்றால், நம்முடைய ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகள் எல்லாம், பூச்சி, காளான்கள், பேக்டீரியா, வைரஸ் போன்றவைகளால் வரக்கூடிய நோய்களைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒட்டுச் செடி என்று புதிய செடி வகைகளை உருவாக்குகின்றன. அவைகளை வியாதிகளிலேயிருந்து தப்பிப்பதற்காக, அதைக் கண்டுபிடிக்க 10 ஆண்டுகாலம் ஆகிறது. ஆனால் அதை விட ஒரு புதிய சிஸ்டமிக் கெமிகல்ஸ் என்று இருக்கின்றது. அந்த சிஸ்டமிக் கெமிகல்ஸ் என்பதில் 40 வகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தியாவிலே 4 வகைகள்தான் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவைகளை அதிகமாக உபயோகித்து நோய் வந்து பாதிப்பதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்கின்றார்கள். அந்த முறையை நாமும் இங்கே ஏன் மேற்கொள்ளக்கூடாது என்று கேட்கின்றார்கள். ஆனால் இங்கே இருக்கின்ற ரசாயனத் தொழிற்சாலைகள் இந்த 4 வகைகளை மட்டும் உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கின்றனவே தவிர, புதிய முறைகளைப் புதுத்திவைக்க மறந்துவிடுகின்றார்கள். அதுவும் ஊடுருவும் பூஞ்சனபுள்ளி என்பது அந்தச் செடியின் உள் வைத்தியம் என்பதைப் போல, மேலாக பூச்சி தேனிப்பு மருந்துகளை தேனிப்பதைவிட, நேரடியாக அதற்கு வைத்தியம் செய்யும் முறைகளை, நவீன ஆராய்ச்சி முறைகளையெல்லாம் நாம் கையாள வேண்டும். நாம் அதை உடனே விரிவுபடுத்த வேண்டும். அதுதான் நாம் விவசாயத் துறையிலே செய்யவேண்டிய முக்கிய காரியம்.

1984 மார்ச் 13] [டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

வெள்ளத்தாலும், வறட்சியாலும் பாதிக்காத பயிர்களை, புதிய பயிர் வகைகளை நம் மாநிலத்திற்கு ஏற்ற வகையில், நாம் தயார் செய்ய வேண்டும். அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இன்னமும் பயிரைப் பொறுத்தமட்டில், 3 அறுவடைகள் என்று உருவாக்கி வைத்திருக்கிறோம். இப்போது என்ன சொல்கின்றார்கள் என்றால், அதனால் மண் வளம் கெட்டு விடுகிறது. இரண்டு முறைகள் அறுவடை என்ற நிலையை உருவாக்கி, 3 முறைகள் பயிர் செய்து அறுவடைகள் நடந்தால் எவ்வளவு பலன் பெறுவோமோ அந்த அளவுக்குப் பெறத்தக்க காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, காய்கறி விநியோகத்தை முன்பு இந்த அரசு தொடங்கியிருந்தது. அதைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். கேரளா போன்ற மாநிலங்களிலே எல்லாம் இந்த விநியோக முறை காய்கறி விநியோகத்தில் வெற்றி பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அதை மீண்டும் கொண்டு வர அரசு எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

(முற்பகல் 11-50)

கூட்டுறவுக் கடன் விநியோகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுக் கடன் விநியோகம் முறையாக நியாயமாக நடக்குமானால், தமிழ் நாட்டிலே 30 ஆயிரம் வட்டிக் கடைகளுக்கு இடம் இருக்காது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பார்க்கிற இடமெல்லாம், சிறு ஊர்களானாலும், வெளி மாநிலத்தினர் இங்கே வட்டிக்கடை வைத்து, நம் மாநில மக்களின் பார்த்திரங்கள், பண்டங்கள், துணிகள் உட்பட அடகுக்குப் போகிற நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். எனவே கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே இருக்கின்ற முறைகளை எளிதாக ஆக்கி, மக்களுக்கு உதவுகிற காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் எந்த அங்காடிக்கும் போங்கள், எந்த நகரிலே காய்கறி விற்பனை விற்கும் இடத்திற்கு வேண்டுமானாலும் போங்கள். ஒரு ஆள் நிற்பான். காலையிலே தூறு ரூபாய் கொடுப்பான், மாலையிலே 120 ரூபாய் வாங்கிக்கொள்வான். இப்படி தனிப்பட்ட கொள்ளைக்காரர்கள் அங்கே நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே இவர்களிடம் சிக்கி அழிந்துபோகிற தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பாதுகாவலாக விளங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, காட்டு வளம். காட்டு வளத்தைப் பொறுத்தவரையில், முது மலைக் காடுகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். வெலிங்க்டன்னிலே ஒரு காலத்திலே ஏதோ ஊருக்கு வெளியே இருந்த இராணுவ முகாம் கூட கூடலூர்

[புரட்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

பகுதிக்குப் போகுமானால், அங்கே இருக்கிற மற்றவர்கள் துழைந்து காடுகளை அழிப்பதைக்கூட தடுக்க முடியும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள்கூட இந்த மாத இறுதியில் அங்கே வர இருக்கிறார்கள். முதுமலையை இன்னமும் அழகுபடுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீலகிரியைப் பொறுத்தவரையில், ஆண்டு முழுவதும் பயணிகள் வருகிறார்கள். வருபவர்கள் அந்த எழிலைக் காண, ஊட்டியிலேயிருந்து ஹெலிகாப்டர் செல்கிற வகையில், ஊட்டியிலிருந்து கம்பியில் செல்கிற வகையில் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டால் அன்று அங்கு வருகிற பயணிகள் மூலம் வருமானம் இந்த அரசுக்குக் கிடைக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதோடு நவீன பிரிவினருக்கு மலைவாழ் மக்களுக்கு உதவுகிற முயற்சியை மேற்கொள்வது குறித்து நான் ஒரு விவரத்தைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நீலகிரியைப் பார்த்தால், நாகாலாந்திலிருந்து 200 பேர் வந்து ஸ்வெட்டர் விற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல் அங்கு வாழ்கிற மலைவாழ் மக்களுக்கும் பயிற்சியைக் கொடுத்தால், அவர்கள் பொருளாதார வளமும் பெருகும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மீன் வளம். மீன் வளத்தைப் பொறுத்தமட்டில், பவானிசாகரில் நீர் வற்றிய காரணத்தால், பலவகை மீன்கள் அழிந்து போயின. அங்கு வளர்த்த மீன்களை முன்பு கல்கத்தா போன்ற நகரங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்போது மீண்டும் அந்த முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன்பு சிறிய மீன் கடைகளையும் திறந்திருந்தார்கள். அதுபோல் திறக்க, புதிய அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பாசனம். பாசனம் என்பது இருக்கின்ற நீரைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவது என்பதுதான். இப்போதிருக்கிற ஆராய்ச்சி. நீர் இருக்கிறது. பின்னால் வீணாகிறது. பயன்படுத்தத் தவறிவிடுகிறோம். மழை பெய்கிறது. தண்ணீர் ஓடுகிறது. அதைத் தேக்கி வைக்கத் தவறிவிடுகிறோம். அதனாலே இப்போதிருக்கிற நீரை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பது இப்போது உலகளாவிய ஓர் அறிவு. அதிலே முயற்சி மேற்கொள்வதை நான் வரவேற்கிறேன்.

1984 மார்ச் 13]

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

அடுத்து, மின்சாரம். இந்த பட்ஜெட்டைக் குறித்து, பத்திரிகையிலே மூன்று முக்கியமான விவரங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது கல்வி, ஓய்வூதியம் குடும்பநலத்திற்காக, மின்சக்தி ஆகிய மூன்று முக்கிய நோக்கங்கள் இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டார்கள். தமிழகத்திற்கு மின்சாரத்தினுடைய தேவையைக் குறித்தும் நாம் தீர்மானமாகக் கொடுத்து, வலியுறுத்தியிருக்கிறோம்.

தொழிலைப் பொறுத்தமட்டில், நான் தெரிவிக்க விரும்புவது, நம்முடைய தொழில் கொள்கை, எப்படிக் கடன் பெறுவது என்பதில் கைதேர்ந்தவர்களாக ஆக்கிவிடுகிறோமே தவிர, அதைப்பெற்று தொழிலை எப்படி வளர்ப்பது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். சிப்காட்டினுடைய பணிகளையெல்லாம் பார்க்கிறபோது, ஊட்டியிலே ஆரம்பித்தார்கள். இன்னமும் அது சரியாக இயங்கவில்லை. சிறு தொழிலிலே மிகுந்த அக்கறை காட்டவேண்டிய மாநிலம் நம் மாநிலம் என்ற முறையிலே அதிலே செயல்பட வேண்டும்.

அடுத்து, கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையில், இந்திய அரசு சுதந்திரத் திற்குப் பிறகு, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் கைத்தறியாளர்களின் துன்பத்தைப் போக்க முன்வந்தார்கள். ஆனால் அந்தக் கைத்தறியாளர்களுக்கு எந்த அளவிற்கு ஊக்கம் தர வேண்டும் என்பதும், இந்தியாவிலே கைத்தறித் துறையிலே அதிகம் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த மாநிலம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீட்டுவசதி வாரியத்தைப் பொறுத்தமட்டில், நான் வேண்டிக்கொள்வது, நகருக்கு வெளிப்புறங்களிலாட்டும், மாடி வீடுகள் கட்டுவது ஒரு புறம் இருந்தாலும், தனித்தனி வீடுகள், சிறிய வீடுகள் கட்டியும், அதிலே முதல் தவணை பெரிய தொகையாக இருப்பதை சாதாரண மக்கள் சமாளிக்க முடியாத நிலைமை இருப்பதால், அந்நிலையினை மாற்ற முடியுமா என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

துறைமுகத்திலே மாலுமிகள் நிலைமையும் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. தமிழகத்திலே சுமார் 3,000, 4,000 பேர் ஒரு சப்பலிலே பணியாற்றி வந்தவர்கள் மறுபடியும் வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். மீண்டும் அவர்கள் வாய்ப்பு பெற வேண்டுமானால், அவர்கள் இங்கேயிருந்து கல்கத்தாவுக்குச் சென்று அங்கே இருக்கிற வேலைவாய்ப்பு நிறுவனத்தில் பதிவு செய்துகொண்டால், ஒரு வேலை கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம், கிடைக்காவிட்டாலும் இல்லை. அவர்கள் மூன்று மாத காலமாக மத்திய அரசு தந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் போராட்டம் வெற்றிபெற வேண்டும்.

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

சுற்றுலாவைப்பற்றி, செய்திப்படம் எடுப்பதைப்போல விடியோ கேசட் மூலம் நம் தமிழகத்தின் எழிலையும், அழகையும் எடுத்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். கலை, பண்பாடு வளர்வதற்கு பிற மாநிலங்களில் இருக்கிற தமிழ்ச் சங்கங்களுக்கு அதிக உதவி செய்ய வேண்டும். தமிழறிஞர்களின் பேருரைகளை எல்லாம், பலர் கேசட்டில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் அரசு பாதுகாக்க வேண்டும். அதற்கு முயற்சி இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். இந்த ஆண்டு அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பவள ஆண்டு. அண்ணா அவர்களின் அரசாக இருக்கும் இந்த அரசு, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் எழுத்தோலியங்களைத் தொகுத்துத் தர வேண்டும். காந்தியார் எழுத்தையெல்லாம் தொகுத்துத் தந்ததுபோல, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் எழுத்தையெல்லாம் தொகுத்துத் தரும் அரிய முயற்சியை அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் தனியார்கள் முயற்சி எடுத்து, பெரிய அளவிலே மக்களுக்கு வழங்க முடியவில்லை என்பதால், அதற்கான முயற்சிகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம்பற்றி ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். இங்கே யுள்ள இந்த மாநில மக்களுக்கு குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம் பற்றி எப்படி விளம்பரம் செய்ய வேண்டுமென்பதில், நம்மைக் காட்டிலும் வேறு யாரும் திறமையாகச் செய்ய முடியாது. ஆனால் 'சவுன்ட் & டிராமா' என்று மத்திய அரசு வைத்துக்கொண்டு, அதிலே 30-க்கும் மேற்பட்ட கலைஞர்களை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களை இதற்கான விளம்பரத்திற்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நம்முடைய மக்களுக்கு எந்த முறையிலே சொல்ல வேண்டுமென்பது நமக்கு அதிகம் தெரியுமென்பதால், அந்தக் காரியத்தை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது லாப்ராஸ்கோட் முகாம்கள் நடத்துகிறார்கள். அது திருவிழா போல நடக்கிறது. அரசு மக்களுக்கு இத்திட்டத்தில் ஊக்கம் தருவதும், 'இனி நாங்கள் பின்னை பெறுவதில்லை' என்று மக்கள் கூறுவதும் போன்ற நல்ல காரியங்கள் நடக்கும் நிலையில், லாப்ராஸ்கோட் முகாம்கள் திருவிழா போல நடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலையில்லாமல், உருத்துவ மனைகளிலேயே இவற்றைச் செய்யலாம். அந்த முகாம்களைப் பார்த்தவர்கள் அதன் கிராமங்களை அறிவார்கள். அதை விளக்கத் தேவையில்லை.

1984 மார்ச் 13] [டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

சித்த வைத்தியம்பற்றி இங்கே தெரிவித்தார்கள். மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு அதிலுள்ள ஆர்வம் பலருக்குத் தெரியும். சென்னையிலே உள்ள சித்த வைத்தியக் கல்லூரிக்கு ஒரு பண்ணை இருக்கிறது. அங்கே குடிசைகள் வந்துவிட்டன. அந்த இடம் அந்தக் கல்லூரியை விட்டுப் போகாமல் அதைக் காக்க வேண்டும்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : அந்தப் பண்ணையில் மருந்துச் செடிகள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா? குடிசைகள் மட்டும் தான் இருக்கின்றனவா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : கொஞ்சம் செடிகளும், நிறைய குடிசைகளும் இருக்கின்றன. இருக்கின்ற செடிகளும் போவதற்கு முன்னால் அந்தப் பண்ணையை வேறு இடத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் அல்லது அந்தக் குடிசைகளையாவது மாற்ற வேண்டும். முதியோர் உதவித் தொகையான 35 ரூபாயை உயர்த்த வேண்டும். ஜனமூற்றவர்களுக்காக நாடு தழுவிய குழு தேவை.

காவல் துறையைப் பொறுத்தவரையில், மற்ற மாநிலங்களில் மற்ற நாடுகளில் என்னென்ன வசதிகளைச் செய்து தந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். காவல் துறையினர், சட்டம், ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதோடு, மக்கள் ஒழுக்கத்திற்குக்கூட அவர்கள் துணையாக இருக்க வேண்டும். வெளி நாடுகளில் பார்க்க்தால், மக்கள் நலன்களுக்கு அவர்கள் எந்த அளவுக்கு உறுதுணையாக இருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. நம்முடைய காவல் நிலையங்களிலே, ஓய்வு நேரத்தில், டி குடித்து, பொழுதைப் போக்கும் நிலை இருக்கிறது. ஆனால் ஜப்பானிலே, காவல் நிலையங்களுக்குப் பக்கத்தில் விளையாட்டு மைதானங்களை நிறுவி, அங்கே ஓய்வு நேரங்களிலே கராதே போன்றவைகளை அவர்கள் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் கவனத்திலே கொண்டு, ஆவன செய்ய வேண்டும்.

துரிதமாக வழக்குகளைத் தீர்க்க புதிய நிதி மன்றங்கள் அமைப்பதோடு, தேங்கியுள்ள வழக்குகளை மனதிலே கொண்டு இதனைச் செயலாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வேலை வாய்ப்பு அலுவலகத்தின் பணி கொஞ்சம் சீரிய முறையிலே இருக்க வேண்டும். அங்கே வந்து, படித்த இளைஞர்கள் படும் அவதியைச் சொல்ல முடியாது. அவர்களை அங்கே அதிக நேரம் காக்க வைக்காமல் இருக்க வேண்டும்.

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

வரி விதிப்பைப் பொறுத்தமட்டில், பெட்ரோல், டீசல் என்பதோடு விமானத்திற்கான பெட்ரோலுக்கும் விற்பனை வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதென்று கருதினேன். அப்படி இல்லை. எனவே விமானத்திற்கான பெட்ரோலுக்கான வரியை உயர்த்தி, பெட்ரோல், டீசலுக்கான வரியைக் குறைக்க முடியுமா என்பதை யோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உழவர்களுக்கான காப்புறுதித் திட்டம் நல்ல திட்டம் என்று சொல்லி, அதை விரைந்து செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சுற்றுப்புறச் சூழல் பற்றி ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அமைச்சரவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அண்மையில் ஒரு மாநாடு ஸ்விட்சர்லாந்தில் நடந்தது. அந்த மாநாட்டிலே எடுத்த முடிவுகள் நல்ல பலனைத் தருமென்று கருதுகிறேன். காரணம், இப்போது சுற்றுப்புறம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதில் உலக நாடுகள் விரிவான கண்ணோட்டத்தோடு செயல்படுகின்றன. இங்கிலாந்தில் ஓடும் லாரிகள், கார்கள் ஆகியவற்றில் பின்னாலே ஓர் இயந்திரத்தைப் பொருத்தி, எந்த அளவுக்குப் புகையைப் போக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து, தண்டிக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தொழிற்சாலைகளின் கழிவுப் பொருள்களால் நிலம், நீர் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு தொழிற்சாலையிலிருந்து எவ்வளவு காலன் கழிவு நீர் வெளியே போகிறதோ, அதற்கேற்ப வரி போடுகிறேன் என்று சொன்னால், அதற்குப் பயந்து அவர்கள் கழிவு நீரை வெளியே அனுப்பாமல், மாற்றி அனுப்புவார்கள். அதனாலே ஒன்று இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் உள்ள இயந்திரங்களை மாற்றி மக்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாமல் செய்ய வேண்டும். இன்னொன்று என்னவென்றால், ஏதாவது புதிய வரி விதிப்பு இருந்தால், அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதுபற்றி மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்தால், பொதுமக்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள்.

(நண்பகல் 12-00)

இன்னொன்றையும் நான் சொல்கிறேன். சீன மொழியில் 'வேஸ்ட்', வீண் என்ற சொல்லே இல்லை. அவர்கள் எந்தப் பொருளையும் வீணாகப் போடுவதில்லை. மாவோ கூட இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். பன்றியைப் பற்றி அவர் சொல்லும்போது "வாக்கிங் பெர்மஸைச் பேக்டரி" என்று சொல்லியிருக்கிறார். சியாங்கே சேக் நகரில் மனிதப் பொருள்களைக் கொண்டு 5 ஆபிரம் டன் கேஸ் தயாரிக்கிறார்கள். அதுபோல் நம்மிடம் உள்ள பொருள்களைக் கொண்டு நாமும் குளோரின் தயாரிக்க முடியும்.

1984 மார்ச் 13]

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

அடுத்து, தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், 'டொமஸ்டிக் மார்க்கெட்டிங் எக்ஸ்பேன்சன்' இருக்கிறது. நாம் ஆயிரம் டன் சிமென்டைத் தயாரித்து ஜப்பான், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளுடன் போட்டியிடுவதை விட்டுவிட்டு, வளரும் மூன்றாவது நாடுகளான ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு, உற்பத்தி செய்கின்ற பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும். வளர்ந்த நாடுகளை யெல்லாம் பார்த்து அவர்களைப் போல் நாமும் இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது மில் முதலாளியின் குழந்தையைப் பார்த்து மில் தொழிலாளியின் குழந்தை தானும் அதுபோல் நடக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவதுபோல் இருக்கிறது. இன்றைக்கு கோவையில் லேத் செய்கிறார்கள். நாம் வளர்ந்த நாடுகளை விட 20 ஆண்டுகள் பின்தங்கியிருக்கிறோம். ஆகவே இந்தப் பொருள்கள் ஆப்பிரிக்கா போன்ற வளரும் நாடுகளுக்குப் பயன்படும். வளர்ந்த நாடுகளில் கம்ப்யூட்டர் போன்ற கருவிகள் வந்தாலும் கூட லேத்து களை அவர்களால் பொருத்த இயலாது. நாம் பொருத்துவது எளிது. அது போல் இப்பொழுது லெட்சுமி லேஸ் இரண்டாவது தொழிற்சாலையை 10 கோடி ரூபாய் செலவில் ஆரம்பித்து, 5 ஆயிரம் பேர் அதன்மூலம் வேலை வாய்ப்பைப் பெற இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி காரியங்களுக்கு நம்முடைய அரசு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டும். வீட்டுக்கு ஒருவருக்கு வேலை என்கிற திட்டம் நம்முடைய சமுதாய அமைப்புக்கேற்றவாறு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. வெளிநாடுகளைப் பொறுத்தவரையில், 16 உயதான உடனேயே, ஆணாக இருந்தாலும் சரி, பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி, வீட்டை விட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். பெற்றோர்கள் அரசிடமிருந்து பொருளாதார உதவியைக் கேட்டுப் பெறுகின்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய நாட்டிலே மகன் சிறிய வேலையில் இருந்தால் கூட, தன்னுடைய தாய், தந்தை மற்றும் குடும்பத்திலுள்ள அத்தனை பேரையும் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். அதற்கேற்ப நம்முடைய சமுதாய அமைப்பு இருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள தொழிலை பிற மாநிலங்களிலுள்ள தொழிலுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து நமக்கு பாதிப்பு ஏற்படாத அளவுக்குச் செய்ய வேண்டும். பிற மாநிலங்களில் இருக்கிற வேகத்தைப் பார்த்து அதற்கேற்றவாறு நம்முடைய மாநிலத்திலும் செய்ய வேண்டும். அதுதான் நம்முடைய தொழில்கள் வளர்வதற்கு உறுதுணை செய்யும்.

இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்கிறேன். ஸ்ரீலங்காவில் வட்டமேஜை மாநாடு கூட்டுவதுபற்றி அறிவித்தார்கள். ஸ்ரீலங்கா தமிழர்கள் படும் இன்னலைப் பற்றி ஸ்ரீலங்கா கல்வி அமைச்சர் திரு. பரசுராம் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஸ்ரீலங்கா தமிழர்கள் பிரச்சினையை உலகத்தின் பார்வைக்குத் திருப்ப வேண்டும், அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்.

[டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்]

[1984 மார்ச் 13]

ஆனாலும் அங்கே இதுவரை எந்தப் பயனும் ஏற்படவில்லை. தொடர்ந்து அங்கே துன்பப்படும் தமிழ் மக்களுக்கு, மானவ மாணவியர்களுக்கு, இளைஞர்களுக்கு இந்த அரசு செய்திருக்கிற நன்மைகளையும், உதவிகளையும் நான் வரவேற்றுப் பாராட்டுகிறேன். இதற்காக தேக்கி வைத்திருக்கிற நிதியை ஏற்கெனவே வந்தவர்களுக்கும் இனிமேல் வர இருப்பவர்களுக்கும் உதவும் வகையில் செலவு செய்ய வேண்டும். மத்திய அரசும் தேவையான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன். அதே நேரத்தில் மலேசியா, சிங்கப்பூர் இன்னும் அதுபோல் இருக்கின்ற 13 நாடுகளில் வர்ப்புக் கின்ற தமிழர்கள் தமிழகத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். நிதிநிலை அறிக்கையின் வாயிலாக தமிழகத்தின் வளர்ச்சிக்காக திட்டங்களைத் தீட்டி வளர்ச்சிப் பாதையில் நாம் முன்னேற்றமடையும் அதே நேரத்தில் உலகம் முழுவதிலும் வாழ்கிற தமிழர்களையும் நாம் நினைப்போம், அவர்களுக்கு இனிவரும் நிதிநிலை அறிக்கைகளிலும் உறுதுணையாக இருப்போம் என்கின்ற நம்பிக்கையைக் கூறி அமர்கிறேன்.

Thirumathi TARA CHERIAN: Hon. Deputy Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to participate in the general discussion on the Budget.

Before I proceed, I would like to congratulate our Hon. Chairman and the Hon. Speaker of the Assembly on creating separate Secretariats for the two Houses of the Legislature. This will go down in the history of the Tamil Nadu Legislature. They have done the right thing and I am happy about it. At the same time, I would like to congratulate Thiru C. K. Ramaswamy, our Secretary, who has been promoted as Commissioner and Secretary on the upgradation of the post, in the same way as Thiru Alagarswamy, Secretary of the other House, has been promoted. Both of them deserve the promotion. Sometimes, I feel sorry for the officers of the House who sit here like monuments of patience. Whether they like the tenor of the discussion or not, they sit here quietly. For that, they even deserve the award of a medal. I would also like to congratulate our Editor of Debates, Thiru Kothandaraman, on his being promoted as Deputy Secretary. I have known him for many, many years. He is so polite and courteous and he has given a lot of emulation to others. I have myself learnt a lot from him. I am glad that he has rightly been made a Deputy Secretary and will be considered for further promotion.

1984 மார்ச் 13]

MR. DEPUTY CHAIRMAN : Thiru Delhi Dorai also has been promoted as Deputy Secretary.

Thirumathi TARA CHERIAN : Yes. Sir, I congratulate him and I hope he will also become Secretary.

Sir, I have been a Member of this House for the past nearly four years. At present, we are only three women-Members here representing the fairer sex. I hope that, after elections are held to the local bodies, more women-Members will come here. Women are capable of putting everything in the proper perspective and the public also will hear what they say. At the time when I took over as Chairman of the Tamil Nadu State Social Welfare Board, I found that even our Hon. Chief Minister was not well apprised of the work of the Social Welfare Board and of its purpose because he once told me, "Amma, you are also doing the same work which we in the Government are doing." Sir, the Tamil Nadu Social Welfare Board is unique in the sense that it has been integrated with the Social Welfare Department of the Tamil Nadu Government, unlike the State Social Welfare Advisory Boards in other States. With your permissions I would like just to give a small idea, about the working of the Social Welfare Board because many people do not know what the Social Welfare Board stands for. Women's participation in service to the community has a long tradition in our country. The real awakening came during the leadership of Gandhiji. Women came out to fight against social disparities and the social bias. The significant role played by voluntary organisations in the development of social welfare came to be recognised. The Government, after Independence, realised that the social welfare work could no longer be left to a few social workers. It was accepted that a planned and systematic approach was essential. So, a beginning was made in the year 1933 by the constitution of a Central Social Welfare Board. Subsequently, Social Welfare Boards were formed in all districts. Sir, you will be surprised to know that even in a small Branch of the Board we have a Secretary and a Welfare Officer. We work as a family and, by that, we are able to achieve the objectives and aims of the Social Welfare Board. The Social Welfare Board has as its objective the upliftment of women, particularly the widows, and the upliftment of destitutes, children, physically handicapped persons, mentally retarded persons and those who live below the poverty line. We get only an annual financial assistance from the Government, both by way of plan assistance and as special assistance. We, in

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 13]

turn, give grants for many good schemes which fulfil the objectives of our organisation. At the same time, we ensure that the persons who are benefited by the grants are enabled to live with self-respect and become good citizens without depending on anybody. This kind of service is being done by our organisation.

(பிற்பகல் 12.10)

We look after the Home for the aged and also the Home for the handicapped people and also a Children's Clinic. A sum of Rs. 5,000 is given for cost of medicine and we hope it will be raised to Rs. 10,000. The Government Department is also doing that. In this country, from the northern end to the southern end and from the east to the west, however much the Government may do, the Government machinery cannot achieve full success, because we have the right type of personnel who will work day and night with a missionary zeal. All our people meet together once a year and at that time we exchange our ideas and experiences which will be useful for the next year's programme. There are so many things which could be achieved easily if the Government and voluntary agencies co-operate with each other. Then, Sir, we have Mahila Mandal which has extended its work to the interior parts of the country. There are also Balwadis and we do not stop with giving nutritious food to the children, but in respect of 35 or 40 children in the creches and Balwadis, we cook food and give them to eat and the children are given play toys and are also given education. The small children are being taken care of till the mothers return from work at 3 p.m. or 4 p.m. Often we have the mothers' meeting also. Handicapped children are helped to the extent possible. I hope and pray that enough money will be made available for helping a large number of handicapped people. We have our Central Board in Delhi and we are funded by that Board. The Government of Tamil Nadu also allot a certain sum of money. They give for very many good causes. I am sorry to say that eventhough they know our work, they do the work in their own way and do not implement the schemes through voluntary associations. I am not casting aspersion on anybody. We have given loans without interest to people for purchase of 5 cows and in this manner, they are able to eke out their livelihood and are able to repay the loan also in small instalments. We have conducted courses for education of adult women. We have also our Orientation courses for them. We collaborate with the State Government and we make use of the things made available to us and we see to it that those women are able to take up a career and

1984 மார்ச் 13] [Thirumathi Tara Cherian]

they are able to develop themselves as citizens with a district personality. The women deserve a better deal at the hands of the Government. Only a low percentage of jobs are given to women under the Food for Work programme and other programmes. This is not proper because women form nearly 50 per cent of the population. All jobs should be equitably distributed between men and women.

Sir, in the Social Welfare Board, we have a small cell to promote cultural activities. After all, man does not live on bread alone. He needs many other things like cultural entertainments, etc. This is an area where the voluntary organisations can do much useful work. The voluntary organisations can see to it that the small children are given a chance to prove their talent in histrionics. This activity of the voluntary organisations involves only a small expenditure. But, the money spent on this is not a wasteful expenditure because the benefit goes back to the future citizens of the country. I request the Government to show some encouragement to this activity of the voluntary organisations because the people are ultimately benefited.

Sir, mention has been made in the Budget Speech about the promotion of Tamil culture. A bronze statue of Mahakavi Subramania Bharathiyar is going to be erected and a Temple is going to be renovated. But, it is disheartening to find that the maintenance of the Saraswathi Mahal Library building at Thanjavur has been neglected. A portion of that building has fallen down during the recent heavy rains. The Saraswathi Mahal Library is having very ancient collections and it is known all over the world. Raja Serfoji who founded that Library was a man of many talents. In cricket parlance, we can call him an all-rounder. He made grants of vast areas of land both for the benefit of people belonging to his own community and for the benefit of other religions. The Saraswathi Mahal Library founded and nurtured by him has got a national importance. Therefore, the Government of India and the Government of Tamil Nadu should see that it is preserved in its pristinity.

Sir, during the last occasion also, I spoke about the discontinuance of the practice of digging holes on the roads to erect welcome arches. The holes are dug indiscriminately at all inconvenient places. As a result, many accidents occur and many persons have broken their limbs by tripping over the holes. Therefore, the Government must notify some specific places for the purpose of putting up welcome arches. In those places also, people should not

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 13]

be allowel to dig holes on the road. Instead, there should be some thing like a permanent foundation on which the arches could be put up. I hope that the Government will do something about this.

Sir, as regards electricity, the supply of electricity is now erratic. People do not know the timings during which they will get electric supply. Because of this, they are suffering a lot. Therefore, it would be a good measure if the Government could notify through different media the timings in which different areas would get supply of electricity.

Sir, Prohibition has been relaxed in our State and there is an order stating that liquor shops should not be located near schools and hospitals. I would only request the Government to see that this order is properly enforced.

As regards Health, I would like to say that the Voluntary Health Service Hospital at Adayar is doing excellent work. Everyday, hundreds of persons attend this hospital and they are given good medical treatment. The credit for the excellent way in which this hospital is working goes to Dr. Sanjivi. It seems that, by a recent order, the Government of Tamil Nadu have slashed the grant given by them to such an extent that the hospital may not be able to function properly. I request the Government to reconsider the decision and see that the grant is restored to its original level.

(பிற்பகல் 12.20)

There are also many sub-Centres and though it will be only a small number, they are also very useful.

So far as Social service is concerned, I would like to say that the Tamil Nadu Government should appreciate the good work done by many voluntary organisations. Crores of rupees are being spent by the Government. Why not some portion of the amount be given to voluntary organisations? I have seen very many senior officers of the I.A.S. cadre in the department. They are doing their work well and getting their pay. But I think the time has come to recognise that there are certain types of persons who alone will be able to throw themselves heart and soul in work like rehabilitation of T.B. patients and leprosy patients. People with missionary zeal are required for this work. Christian Missions and the Ramakrishna Mission people should be given this type of work.

1984 மார்ச் 13]

[Thirumathi Tara Cherian]

One other thing which worries me and on which I have spent sleepless nights is this. I should not be misunderstood on this point. The Government spend large sums for giving hearing aids and sewing machines to various people who are in need of them. But we have not got even one workshop where these things could be repaired whenever necessary. There is no kind of follow-up or inspection, once they are given to the beneficiaries. Whatever may be the utility or value of the materials we give, when the poor people have no food to eat, they easily part with them or pledge them for paltry sums. We have got our members in almost all the districts. It would be useful if a scheme is evolved by which there could be a follow-up and inspection of the materials given, so as to ensure that the benefit of the materials is not lost to them. This work will be carried out by our members and there are others also who will come forward to help us. I am not criticising the Welfare Department and I know the kind of work they are doing.

I would not take much of the time of the House. I have got only a few more things to say. There is much talk about industry, SIPCOT and SIDCO. It was mentioned at a public meeting—I am subject to correction—that the amounts lent to small units are not at all repaid and some people have come millionaires without repaying the loans. This is happening not only in Tamil Nadu.

Regarding handloom, my hon. Friend Thiru Ramalingam is not here and he usually talks about it. No government can force any person by saying, "You must wear handloom, this or that". If a man likes terry-cotton, we cannot prevent him from wearing it. Everyone should be allowed to wear what he likes and to follow his own way of life. For instance, the Muslims grow a beard and wear 'Lungis' and they cannot be asked to change their ways. The hon. Member Thiru Ramalingam is not here and I think he is sitting outside. I know that there is a gift of handloom cloth. I have seen enormous stocks of handloom cloth kept in godowns. Having seen the way in which they are stocked in godowns, even if they are sold in an auction. I would not go and buy it. During Deepavali and Pongal, I have been closely watching the demand for handloom cloth. Once there was an Exhibition of handloom cloth and Thiruvalluvar Natchimuthu and Arunachalam asked me to visit that Exhibition. The sale of handloom cloth can go up only if we understand the taste of the people by conducting a survey on a scientific basis. The handloom cloth should suit the taste of the people and we cannot thrust any-

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 13]

thing on the people over and over again. Now, several Handloom Weavers' Co-operative Societies have been started. Yet, business in private shops is flourishing. During festival seasons like Pongal and Deepavali, there are more customers in the private shops than in the co-operative societies. There is a reason for this. The yarn given to these co-operative societies is not of the proper variety. Often, we find that in a 'Koranadu' saree, there is a mixture of yarn meant for Chinnalapatti saree or even chiffon. It is only because of all these that sales in the co-operative societies go down. But, just because there are low sales, the young girls who work as sales girls in these co-operative societies should not be penalised. They are not recruited through the Employment Exchange. They are kept as temporary employees even for five years and are paid a low salary. In many cases, these young girls are the bread-winners of their families and, therefore, they should be given a better deal. I have spoken to the Hon. Minister about this and I think the Hon. Minister also promised that he would look into it.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: I hope the hon. Member is attracting the attention of the Hon. the Labour Minister.

THIRUMATHI TARA CHERIAN: Sir, right now, he is discussing something with some hon. Members. But I am sure he is also hearing me. He is capable of doing two things at the same time.

MR. DEPUTY CHAIRMAN: It is not only two things. He is capable of doing many things at one and the same time.

THIRUMATHI TARA CHERIAN: Sir, I would like to say a few words about the transport services. Now, there is a healthy competition between the services run by private operators and those run by the State Transport Corporations. This is a welcome feature. If all the routes are nationalised, the Government may not be able to operate buses on all the routes. Secondly, Sir, whatever claim may be made by the Government, it is a fact that road accidents are on the increase. Many accidents occur due to the non-observance of the rules of the road by the drivers. Lights are not dimmed when vehicles come in opposite direction and black spots are not put in the front lights of the vehicles. I would like the Government to do something for the enforcement of the various regulations which the roadusers have to observe.

1984 மார்ச் 13]

[Thirumathi Tara Cherian]

Sir, much has been said about the vocationalisation of education. A good education will enable people to come up in life both socially and economically. For providing a good type of education, we have to change both the form and norms of education. If vocationalisation is introduced in a proper way both at the level of Standard VI and at the level of Standard VIII, the students will be much benefited and they will become useful citizens.

Sir, as regards administration of justice, it is said that thousands of cases are pending in Courts for many years together. The Government should do something to ensure quick disposal of cases so that people may get redress in these Courts without much delay.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவையின் அனுமதியுடன் மேலவையின் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

(மீத்பகல் 12-30)

Thirumathi TARA CHERIAN: Sir, we hear about cases of death of persons in lock-up and we hear about torture of persons while in custody of the police. We do not know the real story behind it. I feel the time has come for our senior experts in the field to look into the problem and find out a solution. Whatever it may be, the policemen require more amenities like housing and they should be attended to.

Then regarding child labour, this matter is often talked about. Our Hon. Labour Minister once said that a Committee was appointed under the chairmanship of the Collector of Ramanathapuram. I wondered why the Collector of Ramanathapuram was appointed Chairman of the Committee. Probably I think the problem was considered to be acute in Sivakasi. The welfare measures for the children are being implemented in full swing in Sivakasi and those children are getting full attention. But I can show thousands of children who are not at all looked after and who are used as porters in Railway stations and bus stands for a mere two annas. Such children have no place to stay and sleep and they are liable to be used by goondas for major thefts and other offences. I would like to offer to the Government that I am prepared to put up a shed for those children to stay. We have sufficient number of people to look after them. We see many welfare schemes are implemented at a cost of crores of rupees. All the moneys do not go to the persons for whom they are intended. To that effect a Report has been

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 டிபர்ச் 13]

presented in Parliament. Such a criticism is made not only against Tamil Nadu Government but against many other State Governments. If it is possible, the Government of Tamil Nadu should come forward to help us and we can do what is possible for us to ameliorate the conditions of child labour.

In the Budget speech, there is much mention about sharing of resources and powers between the States and the Centre. Of course, States should have adequate powers for implementing many schemes. The question is whether what is stated in the Budget speech will be taken note of and I think this is a million dollar question. Tamil Nadu is seeking autonomy. What we need is that an experienced person in the field or a constitutional expert should be asked to make a report and place it on the table of the House so that we may know what kind of autonomy and what kind of powers are required by the State Government. This is very necessary. We are asking for broad gauge line from Karur to Tuticorin. So far as power produced in Kalpakkam Unit II is concerned, we have set a good example to get a resolution passed in both Houses unanimously on that demand. I suppose such resolutions could be passed on what we need.

Sir, one more thing. It is stated that in the Budget discussion, we can talk from King to cabbage. Coming to communal reservation I hope I will not be misunderstood, when I say that caste can be used as a vote-catching device. This is what was said long ago. The percentage of reservation has been increased from time to time. I do not say, 'Do not do anything for them'. At the same time, we should not forget that even in the so-called high classes, there are poor people. In those communities, we see many young children who, even though they are ~~starving~~, have a thirst for education. I would say that I would not mind if a man steals for the purpose of giving education to his children. In my opinion, the only way to solve this problem is to expand the existing educational institutions and also to give a chance for private institutions to come up.

Sir, in this connection, I would like to mention another thing also and I hope you will listen to me. In the Christian community, there are many sub-classes and some of them are very backward. Last year just before an election, a particular community—the Christian Nadar community—was declared a backward community. The others have been left out. I think that, as a Member of this House, I have a right to ask of the Hon. the Finance Minister the question why this was done. I can show thousands of persons who are not

1984 மார்ச் 13]

Thirumathi Tara Cherian]

converted and, yet, are very backward. While on the subject of religious conversion, I would like to say that I know that a report has been prepared on the mass conversions that took place in a particular place and that the Government are studying it. Religious conversion need not undermine the concept of equality towards all people because most of our people are poor. Let not anyone think that people change over to another religion just for some small consideration. If the situation demands, even a small worm will turn round and fight. Likewise, even a small person may feel hurt if he is humiliated. Therefore, we have to see that there is legality and equality in whatever we do. The social imbalance will not go just by giving a few seats to persons belonging to a particular community. The imbalance can be set right only by bringing about a change of heart in the people. This is what the 'Swamijis' and missionaries preach. But nobody seems to hear those preachings. Unless there is a change of heart and unless people belonging to the majority community recognise others as their equals, society will not be peaceful. Everyone has to treat the other person as his or her equal. By that alone, a transformation of society can be brought about. I am glad that the inter-caste marriages are hastening this process of transformation.

Sir, I have spoken at some length on Social Welfare. I can assure the House that we in the Social Welfare Board will not waste money. I appeal to the brothers and sisters here to meet the Welfare Officers of the Social Welfare Board when they go round in the districts. I also request them to do whatever little they can do for the growth of the welfare organisations in the districts. I also appeal to the Government to recognise the fact that the Social Welfare Board is a unit which is integrated with the Social Welfare Department of the Government. In this connection, I am glad that the Hon. the Chief Minister has registered his concern for women's welfare by launching a Women's Welfare Corporation with a capital of one crore of rupees. The Corporation has started functioning under a senior lady I.A.S. Officer.

Sir, I would like to say a few words about the Chief Minister's Nutritious Noon Meal Scheme. You mentioned about convening the meeting of the High Power Committee on this scheme and the Hon. the Minister for Nutritious Noon Meal Scheme also promised to convene a meeting soon. I would like to make a suggestion regarding the implementation of the scheme. I hope that the Hon. the

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 13]

Chief Minister will consider the suggestion. Some people say, “அவர் ரொம்ப கோபக்காரர்; ஆலோசனை சொல்லப்படுவதை விரும்ப மாட்டார்”

But, what they say is not correct. I know it because I happen to be on the High Power Committee. I request the Hon. the Chief Minister kindly to make a study of all the aspects of the implementation of the scheme including factors like the availability of buildings for cooking the food. If he is thoroughly satisfied with the Scheme, as it is implemented at present, then, he can extend the scheme to cover children up to the age of 15. I would also like to make a suggestion for the consideration of the Hon. the Minister for Nutritious Noon Meal Scheme who is a very energetic Minister. It will be a nice thing to get a big map prepared showing the places where there are Noon Meal Centres and also showing the type of building available in each Centre. If such a map is available, it will be helpful for the legislators and even for the Minister to visit the Centres and know about the working of the Centres. Thank you, Sir.

(பிற்பகல் 12-40)

*திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது என்மனதிலே தோன்றுகின்ற ஒரு சில கருத்துக்களை வெளியிட விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் அதிக நேரம் பேசமாட்டேன். வெகு சுருக்கமாக சீக்கிரம் பேசி முடித்து விடுகிறேன். சில நல்ல அம்சங்கள், பாராட்டத்தக்க சில அம்சங்கள் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே இருக்கின்றன. குறிப்பாக அரசு அலுவலர்களுக்கு நல்ல சிறந்த திட்டத்தை அறிவித்திருக்கிறது. அரசுப் பணியாளர்கள் ஓய்வுபெறும்போது அவர்கள் 10 ஆயிரம் ரூபாய் பெறுகிற அளவுக்கு வழிவகை செய்துள்ளது மிகவும் பாராட்டத்தக்க திட்டம். மற்ற மாநிலங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு முன்னோடியான திட்டம் அரசுப் பணியாளர்கள் தம் பங்காக 3 ஆயிரம் ரூபாயை மாதந்தோறும் 20 ரூபாய் வீதம் கட்ட வேண்டும். அரசு அதற்கு மேலாக 5 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறது. 3 ஆயிரம் ரூபாய் கட்டியதற்கு அரசு வட்டி கொடுக்கிறது. 10 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கும் ஏற்பாடு மிகவும் நல்ல ஏற்பாடு. சுமார் 13 வருடத்திற்குள், 5 ஆயிரம் ரூபாய் கட்டிய தொகை மற்றும் வட்டியுடன் சேர்ந்துவிடும். சர்வீஸ் அதிகம் இருந்தால், அதிகம் பெறமுடியும். இதற்கு மேலாக ஒருவர் சர்வீஸ் முடியும்போது 30 ஆயிரம் ரூபாய் வரை பெறுவதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவே நான் இத்திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும்

1984 மார்ச் 13] [திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்]

பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய வருத்தம் எல்லாம் நான் ஓய்வுபெறும்போது, இதுபோல் நல்ல திட்டங்கள் இல்லை. இப்பொழுது தான் நல்ல நல்ல திட்டங்கள் நடைமுறைக்கு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்த அரசு ஏற்கெனவே ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கு நல்ல திட்டங்கள் ஒன்றும் வகுக்கவில்லை. சர்வீஸ் அதிகம் உள்ளவர்கள் இப்போதிருக்கும் திட்டத் தீர்ப்பு அதிகப்பட்சம் 30 ஆயிரம் ரூபாய் பெறுவதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது. இந்த 30 ஆயிரம் ரூபாயுடன்கூட அரசின் பங்களியும் கணிசமான அளவுக்கு உயர்த்தி இதை 50 ஆயிரம் ரூபாயாக வழங்க வழிவகை செய்தால் ஒரு நல்ல ஏற்பாடாக இருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அரசு ஊழியர்களுக்கு நான்காவது சம்பளக் கமிஷன் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கு உயர்நீதிமன்றத்தின் முன்னாள் நீதிபதி ஒருவர் தலைமையில் ஒரு நபர் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கமிஷன் எவ்வளவு சிக்கிரம் நடைமுறைக்கு வர முடியுமோ அவ்வளவு சிக்கிரம் நடை முறைக்கு வர ஏற்பாடு செய்வதுடன் அதனுடைய சிபாரிசுகளையும் சிக்கிரம் கொடுப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். அரசு ஊழியர்களுக்கு அதன் பயன் விரைவில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நான் முதலிலேயே சொன்னதுபோல், இந்த அரசு ஏற்கெனவே ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கு அவ்வளவு நல்ல திட்டங்களை இதுவரை வகுக்கவில்லை. சமீபத்திலே உச்சநீதிமன்றம் 'லிபரலைஸ்ட் பென்ஷன் ஸ்கீம்' என்ற ஒன்று இருக்கிறதே அதை ஓய்வு பெற்ற எல்லோருக்கும் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்று தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறது. இந்த அரசு நிதித் துறை அரசாணை எண் 37, 2—2—1980-ன் கீழ் லிபரலைஸ்ட் பென்ஷனை ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கு விஸ்தரித்தது. அதில் 1979-ம் ஆண்டு அக்டோபர் முதல் தேதியில் பணியில் இருப்பவர்களுக்கும் அவர்களுக்குப் பின்னால் உள்ளவர்களுக்கும் மட்டும் அதன் பயன் கிடைக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் உச்சநீதிமன்றம் தன்னுடைய தீர்ப்பில் ஓய்வுபெற்ற அனைவருக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என உத்தரவிட்டுள்ளது. முன்பெல்லாம் ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கு என்பதில் முப்பது பங்கு கொடுக்கும் நிலை இருந்தது. ஆனால் அந்த விதி தளர்த்தப்பட்ட பிறகு இப்பொழுது ஆயிரம் ரூபாய் வரை 50 பெர்சன்டும். அதற்குமேல் 500 ரூபாய் வரை 45 பெர்சன்டும், அதற்கு மேல் உள்ளதற்கு 40 பெர்சன்டும் பெறலாம் என்கின்ற முறையில் சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன. இதனால் சமீப காலத்தில் ஓய்வுபெற்றவர்கள் நல்ல பயனடைந்துள்ளார்கள். அதற்கு முன்பு ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கும் இதனை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று நான் இரண்டு

[திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்] [1984 மார்ச் 13]

முறை கவனசர்ப்புத் தீர்மானம் கொடுத்தேன். அதற்கு அப்போது அரசு தரப்பிலிருந்து நிச்சயமாக எல்லோருக்கும் இதன் பயன் கிடைக்கும் வகையில் வழிவகை செய்யப்படும் என்று சொல்லப்பட்டது. இதுவரை அவர்கள் சொன்னது நிறைவேற்றவில்லை. நிதிநிலை அறிக்கையில் கூட அதுபற்றிச் சொல்லப்படவில்லை. ஆளுநர் உரையில் இதனை கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டாலும் கூட, நிதிநிலை அறிக்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததற்குக் காரணம் என்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை. உதற்காக பண் ஒதுக்கீடு செய்யவில்லை. மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் இதுகுறித்து விளக்கம் கொடுத்தால், நன்றாக இருக்கும். உடனடியாக விபரலைஸ்டு பென்ஷன் திட்டத்தை அமுல்படுத்தாவிட்டாலும் 'இன்டர்மீ ரிலீப்' (Interim Relief) தற்காலிக உதவி உடனே கொடுக்க உத்தரவிடவேண்டும். ஓய்வூதியம் பெறுவதில் கூட முதலிலேயே ஓய்வுபெற்றவர்களுக்கும் இப்போது ஓய்வுபெறுபவர்களுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. முதலில் அந்தக் காலத்தில் ஓய்வுபெற்றவர்களுக்குச் சம்பளம் குறைவு. தவிரவும் அப்போது 55 வயதிலேயே ஓய்வுபெற்றார்கள். ஆனால் இப்போது 58 வயதில்தான் ஓய்வுபெறுகிறார்கள். ஒவ்வொரு சம்பளக் கமிஷன் வரும்போதும் ஊதியம் வேறு உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. ஓய்வுபெறும் வயது அதிகமாக்கப்பட்டுள்ளதாலும். சம்பளம் அதிகமாகியுள்ளதாலும், மூன்று ஓய்வூதியம் பெற்றவர்களை விட இப்போது ஓய்வூதியம் பெறுபவர்கள் அதிக பென்ஷன் பெறுவதற்கான வாய்ப்பிருக்கிறது. முதலில் ஓய்வுபெற்ற ஒரு குறிப்பிட்ட பதவியில் இருந்தவர் எவ்வளவு ஓய்வூதியம் பெற்றாரோ அவரை விட அதிகமாக அதே பதவியிலிருந்து இப்பொழுது ஓய்வுபெறுகிறவர் பெறுகிறார். இன்னும் சொல்லப்போனால் முதலில் ஓய்வூதியம் பெற்றவர் இருந்த பதவியை விட குறைந்த பதவியில் இருந்துகொண்டு இப்பொழுது ஓய்வுபெறுபவர் பெறும் பென்ஷன் அதிகமாக இருக்கிறது. இதுபோன்ற நிலைமைகளை மாற்றி பென்ஷன்களை சம்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு ஒரு பென்ஷன் கமிஷன் ஏற்படுத்தினால் நலமாக இருக்கும். அப்படி மூடியா விட்டால் இப்போது போடப்பட்டிருக்கும் ஊதியக் குழுவிலேயே இதையும் சேர்த்து கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு தனியாக சட்டப்படிப்பங்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 13] [திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன்]

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் 100வது பாராவிடில் நிதிமன்றங்களில் வழக்குகளைத் துரிதமாக முடிக்க அரசு புதிய நிதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்தவும் கருதியுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துரிதமாக தீர்ப்பு கூறினால் மட்டுமே நிதி கிடைத்து விடாது. நீதியை நல்லமுறையில் வழங்க இந்த அரசு வழிவகை செய்ய வேண்டும். ஏழை மக்களுக்கு நிதி கிடைப்பது என்பது மிகக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. புதிய நிதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்துவது என்பது நல்ல திட்டம்தான் அநேகமாக இந்தியா முழுவதும் ஏழைகளுக்கு இலவசச் சட்ட உதவி என்ற முறை இருந்து நல்ல முறையில் செயல்படுகிறது. இங்கே தமிழ் நாட்டிலும் நல்ல முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. அந்தத் திட்டத்தை விரைவு படுத்தி ஏழை மக்களுக்குச் சரியான நிதி கிடைக்க இந்த அரசு அதுமாதிரி வழக்குகளைத் துரிதமாக முடிக்க வேண்டும். கோர்ட்டுகள் அதிகமாவதால் மட்டுமே நிதி கிடைத்துவிடாது. நேர்மை, நியாயம், நாணயமுள்ள நல்ல நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், சப் மாஜிஸ்ட்ரேட், முனிசிப் போன்றவர்கள் பலர், குமாஸ்தாக்களாக இருந்து பதவி உயர்வு பெற்றவர்கள். இவர்கள் 15 ஆண்டு காலமாக தற்காலிக அடிப்படையிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வுகள் மூலம் முறைப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படித் தேர்ந்தெடுக்கும்போது சரியானவர்களாகப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். நீதி, நேர்மை, நாணயம் உள்ளவர்களையே நீதிபதியாகப் போட வேண்டும். அவர்கள் அதைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா என்றும் அரசாங்கம் கண்காணிக்க வேண்டும். அதற்கான நல்ல பயிற்சிகளும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். இதுபோன்ற பயிற்சிகளை அளித்தால், துரிதமர்க நிதியான தீர்ப்பு கிடைக்கும். இதை அரசு மனதில் கொண்டு நல்ல ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தில் பல பல புதிய துறைகள் புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென கேட்டுள்ளார்கள். நமது தலைமைச் செயலகத்தில் பல துறைகள் இருக்கின்றன. சட்டத் துறை இருக்கிறது. ஆனால் நீதித் துறை மட்டும் இல்லவே இல்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. லா டிபார்ட்மெண்ட் சட்டத்தைத் தான் கவனிக்கிறது. அது நிர்வாக Administrative துறை அல்ல. நீதித்துறை (டிபார்ட்மெண்ட் ஆப் ஜஸ்டிஸ்) செய்யவேண்டிய வேலையை இங்கே உள்துறைதான் (ஹோம் டிபார்ட்மெண்ட்) செய்கிறது. அதை 'லா டிபார்ட்மெண்ட்' செய்வதில்லை. உள்துறையில்தான் போலீஸ்காரர்களை நியமிக்கிறார்கள், நீதிபதிகளை நியமிக்கிறார்கள். கூடிய சீக்கிரம் அந்தத்

[1984 மார்ச் 13]

துறையிலிருந்து அந்தப் பிரிவுகளைப் பிரித்து, புதிதாக 'டிபார்ட்மெண்ட் ஆப் ஜஸ்டிஸ்' என்று ஒரு துறை ஏற்படுத்த வேண்டும். இவ்வளவு வருஷம் யாருமே அதைப்பற்றி சிந்திக்கவில்லை. லா டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கும் நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கும் சம்பந்தமே இல்லை.

அடுத்ததாக, துரிதப் போக்குவரத்து ரயில் திட்டம். இதைப்பற்றி இந்த மன்றத்தில் பலமுறை பலரால் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அதுகுறித்து ஒரு தனி விவாதமே நடந்தது என்று நினைக்கிறேன். முதலிலே திருவொற்றி யூரிலிருந்து திருவான்மியூர் வரை போடவேண்டுமென்று திட்டமிருந்தது. இப்போது அதை மாற்றி மெட்ராஸ் பிச்சிலிருந்து லஸ் வரை இருக்க வேண்டுமென்று முடிவெடுத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கான திட்டத்தில் 1983-84-ல் ரூ. 53.46 கோடி அனுமதிக்கப்பட்டது. ரயில்வே போர்டுகூட அதற்காக ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கிப் பூர்வாங்க வேலையை எடுத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்தது. அதிலே தமிழக அரசும் மிகுந்த அக்கறை எடுத்துவருகிறது. நிலம் ஒதுக்க முன்வந்துள்ளது. இருந்தபோதிலும் மத்திய அரசு அவ்வளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை. இந்தத் திட்டத்தை

(பிற்பகல் 12-50)

மத்திய அரசு உதாசீனம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இப்போதுள்ள பட்ஜெட்டில் இத்திட்டத்திற்கு சுமார் 75 லட்சம் ரூபாயைத்தான் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் கல்கத்தாவில் உள்ள பாதாள ரெயில்வே திட்டத்திற்கு ரூ. 80 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். சர்க்குலர் ரயில்வே திட்டத்திற்கு 5 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டபடி, நம்முடைய மாநில அரசு இந்தத் திட்டத்திற்காக மிகுந்த அக்கறை காட்டி அதற்கான நிலங்கூட கொடுத்திருக்கிறது. எனவே இதைப்பற்றி மாநில அரசு மத்திய அரசிடம் தொடர்பு கொண்டு எவ்வளவு துரிதமாக இந்த ரேப்பிட் டிரான்சிட் சிஸ்டத்திற்கு அதிக நிதி ஒதுக்கீடு செய்து நிறைவேற்ற முடியுமோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, மதுவிலக்கைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களை மட்டும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தற்போது எங்கே பார்த்தாலும், அதிகமான அளவில் மதுக்கடைகள் இருக்கின்றன. சமீபத்தில் ஒரு இடத்தில் பார்த்தேன். ஒரு பெரிய கோயில். அதற்குப் போகிற இடத்தில் "நோ என்ட்ரி" என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்குப் பக்கத்தில் 2 தெருக்கள் தள்ளி 'என்ட்ரி' என்று போட்டிருக்கிற தெருவில் கள்ளுக் கடையையும்,

1984 மார்ச் 13]

சாராயக் கடையையும் வைத்திருக்கிறார்கள். நான் சொல்வது சென்னையில் உள்ள வடபழனி கோயிலுக்குப் போகும் தெரு. அதைப் பார்த்தபோது. எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. மக்களை அந்த அளவுக்குப் பழக்கப்படுத்தியாகிவிட்டதால், அவர்களை மீட்பது கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட பழக்கத்திலிருந்து மக்களை மீட்பதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று அரசு யோசிக்க வேண்டும். குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகிவிட்டவர்கள் 'அடிக்ட்ஸ்' என்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அந்தப் பழக்கத்திலிருந்து மீட்பது என்பது கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் அடையாரில் "ரங்கநாதன் கிளினிகல் ரிசர்ச் பவுண்டேஷன்" என்று ஒரு அமைப்பு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அதை வைத்து நடத்து பவரின் கணவர் மதுவுக்கு மிகவும் அடிமையாகி அதன் காரணமாக இறந்து விட்டார். எனவே தன்னுடைய நிலைமை மற்ற பெண்களுக்கும் வந்துவிடக் கூடாதே என்ற நல்லெண்ணத்தின் காரணமாக அந்த நிறுவனத்தை அவர் நடத்தி வருகிறார். அதில் மதுவுக்கும், குடிப்பழக்கத்திற்கும் அடிமையாகி இருப்பவர்களை அதிலிருந்து மீட்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார். எனவே அத்தகைய நிறுவனத்திற்கு அரசு வேண்டிய வகைகளில்—குறிப்பாக நிலம் அளித்தல், நிதி உதவி செய்தல் போன்ற உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போலவே "ஆல்கஹாலிக் அனானிமஸ்" என்று உலகம் முழுவதும் இருக்கிற மதுவுக்கு அடிமையானவர்களை மீட்பதற்காக என்று செயல்படுகிற நல்ல அமைப்புக்கும் நம்முடைய அரசு எல்லா வகைகளிலும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் ஏற்கெனவே சொன்ன மாதிரி அதிக நேரம் பேசாமல் என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை 14—3—1984 காலை 9-30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 12-52)